

YENİ DEMOKRAT GENÇLİK

192101 Aylık Siyasi Gençlik Dergisi * Sayı: 131 2008-03 *Mart 2008 *Fiyatı: 1 YTL * ISSN: 1302-7506

Gençliğin eğitim ve mesleki hakları ve sorunları üzerine alınan kararlarda yalnızca gençlerin düşüncesi alınmıyor. Öğrencilerin ve emekçilerin kendilerini ilgilendiren konularda söz ve karar sahibi olması reddediliyor, örgütlenmesinin önüne engeller çıkarılıyor.

O halde kararımızı verelim, safımızı belirleyelim!

Söz ve Karar Hakkımız için Örgütlenelim!

KARAR VER!

DOSYA

- Başörtüsü bahane
"Yükseköğretim Sektörü" şahane Sayfa 8
- Kürt halk gençliği SÖZ VE KARAR
hakkını teslim etmeyecek! Sayfa 9
- Bir rant malzemesi olarak tirban
Sayfa 13
- Üniversitelerin müşterisi değil, sahibiyiz!
Sayfa 14-15
- Üniversitelerdeki Öğrenci Kultipleri
Sayfa 22
- YÖK'ün Öğrenci Kolu: Ulusal Öğrenci
Konseyi Sayfa 23
- Özörgütüllükleri geliştirmek için
emek verelim! Sayfa 24

Kürt ulusuna yönelik
saldırlara karşı
meşru demokratik
mücadeleyi büyütelim!
Sayfa 4-5

Kitlesele bir gençlik hareketi
için güçlü bir komsomol
Sayfa 16-17-18

YDG Genç Kadın Buluşması
Başarıyla örgütlendi!
Sayfa 25

Özelleştirmenin son hedefi
TEKEL
Sayfa 11

SUNU

Merhabalar,

Dolu dolu bir sayıyla daha karşınızdayız. Gerek ülke gündeminin yoğunluğu gerekse de örgütümüzün yeni kampanyasının başlaması nedeniyle elimize ulaşan birçok yazıya yer veremedik. Özellikle **2 Mart**'ta örgütlediğimiz **YDG Genç Kadın Buluşması**'nın ve ülkemizden de katılım sağladığımız **ATİK-YDG'nin 23-24 Şubat** tarihlerinde gerçekleştirdiği **18. Kongresi** ile ilgili daha geniş bilgilere ve farklı belgelere önümüzdeki sayılarda yer vereceğiz.

Ülke gündemi yoğun şekilde devam ediyor. Bir tarafta ekonomik ve siyasi kriz içinde debelenen ve suni gündemlerden oluşan perdenin arkasında çatışan egemen sınıfların farklı çıkar grupları öte tarafta ekonomik hakları için kolluk kuvvetlerine karşı direnen TEKEL ve tersane işçileri. Bir tarafta ABD emperyalizminin Ortadoğu'daki çıkarları doğrultusunda hareket eden İsrail'in Gazze'de, TC'ninse Irak Kürdistanı'nda gerçekleşen işgal hareketleri, öte yanda hem Filistin'de hem Irak Kürdistanı'nda hem de T. Kürdistanı'nda halkın verdiği büyük mücadeleye ve gerillanın işgal kuvvetleri karşısında sergilediği muazzam direniş. Bir yanda Ortadoğu'da (Irak, Filistin), Balkanlar'da (Kosova), Kafkasya'da (Dağlık Karabağ, Ermenistan), Orta Asya'da (Afganistan) emperyalistler arası mücadelenin yansıması olarak ortaya çıkan çatışmalar diğer tarafta kurtuluşun silahlı mücadelede olduğu görevin onurlu yolu seçen ve emperyalistlerin planlarını bozan halkların direngen tavrı.

Sınıf mücadelesi ülkemizde ve dünya genelinde keskinleşerek ilerlemektedir. Böylesi bir dönemde direnişleri sahiplenmek, saldırılara karşı net ve militan bir duruş sergilemek, bedel ödmeden kaçınmamak, bedel ödetmekten çekinmemek süreci lehimize çevirebilmek, halkımızın ve gerillanın yarattığı muazzam olanakları ileriye taşımak açısından oldukça önemlidir. Bu direnişleri selamlamak ve bunların bir parçası olmak açısından Mart ayında mücadele tarihimize açısından da anlamlı günler yer almaktadır. Her bahar döneminde olduğu gibi bu yıl da tüm gücümüzle, coşkuyla 8 Mart'ta, 12 Mart'ta, 16 Mart'ta, 20 Mart'ta, 21 Mart'ta, 30 Mart'ta ezenlere, sömürönlere, zulmedenlere karşı baş eğmez duruşu-

muzu ilan edeceğiz.

Bu süreçteki tavrımız önemlidir. Çünkü askeri operasyondan umduğunu bulamayan gerici sınıflar "siyasi-sivil" çözüm adı altında farklı taktiklerle gelerek halkımızı bölmeye, birliği kırmaya çalışacaktır. Kısmi, bireysel ve kültürel haklarla Kürt ulusunun bir ulus olarak tanınma ve yaşama hakkı gasp edilmek istenecek, bu haklar karşısında ulusal gerillanın silahsızlandırılması hedeflenecektir. Bu anlamda mücadelemizin kapsamı da genişleyecektir.

Bu sayımızda Bahar dönemi boyunca ıleyeceğimiz, halk gençliğinin söz ve karar hakkını ve örgütlenme özgürlüğünü savunan kampanyamızla ilgili yazılara yer veriyoruz. Gerek köşelerimizde gerek üniversiteli, lise ve Kürt gençliği üzerine yazılan bildiri-lerde gerekse de Öğrenci Konseyi, kulüpler ve öz örgütlülükler konulu yazılarımızda kampanyamızın içeriğini ayrıntılı şekilde değerlendirmek mümkündür. Yine kampanyamızla bağlantılı olarak türban konusunda ve paralı eğitim üzerine de yazılarımız bulunmaktadır.

Sınıf düşmanlarımız planlarını yaşama geçirirken en avantajlı yönlerinin halk gençliğinin örgütsüzlüğü olduğunu gayet iyi bilmekteler. Bu nedenle kitleleri bilgilendirirken birliği, dayanışmayı öne çıkarmak, örgütlü halkın yenilmez olduğunu göstermek gerekmektedir.

Bu sayımızda ayrıca sürece daha geniş bir açıdan yaklaşabilmek açısından genel gündeme daha etkin müdahalede bulunmak hedefiyle yeni bir politika belirleyen halk gençliğinin komünist öncülerinin bir belgesine de yer veriyoruz. Bu yazı da eminiz ilgiyle okunacaktır.

Artık kararımızı vermeliyiz, tarafımızı seçmeliyiz. Özgürleşmek için, geleceğimizi ellerimize almak için devrim ve direniş saflarını mı seçeceğiz yoksa sürece akışına bırakarak bize sunulanla yetinecek, geleceğimizi farklı ellere mi bırakacağız? Özgür bir birey olarak kendi ayaklarımız üzerinde durabilen, geleceğimiz hakkında söz sahibi olabilen ve hedeflerimize ulaşmak için mücadele eden, "bir ağaç gibi tek ve hür ve bir orman gibi kardeşçesine" yaşanan bir topluluğun içinde mi yer alacağız yoksa hiçbir şeye itiraz edecek, sürece müdahale edecek güce sahip olamayan kişiliklere mi döneceğiz? Artık karar verme zamanı!

Logo üzerine...

YDG'nin 2. Konferansı'nda örgütümüzün logosunun değiştirilmesi kararı doğrultusunda Ocak ayında çeşitli logo önerilerine yer vermiştik. Gerek söz konusu logo önerileri üzerine gelen öneriler gerekse de yeni önerilerin iletilmesi nedeniyle birçok alanımızdan gelen talep doğrultusunda karar sürecini kısa tutmayacağız.

Aşağıda Ocak ayında yayınlanan logolardan daha çok tercih edilen 2 tanesine yer veriyoruz. Ayrıca bir tutsak yoldaşımızın önerisini de sunuyoruz. Yine ATİK-YDG'li arkadaşlarımızın kendi kongrelerinde tartışmaya açtığı ve kongreye önerilen logo önerilerinden ikisini de alternatif bir düşünce olarak yayınlıyoruz. Farklı ve yeni öneriler gelirse daha zengin bir tartışma süreci de geçirebiliriz.

Bununla birlikte bazı alanlarımızdan ve bazı tutsak yoldaşlarımızdan gelen yeni bir öneriyi de sunmak istiyoruz. Bu öneriye göre YDG dergisi-

nin logosu ile örgütlülüğümüzün bayrağındaki logonun farklılaşmasının daha uygun olabileceği üzerinedir. Buna göre dergimizin logosu aynı kalabilir veya farklı bir logo düşünülebilir. Ancak eylemlerde, etkinliklerde kullandığımız flamalarımızın daha görsel olması açısından flamalarımızın renginden yazısına kadar değişim yapılabilir.

Alanlarımızda örgütlenen YDG toplantılarında bu önerilerin ele alınıp genel eğilimin iletilmesi olumlu olacaktır.

www.ydg-online.org

www.egitimhakkinasahipcik.org

UMUT YAYIMCILIK VE BASIM SANAYİ LTD. ŞTİ

Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mah. İmam Murat Sok. No: 8/1 Aksaray-Fatih/İSTANBUL
Tel: (0212) 521 34 30 FAKS: (0212) 621 61 33
Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Çilem ÖNSEL Baskı: Yön matbaacılık Tel: (0212) 544 66 34 Dağıtım: YAY-SAT
e-mail: umutyayimcilik@tmail.com ISSN: 1302-7506

Yeni Demokrat Gençlik'in e-mail adresleri:
yenidemokratgenclik@hotmail.com
yenidemokratgenclik@yahoo.com

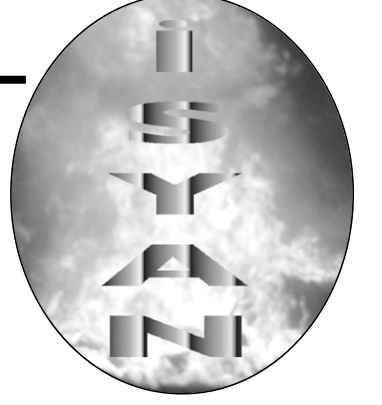
BÜROLAR

● **KARTAL:** İSTASYON CAD. DÖRTLER APT. NO: 4/2 KARTAL, TELEFAXS: (0216) 306 16 02 Cep: 0 537 270 75 60
● **ANKARA:** TUNA CAD. ÇANAKÇI İŞHANI NO:11 KAT:3 DAİRE:32 ÇANKAYA TEL: (0312) 432 23 01 Cep: 0 535 562 33 72
● **İZMİR:** 856 SOKAK, NO:48/203 KEMERALTI KONAK, TEL: (0232) 446 78 07 Cep: 0 544 932 24 154
● **MALATYA:** İSMETİYE MAHALLESİ, NİYAZI MİSİRİ CAD., ERSOY APT. NO: 9 TEL: (0422) 325 78 13 Cep: 0 542 216 48 00
● **ERZİNCAN:** ORDU CAD. ORDU İŞHANI KAT:3 TEL: (0 446) 223 67 18 CEP: 0 536 697 94 19
● **BURSA:** SELÇUK HATUN MAH. ÜNLÜ CAD. SÖNMEZ İŞ SARAYI KAT: 2 NO: 185 HEYKEL, TEL: (0224) 224 09 98 Cep: 0 536 613 81 98
● **MERSİN:** SİLİFKE CAD. ÇAVDAROĞLU İŞHANI KAT: 3 NO: 118 MERSİN CEP:0 545 685 25 27
● **AVRUPA MERKEZ BÜRO:** WESELER STR 93 47169 DUISBURG-ALMANYA TEL: 0049 203 40 60 958 FAKS: 0049 203 40 60 959

BANKA HESAP NUMARALARI

Selma Şahin
Ziraat Bankası İstanbul/Aksaray Şubesi
Euro Hesabı: 48209849-5001
TL Hesabı: 48209849-5002
Vakflart Bankası İstanbul/Aksaray Şubesi
Euro Hesabı: 00158048000527074

DİRENİŞİ VE MÜCADELEYİ BÜYÜTECEĞİZ

Şubat ayı, Türk ordusunun sınır ötesi operasyonu ve türban tartışmaları etrafında şekillenmiş görünse de Tuzla'da yaşanan işçi ölümleri, TEKEL'in özelleştirilmesi ve TEKEL işçilerinin haklı direnişleri de Şubat ayında dikkat çeken gelişmeler oldu. Türban tartışmalarıyla halkın esas sorunlarının üstünün örtülmeye çalışıldığını geçtiğimiz ay belirtmiştik. Egemenlerin bu çabasının etkili olduğunu görmekteyiz ancak yine de hak alma mücadelesinin de artık hiçbir gündemle örtülemeyecek kadar öne çıktığını-çıkmağa başlayacağını da rahatlıkla görebiliriz.

8 gün boyunca devam eden sınır ötesi kara operasyonu sonucu Genelkurmay'ın açıklamasına göre bölgedeki gerilla gücünün tamamına yakını etkisiz hale getirilmiş gibi bir izlenim verilse de henüz operasyonun 2. gününde geri dönen "yorgun" askerlerin varlığı, TC askerlerinin sınır ötesinde ne kadar ilerlediğine ilişkin çıkan çelişkili haberler ve gerek gerillanın gerekse de bölgesel yönetimin Türk ordusuna ilişkin çok sayıda askerin öldüğünü açıklaması, ülke içinde yaratılan izlenimin yanıltıcı olduğunu gözler önüne sermektedir. **Irkçı ve burjuva militarist anlayışın medya, siyasi partiler aracılığıyla tavan yaptığı bu dönemde "barış" demek bile linç gerekçesi haline gelmiştir.** Malatya'da kışkırtılarak "operasyona hayır" diyen eylemci grubun üzerine salınan grubun, bu durumun kanıtı olarak görülmesi gerekmektedir. Ancak yine de tüm burjuva militarist kışkırtmaya, palavralara rağmen kitlelerin ölümlerden rahatsız olması ve egemenlerin çocuklarının neden askere gitmediğini sorması dikkat çekicidir.

Bu operasyonun, gerçekleştirilme zamanı da dikkate alındığında hem gerillaya yönelik umutların kırılmasını hem de ülke içinde şişirilen milliyetçi havanın rahatlatılmasını amaçladığı söylenebilir. **Ancak özellikle gerilla savaşına yönelik umutların kırılması istemi daha önde gelmektedir. Askeri yönden gerilla mücadelesinin taktiksel üstünlüğü ve bitirilemez oluşu egemenlerin bu konuda daha kompleks adımlar atması gerekliliğini beraberinde getirmektedir. Buna rağmen TC'nin hamlesi, son örnekte de görüldüğü üzere boşa çıkmış ve bir şekilde kendisini vuran bir içeriğe dönüşmüştür.** Umut olarak görülen gerillayı sahiplenmek ve operasyona dur demek için onlarca eylem, miting gerçekleştirilmiş ve TC'nin askeri operasyonlarının gerillayı bitiremeyeceği direkt resmi ağızlarca da kabul edilmiştir.

Kampanyamız hem öz örgütlülükler kapsamında hem de YDG açısından değerlendirilmesi gereken bir örgütlenme kampanyasıdır ve kampanya kapsamında yapabileceğimiz çok sayıda işin bulunduğu açıktır. **Kampanyamızı dar bir çerçeveye sığdırmadan, geniş eylem birliktelikleriyle ve gerçekten somut sorunlar ışığında ele almamız, büyük oranda eksikliği hissedilen halkın ve sınıfın parçalı direnişlerini birleştirme konusunda önemli ölçüde faydalı olacaktır. Direniş saflarını büyütmek ve birleştirmek, bu sürecin en önemli görevlerinden birisidir. O halde Mart ayının yoğun gündemleri etrafında bu somut görevi asla ikinci plana atmamalım!**

Operasyon boyunca en fazla dikkatleri çeken durum da hareketin bitirilişi olarak göze çarpmıştır. Halen üzerinde tartışmaların sürdüğü bu konu, ne Genelkurmay'ın ne de AKP hükümetinin açıklamalarıyla netleşemeyecek kadar kafa karıştırıcı olmuştur. Ancak biraz daha nesnel düşünüldüğünde operasyonun bitiriliş kararını askeri yenilgiye de bağlamak doğru olacaktır. Gerçekleştiriliş zamanı da dikkate alındığında Türk askerinin hiç bilmediği bir coğrafyada askeri harekate kalkışmasının ağır bedelleri hemen görülmüş ve yapılan açıklamalara göre çoğu asker soğuktan donarak savaş dışı kalmıştır. Bunun yanı sıra ABD Başkanı ve diğer yetkililerin (Savunma Bakanı Gates gibi) "operasyonu bitirin" açıklamasının hemen akabinde TC ordusunun geri çekilmesi, yaşanan muammanın nedenidir. Her ne kadar Gates'in ziyaretinin ardından hem Genelkurmay'ın hem de hükümetin "ne zaman çekileceğimize biz karar veririz", "terör bitince döneceğiz" şeklinde açıklamaları olmuşsa da TC ordusu bir gün içerisinde apar topar ülkeye dönmüştür.

Gerek egemenlerin sözcüleri aracılığıyla yaptıkları açıklamalarda gerekse de ulusal hareketin belirlemelerinde sınır ötesinin henüz bitmediğini/bitmeyeceğini anlamak mümkündür. Ulusal Hareketin, "bu sene sınır ötesi daha belirleyici bir yerde duracak" şeklindeki açıklaması bu nedenle dikkat çekicidir. Henüz bu belirlemeleri yapmak bizim için erken olsa da emperyalistlerin bölgedeki çıkarlarıyla çelişen bir durumla karşılaşmayacağımız aşikardır. **Bölgedeki gelişmelerin hızlanması ve İsrail'in de Filistin'de gerçekleştirdiği askeri işgal saldırıları dikkate alındığında bölge halkları için zorlu bir dönemin yaşanacağını söyleyebiliriz.**

TC'nin gerçekleştirdiği operasyonla aynı döneme denk gelen TEKEL özelleştirmesi de her kesimden halkımızın tepkisini çeken bir gelişme oldu. TEKEL işçile-

rinin ekonomik hakları çerçevesinde Ankara'da yaptıkları eylem kolluk kuvvetlerinin vahşice saldırması ve TEKEL'in özelleştirilmesinin oldukça hızlı bir şekilde sonuca bağlanması, bu tepkinin büyümesine neden olmuştur. **Tuzla'da yaşanan iş cinayetleri ve diğer birçok yerde süren saldırılarla beraber SSGSS gibi yasa tasarılarının varlığı, egemenlerin işçi sınıfına ve emekçi halkımıza nasıl bir gelecek hazırladığını gözler önüne sermektedir.**

Saklanamayacak kadar öne çıkan iş cinayetlerinin yarattığı kısmi uygulamaları saymazsak patronların keyfi davranışlarının, tehditkar açıklamalarının bu sürece damgasını vurduğunu söyleyebiliriz. **Patronların "işçiler eğitimsiz, cahil" gibi söylemlerle sorumluluğu işçilere atması ve dahası Türk-İş'e bağlı Dok Gemi-İş adlı sınıf işbirlikçisi, karşı devrimci sendikanın da yüz-süzce aynı açıklamayı sahiplenmesi, Tuzla'da işçilerin yaptığı eylem kolluk kuvvetlerinin saldırması ve Çalışma Bakanının grevden, sendikadan yani işçilerin en doğal haklarından bu ortamda dahi rahatsız olması hem ibretlik hem de öğretici**

olmuştur.

Tüm bu gelişmelere rağmen bizlerin gündeme yeterince müdahale edememiş olmamızdan da bahsetmemiz gerekmektedir. Sürecin hızlandığı düşünüldüğünde operasyona karşı gerçekleştirilen eylemlere katılımımız, sınıfa yönelik baskılarda ne kadar sınıfın yanında olduğumuz ve üniversitelerde yaratılan "türban" gerilimine karşı neler yaptığımız soruları öne çıkmaktadır. Bu gerçeklik içerisinde daha hızlı refleksler vermenin yanı sıra kitlelerle olan diyalogumuzu geliştirmemiz acil bir ihtiyaçtır. Egemenlerin her saldırısına karşı örgütlülüklerimizin niceliğini arttırmak, geleceğimizi ilgilendiren konularda söz, karar hakkımızı savunmak zorundayız. **İçinde bulunduğumuz bu ay başladığımız örgütlenme konulu kampanyamızın, bu nedenle gelişen her gündemle somut bağını kurmamız gerekmektedir.** Bologna süreci çerçevesinde gündeme gelen yasaların kapsamı, üniversitelerde yaşanan "türban" sorunu ve diğer onlarca gelişme düşünüldüğünde öğrencilerin söz-karar-örgütlenme hakkının nasıl engellendiği de daha açık görülecektir. Yine aynı şekilde çalışan gençliğin onlarca sorununa rağmen örgütsüz duruşundan güç alan egemenlerin rahatlarını bozmak gerekmektedir. Düşük ücret, ücretsiz mesai zorunluluğu, çalışma saatlerinin fazlalığı, sigortasız çalıştırma, iş cinayetleri gibi sorunların doğal karşılanmasına izin vermemek, ancak örgütlenme ile mümkündür.

Bu sorunların benzeri şekilde halk gençliğinin tüm kesimleri içerisinde yaşandığını ve dahası kitlelerin bundan rahatsız olduğunu biliyoruz. **İşte kampanyamız hem öz örgütlülükler kapsamında hem de YDG açısından değerlendirilmesi gereken bir örgütlenme kampanyasıdır ve kampanya kapsamında yapabileceğimiz çok sayıda işin bulunduğu açıktır.** Kampanyamızı dar bir çerçeveye sığdırmadan, geniş eylem birliktelikleriyle ve gerçekten somut sorunlar ışığında ele almamız, büyük oranda eksikliği hissedilen halkın ve sınıfın parçalı direnişlerini birleştirme konusunda faydalı olacaktır. **Direniş saflarını büyütmek ve birleştirmek, bu sürecin en önemli görevlerinden birisidir. O halde Mart ayının yoğun gündemleri etrafında bu somut görevi asla ikinci plana atmamalım.**

Kürt ulusuna yönelik saldırılara karşı Meşru Demokratik Mücadeleyi Büyütelim!

21 Şubat'ta, gerici/faşist ordu binlerce askeriyle Irak Kürdistanı'na yönelik kara harekâtına başladı. Kara harekâtının amacının hava operasyonlarında etkili (!) zarar gören Kürt Ulusal Hareket'ine daha etkili zarar vermek olarak açıklandı.

Ülkemiz egemenleri ve onların temsilcilerince gerçekleştirilen hava ve kara operasyonlarının sonucu hakkında ilerici, demokratik kitlede kafa karışıklığı yaratılmaya çalışılmaktadır. Öldürülen gerilla sayılarının (!) haddi hesabı bulunmamaktadır. İlerici demokratik kitlede ne kadar kafa karışıklığı yaratıldığı şu anda kestirilemeye de devrimci demokratik örgütlere düşen görev de bu kafa karışıklığını mümkün olduğunca engellemektir/ortadan kaldırmaktır.

Gericici ordunun harekât kurmayları halkı yanıltmak için farklı haber kaynaklarına rağbet edilmemesini istemektedir. **Onlar da başarısızlıklarının gizlenmesinin, halk kitlelerinin bilincinin yanlış yönlendirilmesine bağlı olduğunun farkındadır.** Bu yüzden kara harekâtının başladığı ilk günlerde örgüt propagandasına dikkat çekilmektedir.

Sınıf düşmanlarının söylediğinin tersinin yapılması devrimci bir tutumdur. Kaldı ki propagandanın etki gücü, propagandanın ne kadar gerçeklik taşıdığı ve ne kadar kesime ulaştırıldığıyla birebir ilintilidir. Bu yüzden egemen sınıfların yapmış olduğu propaganda gerçeklere dayanmadığından bu mücadeleyi kaybedecekleri ortadadır. Anlık zaferler kazanabilirler ancak nihai zaferi elde etmelerinin mümkünatı yoktur.

Yalancının mumu...

Zaten emekli savaş artıkları, gerici ordu kurmayları şimdiye kadar propaganda alanında başarılı olamadıklarını ifade ediyorlar. Şüphesiz başarısızlıkları propagandanın nasıl yapılacağını bilmekten kaynaklanmamaktadır. Aksine bayrak provokasyonlarından da görüleceği gibi bu kesimlerin propaganda yöntemlerini gayet iyi bildikleri ortadadır. Bu ülkenin tarihi ülkemiz egemenlerinin onlarca provokasyonlarına sahne olmuştur. Bu provokasyonlar o günün şartlarındaki somut propaganda malzemeleriyle halk kitlelerini kendilerine yedeklemiştir, yedeklemeye çalışmaktadır. Bu kesimlerin propaganda konusundaki başarısızlıkları, haklı mücadelenin önüne

geçememesiyle birebir alakalıdır. Gerçekte kaybetmeleriyle ilintilidir. Başarısız kalmalarıyla ilgilidir.

Her ne kadar hava saldırılarında öldürülen gerilla sayıları yüzlerle ifade edilse de, bu konudaki gerçek sayılar çok farklıdır. Gerçekleştirilen sekiz hava operasyonunda Kürt Ulusal Hareketi tarafından yapılan açıklamaya göre 10'a yakın gerilla şehit düşmüş ve 2 köylü katledilmiştir. Buna benzer bir haber de **23 Şubat** tarihli Radikal gazetesinde bulunmaktadır. Söz konusu gazetede Youtube sitesinde yayınlanan bir videoda bahsedilmektedir. Bahsedilen video görüntüsünde Genelkurmay Başkanlığı Elektronik Sistemler Komutanı Tuğgeneral Münir Etten'e ses kaydında öldürülen gerillaların sayısı 5 (beş) ola-

rak verilmektedir. Söz konusu gazeteyle göre Kara Harekâtı'ndan önce yayınlanan videoda kara harekâtının da tarihi önceden verilmektedir.

Kara harekâtının tek nedeni hava saldırılarındaki başarısızlık değildir. Kürt Ulusal Hareketine esaslı darbe vurmak gibi bir hedefi olduğu gibi, bunun yanında Kürt Ulusal Hareketinin yürütmüş olduğu mücadeleyi engellemek için Irak Kürdistanı'nda tampon bölge oluşturmak adı altında bölgenin işgali de bulunmaktadır. Bildirilerinde harekâtın amacının Kürt Ulusal Hareketi olduğu vurgulanmaktadır. Ancak hedef hiçbir şekilde açıkça ifade edilmemektedir. Kürt Ulusal Hareketinin toptan imhası mı kast edilmektedir yoksa farklı hedefleri mi vardır belli olmamaktadır. Kaldı ki, gerici ordunun tankçı birliği ve askerlerin-

den bir kısmı uzun bir zamandır Irak Kürdistanı'nda bulunmaktadır. Bu yüzden tek hedefin Kürt Ulusal Hareketine etkili darbeler vurmak olmadığını söylemek pek yanlış olmayacaktır. **Dolayısıyla ülkemiz egemenlerinin amacı eğer başta efendisi ABD emperyalizmi onay verirse oranın işgal edilmesidir.** Kürt Ulusal Hareketi yaptığı açıklamalarında bu bölgenin ABD tarafından İran'a karşı kullanılması için Türkiye'ye verileceğini, bu amaçla özel anlaşmaların yapıldığını vurgulamaktadır.

Kara harekâtının bir başka nedeni de Irak Kürdistanı'ndaki bölgesel Kürt yönetimine gözdağı verilmesidir. Kürtlerin kendi kaderini tayin hakkının engellenmesidir. Egemen sınıfların tarafında kalem oynatanlardan Radikal gazetesi yazarı Hasan Celal Güzel, 26 Şubat tarihli yazısında Türkiye'nin Irak'taki Kürt kardeşlerini (!) bağrına basmaya hazır (!) olduğunu belirtip hemen arkasından ama'

Ülkemiz egemenleri tarafından gerçekleştirilen harekât hiçbir şekilde Türkiye halkının çıkarına değildir. Ülkemiz egemenlerinin kendi çıkarları uğruna yıllarca bu ülkede halk kitlelerinin kanı akıtılmıştır. Halk kitlelerinin ödediği vergilerle bu operasyonu gerçekleştirmekteler.

larını sıralamıştır. Bu ama'lar içerisinde Kürt Ulusal Hareketinin desteklenmesi olduğu gibi, bağımsız devlet kurma hayallerinden vazgeçilmesi, Kerkük statüsünde anlaşmaya varılması ve Türkmenlerin haklarının verilmesi sıralanmıştır. Bu maddelerin ülkemiz egemenlerin çıkarına uygun olmadığı iddia edilebilir mi? Şüphesiz hayır.

Halk kitlelerini yanına almak için egemen sınıflar ve gerici ordusu çeşitli argümanlara sarılıyorlar. Önemli olan bu argümanların, bu bilinç yanılışmasının ortaya serilmesidir.

Bahsedilen argümanlardan birisi sivililerin olumsuz etkilenmemeleri için gerekli hassasiyetin gösterilmeye devam edilecek olmasıdır. Biz gösterilen hassasiyetin ne olduğunu hava operasyonlarından, geçmiş dönemde gerillaları imha etmek için ülkemizdeki Kürt coğrafyasında köylülerin zorla göç ettirilmelerinden, katledilmelerinden biliyoruz. Tüm

bunları doğrularcasına kara harekâtının ilk 5 gününde Kürt Ulusal Hareketinin açıklamalarına göre 83 köyün zarar görmesinden biliyoruz.

Kardeş değil köle

Irak Kürdistanı'nda yaşayanların ülkemiz egemenlerince kardeş ve akraba sayılması ise tam bir aldatmacadır. **Da-ha doğrusu ülkemiz egemenlerinin kardeşten anladığı tutsaklıktır, köleliktir.** Ülkemiz içerisindeki Kürt ulusu da "kardeş" bilinmiştir egemen sınıflarca. Bunun sonucu olarak Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı engellenmiş, Kürtlerin her türlü demokratik haklarını elde etmesine zorbalıkla karşı konulmuştur. Bu yüzden ülkemizdeki Kürt ulusu bu "kardeşliğin" anlamını çok iyi bildiği gibi Irak Kürdistanı'ndaki Kürtler de bunun anlamını çok iyi bilmektedir. Ve bu anlamıyla kara harekâtına Irak'taki Kürt halkı da karşı çıkmaktadır. Bunun somut göstergesi de Amediy'e'deki Türk tankçı birliğinin operasyona katılmasının oradaki Kürt halkı tarafından engellenmesidir.

Ülkemiz başbakanınca ise günün birlik günü olduğu ve halk kitlelerinin kendi saflarında tavır takınmaları istemektedir. Ölen halk evlatları üzerinden kahramanlık nidaları atanların pişkinliklerinde elbette sınır bulunmayacaktır. **Ülkemiz egemenleri tarafından gerçekleştirilen harekât hiçbir şekilde Türkiye halkının çıkarına değildir.** Ülkemiz egemenlerinin kendi çıkarları uğruna yıllarca bu ülkede halk kitlelerinin kanı akıtılmıştır. Halk kitlelerinin ödediği vergilerle bu operasyonu gerçekleştirmekteler. Operasyonun mali yükünden, savaşçısına kadar ülkemiz egemenleri bu halkın sırtına yüklenmişlerdir. Şimdiye kadar gerçekleştirilen operasyonların hangisinde bu halkın bir çıkarı olmuştur? Her gün iş kazalarında onlarca işçi yaşamını yitirirken, bir de bu ailelere evladını yitirme korkusunu sarmaktadır ülkemiz egemenleri. Şu ana kadar emperyalistler ve onların uşakları tarafından gerçekleştirilen hangi savaş, operasyon halk kitlelerin çıkarına olmuştur? Değil midir ki, Alman emperyalizminin hizmetine giren Enver Paşa ve şürekası 90 bin halk çocuğunu Allahuekber dağlarında donarak ölümüne sebep olup, 90 bin ocağa evlat acısı yaşatmıştır? Bu örnek bile halk kitlelerinin ülkemiz egemenlerince gerçekleştirilen hiçbir savaşta çıkarı olmadığını göstermektedir. →

Ülkemiz egemenlerinin yapmış olduğu kara harekâtının başarı şansı var mıydı? Bu soruya yüzde yüz hayır demek mümkün olmasa da geçmiş dönemki operasyonlar bu konuda ipucu verebilir. Burjuva-feodal medya tarafından sanki ilk defa yapıyormuşçasına lanse edilen kara harekâtı, ülkemiz egemenlerinin ilk kara harekâtı değildir. 1982'den yana 24 defa Irak Kürdistanı'na kara harekâtı düzenleyen gerici ordu her seferinde hüsrana geri dönmek zorunda kalmıştır. Son sefer de benzer şekilde hüsrana sonuçlanmıştır. Gelişen teknolojiyle birlikte ilerici, demokratik kamuoyunda karamsarlık yaymaya çalışıyorlar ama yalancının mumu yatsıya kadar yanar misali ülkemiz egemenlerinin tüm çabaları boşunadır.

Gerçekleştirilen kara harekâtı ABD emperyalizminin izniyle olmuştur. Bununla birlikte ABD emperyalizmi Irak'taki işbirlikçilerini de devreye sokmuştur. Bunun sonucu olarak Talabani harekâta aktif bir destek verirken, Barzani pasif destek vermektedir. Burada üzerinde durulması gereken nokta Kürt Ulusal Hareketinin ABD emperyalizmine ve Barzani ve Talabani'ye yaklaşımıdır. Bilindiği gibi ABD'nin Irak iş-

galine karşı çeşitli ilerici, demokratik çevrelerden çeşitli tepkiler gösterilirken, işgal lanetlenirken, bunun Kürt Ulusal Hareketi açısından büyük bir sessizlikle geçirilmiş olması bir yana ABD emperyalizmini öven bir sürü açıklama da yapılmıştır. En basit örnek olarak da ülkemizde gerçekleştirilen NATO protestosuna katılım gösterilmemiştir. Aynı şekilde geçen sene Newroz'da Kürt Ulusal Hareketinin legal temsilcileri Barzani ve Talabani'yi Kürt halkının yoldaşları arasında saymıştır. Emperyalizme hizmet edenlerin, onlarla kopmaz bağları bulunanların dünya halkların yoldaşları olamayacağı ortadadır. Bu Kürt halkı için de geçerlidir.

Kara harekâtının özü ilerici, demokratik, devrimci hareketlere gözdağı niteliği taşımaktadır. Her zamanki yönelimleri olan halk kitlelerini bölmek, onların yürüttüğü mücadeleye açısından önemlidir. Aynı şey bizim açımızdan da önemlidir. Bu oyuna gelmek, bu operasyonlara karşı net bir duruş sergilenmesi olmazsa olmazdır. Geniş birlikteliğin bugün için operasyonlara karşı konulmasıyla sağlanacağı ortadadır. Elbette ülkemizdeki şovenist dal-

ga ilerici hareketleri de etkilemektedir. Ancak Kürt ulusuna, ilerici, demokratik, devrimci hareketlere yönelik böylesi saldırılara ortak şekilde karşı koymak önemlidir. Ne olursa olsun, bu saldırıların karşısında yer almak, gerçekleştiren eylemlerde tüm gücümüzle karşı koymak bizim için vazgeçilmez bir görevdir. Bugün açısından bu görevi yerine getirmeyenlerin yarın Kürt halkına bakacak yüzleri de olmayacaktır.

Saldırıları karşı koyarken elbette erken kalkışmalara girişmemek, uzun süreli demokratik mücadele yürütmek önemlidir. Ancak ülkemizde bu demokratik mücadele sadece legallikten kaynaklanmamaktadır. **Meşruluktan alınan güçle hareket etmenin ülkemizdeki demokratik mücadele açısından önemi büyüktür.** Zaten ülkemiz egemenleri harekât boyunca, bu harekâta yönelik eylemlerin hiçbirine hoş görüyle yaklaşmamıştır. Ağır şekilde saldırmış, Cizre ve Erciş'te 2 gencin ölümüne sebep olmuşlardır. Bu yüzden herhangi bir kaygıya düşmeden, meşruluktan alınan güçle hareket edilmesi faşizmin oyunlarının bozulması için olmazsa olmazdır.✂

T. Kürdistanı'ndan bir YDG'li

BERXWEDAN GERİLLA PİROZ BE!

Mersin Güneş Mahallesi'nde **Akdeniz Gençlik İnisiyatifi** tarafından operasyonlara karşı eylem gerçekleştirildi. **2 Mart Pazar** günü yurtseverler tarafından gerçekleştirilen yürüyüş saat 12.00'de Özgür Yurttaş Demokrasi Evi'nde başladı. Yarım saatlik bir süre boyunca slogan atıldı. Taşınan dövizlerde **"Kan emici TSK'nın uşağı Erdoğan"**, "Fakirlerin çocukları askerde vekillerininki nerede", **"Berxwedan gerilla piroz be"**, "Başbakan Kerdoğan" (**KER** Kürtçede eşek demektir) yazılıydı. HPG imzalı "Yaşasın Halkın Ordusu" yazılı pankart açıldı. Yürüyüş esnasında polisler biber gazları ve panzerleri ile saldırdılar. Saldırı esnasında 10 kişi gözaltına alındı, altısı tutuklandı, diğer 4 kişi tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakıldı. Eyleme YDG destek verdi.✂

Mersin YDG

KARDEŞİMSİN DİCLE

Kürt halkı ve Ulusal Hareket üzerinde yoğunlaşan baskı TC'nin Kuzey Irak'a sınır dışı operasyon düzenlemesiyle daha da arttı. Birçok konuda birbiriyle zıt kutup olan siyasiler de kan üzerinden siyaset yapmaya devam ederek savaş naralarında ortaklaştılar. Gerek sınır içindeki baskı ve operasyonlar gerekse de sınır-dışı operasyonu Kürt halkını yıldırma ve sindirmeyi amaçlamaktadır. Buna karşı Kürt halkı da direniş ruhunu geliştirmiş ve T. Kürdistanı'nın çeşitli illerinde gösteri ve serhildanlar düzenlemiştir. Kürt halkına azgınca saldıran kolluk güçleri Cizre'de **Yahya MENEKŞE** adlı genci panzerle katletmiştir.

Bu savaş ortamında destek ve ortak mücadele de kendisini dayatmaktadır. Çünkü biliyoruz ki bugün Kürt halkı ve Ulusal Hareket üzerindeki baskılar sadece onlara yönelik değildir. Türk hakim sınıflarının ortaklaşmasına karşı devrimci, demokrat ve yurtseverler de böyle önemli noktalarda ortaklaşmalıdır. Batı illerinden "Kardeşimsin Dicle" şiarıyla Diyarbakır'a gelinmesi de bu

nedenle özel önem kazanmıştır.

Batıdaki birçok ilden gelen 110 SGD'li **29 Şubat**'ta Dicle Üniversitesi öğrencileriyle buluştu. Sabah saatlerinde DTP il binasında birlikte kahvaltı

edilmesinden sonra halaylarla gün başladı. İl binası önünde bir açıklamadan sonra otobüslerle Dicle Nehri üzerine gelindi. Yol boyunca araçlarda da türküler ve marşlar söylenerek coşku arttı. Burada Dicle Nehrine karanfil bira-

kan 300'e yakın genç bir forum düzenlemek amacıyla Dicle Üniversitesi'ne girmek istedi. Fakat başından beri kitleyi takip eden polis "özerk, bilim ve irfan yuvası" üniversitenin önüne ve içerisine çevik kuvveti yağdırmış ve kitlenin girişine izin vermedi. Böylece kitle burada beklemeye geçti, halaylara ve marşlara devam etti. Bu süre içerisinde diğer araçlar hiçbir sorunla karşılaşmadan içeri alınırken kitlenin ise Dicle Üniversitesi öğrencisi olmadığı için içeri alınmadığı söylendi. Ancak bu kitle içerisinde bulunan Dicle Üniversitesi öğrenciler kimliklerini gösterdikleri halde içeriye alınmadı.

Bu arada üniversite içerisindeki öğrenciler de engellemeye karşı toplandı ve çıkışa yürüdü. Ancak yaklaşık 200 öğrenciden oluşan bu kitle de engellendi ve dışarı çıkamadı. Burada bir genç polislerce gözaltına alınmak istendi ancak kitlenin net duruşunun yarattığı etkiyle serbest bırakılmak zorunda kalındı. Buradaki uzun bekleyiş forumun DTP il binasına alınmasıyla son buldu.

Burada forum iki oturum olarak gerçekleşti. Birinci oturumda aydın olarak Dicle ANTER ve Hacı ORMAN katıldı. Ancak bu aydınların özellikle Ulusal Hareketin yüzünü dağdan meclise

dönmesini savunması ve gençlere de bu yönde önerilerde bulunması dikkat çekicidir. Onlara göre gençler okumalı, bir mevki makam sahibi olup ondan sonra bir şeyleri değiştirmeye çalışmalıdır. (tabi bunun için bu yıllarda siyasetten uzak durmaları gerekmekte). Bizce bu sistemin işine gelen bakış açılarıdır. Çünkü bu ülkede "tek bir ideoloji vardır ve onun dışına çıkılmaz". **Çünkü bu ülkede faşizm egemendir.**

Forumun ikinci kısmı ise öğrencilerin görüşlerini sunmalarıyla geçti. Bu kısım deneyim ve görüşlerin paylaşılması sayesinde faydalı ve renkli bir bölüm oldu. Forumun geneline kardeşlik ve dayanışma duygusu hakim oldu. Daha sonra Dicle-Fırat Kültür Merkezi'nde bir müzik dinletisi verildi. Büyükşehir Belediyesi tiyatro salonunda da Kürtçe bir oyun izlendi.

Ziyaret, engellemelere karşın amacına ulaştı ve oldukça coşkulu geçti. Gün boyunca net bir tavır sergilendi ve net mesajlar verildi. **Bu mesaj da, faşizmin ortak düşman olduğu ve Kürt halkının yalnız olmadığıdır.** Bu açıdan önemli ve desteklenip geliştirilmesi gereken bir etkinlikti.✂

AMED YDG

ÖZGÜR OKUL

EĞİTİMDE "REFORM" YAPILIYOR!

YÖK Başkanı Özcan'ın üniversiteye giriş konusunda yepyeni bir "çözüm" önerisi getirmesi ile Milli Eğitim Bakanlığı'nın bu öneriye uygun bir sınav sistemi uydurma çabası hız kazandı. Zaten eşit olmayan kanunlar üzerine kurulu olan eğitim sistemi, bu yeni düzenlemelerle de eşitsizliği derinleştiriceğe benziyor.

Henüz tam bir netlik kazanmamış olsa da oluşacak yeni sistemde tek ÖSS kaldırılıp yerine tüm lise dönemini kapsayan ve her biri bir başka ÖSS canavarı olan sınavlar dizisi getirilmesi planlanıyor. İlk bakışta üniversiteye girişin tek bir sınava sığdırılması yerine birden çok sınava yayılması daha adil görünse de günümüzdeki sistemin böyle bir şeyi amaçlamayacağı oldukça açık bir gerçekliktir.

Yeni düzenleme lise 2, lise 3, lise 4'te olmak üzere üç sınavdan oluşuyor. Eğitim sisteminin okullarda uygulanması gereken öğretim şeklini dershaneye aktardığını gözönünde bulundurursak bu "yenilik" şu anlama gelir: **Yalnızca sınav yılı dershaneye gitme gücü bulabilen emekçi aile çocuklarından en az iki sene daha dersane ücreti alabilmek, yok veremiyorsa o ve onun gibileri eleyip seçkin yani zengin kısım arasından üniversiteye öğrenci almak.** Aynen Özcan'ın da dediği gibi "üniversiteler önündeki yığılma" böylece engellenmiş olacak.

ÖSS her sene bir buçuk, iki milyon öğrencinin hayallerini, isteklerini, sosyal faaliyetlerini "bir sene" ertelemesi anlamına geliyor. Ancak bu düzenlemeyle, bu "bir sene", meslek edinmeyi amaçlayan bir öğrenci için en az "üç seneye" çıktı. Yani henüz 14 yaşındayken tam anlamıyla yaşayamayacak, yaşamdan kopacaksınız. (Bu sadece lise bazında geçerli. Yoksa bir öğrencinin gerçekten yaşayabilmesi bu sistem üzerinden imkânsızdır. Bunun en büyük kanıtlarından biri, 2008-2009'da yürürlüğe girecek olan OGES'tir). **Özetlemek gerekirse amaç; gençliğin beynini sınavlarla, kalıplarla doldurup özgür düşünmesi-**

ni, eleştirici yönünü geliştirmesini engellemek ve sistemin kurallarını içselleştirmiş tek tip insan yetiştirmektir. Çünkü genç insan ne zaman özgür düşünmeyi öğrenir ve ne zaman tek tiplikten kurtulursa işte o zaman sistemin zincirini kırar ve onun sonunu getirir. Sistem de biliyor ki gençlik kimin "elindeyse" onu kimse yenemez!

Düzenlemenin getirdiği bir tartışma konusu da "katsayılar" sorunudur. Bu sorun bugün ele alınıyor, ancak meslek liselerini ve imam hatipleri mağdur eden bu problemin çözümünde yalnızca imam hatip liselerinin katsayıları düzenlenmesi yer alıyor. Şubat ayı içerisinde iki kez bir araya gelen Milli Eğitim Kurulu'nda tek konuşulan işte bu konu oluyor. Yıllardır kanayan bir yara durumunda olan meslek liseleri yine çözümsüzlüğün ortasında bırakılıyor. Ucuz emek anlamına gelen meslek liselerine neden çözüm getirilmediği ve bunun da kimlerin işine yaradığı bellidir.

Bugün hâla yeni ÖSS sistemini tam kesinleştirip de açıklamadıkları için rehber öğretmenlerin ve dolayısıyla öğrencilerinin sistem hakkında tam bir bilgileri yok. Bu da öğrenciler arasında bir kafa karışıklığına yol açıyor. Ancak biz eğitim sisteminin gerçekliğini bildiğimiz için oluşacak düzenlemelerin asla bizim yararımıza olmayacağını görebiliyoruz. Bu bir önyargı değil, bir kak-tüsün asla bir elma üretemeyeceği kadar açık bir gerçekliktir.

Eğitim ile ilgili sorunlar yalnızca lise ve üniversitelerde değil ilköğretimde de kendini gösteriyor. OKS yerine kabul edilen OGES (Ortaöğretim Geçiş Sınavı) sistemi Talim ve Terbiye Kurulu Başkanı **İrfan Erdoğan** tarafından bile "ürperten bir gelişme" olarak değerlendirilmektedir.

"İlköğretimden ortaöğretime geçişte öğrenciler arasında 1970'li yıllara kadar herhangi bir yarış ve rekabet bulunmaktaydı. Üniversitelere duyulan talebin artmasıyla birlikte ortaöğretim kurumları üniversitelere öğrenci gönderme başarısına dayalı ayrışmaya başladı. Bu durum, üniversitelere öğrenci yerleştirmede başa-

rılı olduğu düşünülen ortaöğretim kurumlarına duyulan talebin artmasına neden oldu. Başlangıçta Fen ve Anadolu Liseleri gibi okullara duyulan ilgi fazla bile olsa bunların sayısı sınırlı olduğundan diğer liseler olumsuz etiketlemeye maruz kalmaksızın öğrencilerinin mutlu bir şekilde eğitim ve öğretim gördüğü kurumlar olma özelliğini sürdürdü. (...) Sonuçta Fen ve Anadolu Liselerinin sayısı 1300'lere dayandı. Ve ortaöğretim kurumları, bir kısım okullarının çok tercih edildiği, bir kısım okullarının da iddiasız okullar olarak damgalandığı ikili bir yapıya büründü. (...) Dolayısıyla ilköğretimi bitiren öğrencilerin gözünde bu okulları kazanmak varlık yokluk meselesi haline gelmeye başladı."

ci, sosyal faaliyetlere katılımı, sorumluluğu, çevre duyarlılığı vb. nitelikleri dikkate alacak. Tabii bu notları müdür ve öğretmenler verecek! Ancak bu notları verecek olanların niteliği hiçbir şekilde sorgulanmayacak, eğer bir ek-siği varsa herhangi bir yaptırımla karşılaşmayacak.

Üç yıllık sınav sonuçlarının % 70'i, tüm bu yukarıdaki niteliklere verilen puanların % 25'i, "performans"ına bağlı sınıf puanının % 5'inden oluşan OGES sonucuna göre öğrenci "layık" olduğu okula gönderilecek.

Yarı sömürge ülkelerdeki en büyük yaptırımlardan biri olan üretkenliği engelleyici bu tip eğitim sistemleri, emperyalist ülkelerin bir ülkeyi açık pazar

2008'de yapılacak son OKS'den sonra yeni sistem yürürlüğe girecek. Yeni sistemle birlikte öğrenci; 6, 7 ve 8. sınıflarda birer sınav olacak. Yani öğrenci, çocuk olmayı bir kenara bırakıp boyundan uzun kitaplarla mücadele edecek. Oyun bahçesi, sokaklar, oyuncaklar onun için zaman kaybı olacak ve hamur gibi yumuşak kişilikleri egemenlerin elinde şekillenecektir.

OGES'in OKS'den tek farkı sınav sayısının birden üçe çıkarılması değildir. Puan hesaplama yöntemi de farklı! 8. sınıfın sonunda toplam puan hesaplanırken; okuldaki bütün derslerden alınacak başarı puanları yanında, okula uyum, öz bakım, öğrencinin kendini tanıması, sosyal etkileşimi, değer bilin-

haline getirmek için uyguladıkları acımasız bir politikadır. Acımasızdır, çünkü bir çocuğu sokağından ayırıp henüz 11 yaşındayken gelecek kaygısına sokmak ve o güzelim rüyalarını zehirlemek gibi politikaları uygulamaya hiçbir vicdan elvermez.

Yönelimimiz her zaman ileriye doğru olmalı ve eğitim haklarımıza yönelik her türlü gaspa, saldırıya karşı durmalı, harekete geçmeliyiz. Saldırılarına karşı örgütlenip örgütlemeliyiz. Çünkü tüm ideolojilerin geleceği bizim ellerimizde, çünkü geleceğin işgücü, kol kuvveti, kafa kuvveti biziz. Her birimiz bir halka kırar ve kırdırırsak elbette bu kâğıttan kaplanın sonunu getiririz.✂

GELECEĞİMİZİ ÇALAMAZSINIZ!

Liseli arkadaş,

Yıllardır bizleri ilgilendiren her konuda onlarca değişiklik yapılmakta, sınavlar eklenmekte ya da kaldırılmakta, eğitimin niteliği sürekli değiştirilmekte ancak biz liseli gençliğin görüşleri önemsenmemektedir. Eğitimin paralı olması, ÖSS'nin varlığı ve sürekli biçiminin değişmesi, kılık kıyafet yönetmeliği, ezberci-faşist eğitim sistemi gibi onlarca sorun içerisinde bizlere söz hakkı tanınmaması kabul edilemezdir. Geleceğimizi doğrudan ilgilendiren her konuda bizlere diyeceği bir şeyler bulunmaktadır.

Egemenlerin kendi çizdikleri sınırlar

içerisinde kalmamız dayatılırken, çalmaya çalışılan geleceğimizin yanı sıra ceplerimizden çıkan paralarla bedel ödeyen her seferinde biz olmaktadır. Bizlere dayatılan geleceksizliği kendi elleriyle sattıkları uyuşturucu ile, kurulmasını teşvik ettikleri çeteler ile perçinlediklerini biliyoruz. En ufak hak arama talebimize bile tahammülsüz olanların çetelere, uyuşturucuya destek vermesi bu nedenle anlaşılırdır.

Umutsuzluğumuzdan, uyuştur-maya çalıştıkları beyinlerimizden ve geleceksizliğimizden güç alanların bizleri daha fazla suskunlaştır-

masına izin vermemek sadece bizlerin ellerindedir. Bizler onlara göre yedek iş gücü, potansiyel işsizler ordusu olmaktan öte bir anlam ifade etmemekteyiz. Suskun kalmamızı istemelerinin nedeni de budur. Yöneltilikleri her saldırıya boyun eğmemizi bu nedenle beklemekteler.

Bizlerin bireysel tepkileriyle yaşadığımız bu köklü sorunlar değişmeyecektir. Onların bu kadar saldırıyı rahatça hayata geçirmelerinin en önemli nedeni bizlerin örgütsüz duruşumuzdur. Bir araya gelerek en meşru haklarımızı savunmamızdan da bu nedenle rahatsız ol-

maktalar. Kendi icatları olan Öğrenci Temsilciliğinin bizim hiçbir sorunumuzu çözemeyeceğini onlar da bildiklerinden kaynaklı bizlere tanınan tek "hak" bu işlevsiz kurumdur. En temel hakkımız olan örgütlenme hakkımızı kanunlarıyla engellemeleri işte bu nedenledir.

Tüm bu nedenlerden kaynaklı lisele- rimizde ve geleceğimizi ilgilendiren her konuda söz-yetki ve karar hakkımızın tanınması için örgütlenelim, bir araya gelelim. **İstedığımız geleceğimizdir, parasız ve bilimsel eğitimidir.** Bu isteklerimizi kimse vermeyeceğine göre almak bizlerin ellerindedir.✂

ÖSS'ye Karşı Söz Karar Bizim

Yaklaşık 1 aydır çalışmaları süren "ÖSS'ye Karşı Söz Karar Bizim!" forumu 25 Ocak'ta 300 kadar lise öğrencisi, öğrenci velisi, eğitim ve diğer alanlarda çalışan emekçilerin katılımı ile Ümraniye 1 Mayıs Mahallesi Cennet Düğün Salonu'nda gerçekleşti. EHP Gençliği, Dev-Lis, DGD, Anadolu'da Yaşam Tüketim Kooperatifi, 78'liler Ada-Der, Esenyurt Kolektifi, Yeni Dünya Gençliği, Geleceğimizi İstiyoruz İnisyatifi, Genç Düş, Mayıs'ta Yaşam Kooperatifi, Eğitim-Sen'in örgütlediği foruma biz de 1 Mayıs Mahallesi Partizan olarak katıldık. Forumda lise ve dersane öğrencileri yoğun olarak yer aldı. Ama başta konfeksiyon olmak üzere diğer sektörlerde çalışan işçilerin foruma aktif bir biçimde katılımı forumun bir öğrenci etkinliği sınırlarına hapsolmesini engelledi. Forumu işçi sınıfının ve ezilenlerin de rengini verdi.

ÖSS Kimleri Eliyor?

Forum divanın yaptığı açılış konuşması ile başladı. Açılış konuşmasında; bu topraklardaki birçok eleme sınavından biri olan ÖSS'nin 1974'ten beri, öğrencilerin, işçilerin, velilerin önüne bir duvar ördüğü; toplumun ezilen ve sömürülen kesimlerini sosyal ekonomik koşullar aracılığı ile ele-yerek, Türkiye'nin sınıfsız, imtiyazsız, kaynaşmış bir milletten oluşmadığını açığa çıkardığı vurgulandı.

Açılış konuşmasının ardından

ÖSS'nin sınıfsal, cinsel ve ulusal elemeyi nasıl gerçekleştirdiğine dair yapılan sunum, bilimsel veriler ışığında ÖSS hakkında medya tarafından yaratılan efsanelere ışık tutarak, ÖSS'nin burjuva medyanın ifade ettiği gibi adil bir sınav olmadığına dikkat çekildi.

Sunumun ardından, "ÖSS kimleri eliyor?" alt başlığı altında Yeni Dünya Gençliği, Dev-Lis, DGD, 1 Mayıs Mahallesi Partizan, Geleceğimizi İstiyoruz İnisyatifi, EHP Gençliği ve Genç Düş görüşlerini ifade etti. **ÖSS'nin sınıfsal olarak işçileri, cinsiyet olarak kadınları, ulusal olarak da Kürtleri elediğini vurgulayan kurumlar vurgularındaki nüanslara karşın ÖSS'nin adil olmayan, eleyici, ayrımcı yönüne dikkat çektiler.** Biz de 1 Mayıs Mahallesi Partizan olarak: ÖSS'nin adaletsizliğine ve bir bütün olarak eğitim sistemi-

ne dair düşüncelerimizi aktardık. Aynı zamanda bu gündemde yaptığımız sunumda ulusal harekete yönelik yapılan son operasyona karşı böylesi güçlü birlikteliklerle karşı durmamız gerektiğini vurguladık ve sunumumuza sonlandırdık.

ÖSS'nin Dışındaki Eleme Mekanizmaları

Yemek arasının ardından başlayan ikinci bölümün başlığı "Eleme bir tek ÖSS ile mi oluyor?" idi. Sunumlarda toplumun büyük çoğunluğunun üniversite kapılarından ve ayrıcalıklardan uzak tutulmasının sadece ÖSS ile değil, başka araçlarla da gerçekleştiği öne çıktı. İşçilerin ve işçi çocuklarının eğitim olanaklarından mahrum olduğu ve ilkökul sıralarından itibaren elendiğini vurgulayan kurumlar, çalışanlara eğitim olanağı yaratılması, öğ-

rencilerin de iş olanaklarından faydalanabilmeleri gerektiğini belirttiler. Eğitimin asıl olarak, eğitim göremeyen geniş kesimin bir sorunu olduğunu vurgulayan kurumlar, emekçilerin önünde bir engel olan eleme mekanizmasının tümünden değişmesi gerektiğini belirttiler. KPSS'nin de emekçileri bölen, bir eleme sınavı olduğuna dikkat çekildi.

Kurumlar Mücadele Deneyimlerini Paylaştı, Çözüm Önerilerini Tartıştı

Mücadele deneyimleri ve çözüm önerileri başlıklı 3. kısımda gençlik arasında çalışma yürüten kurumlar, dayanışma kurumları, işçi kurumları kürsüden ÖSS dahil tüm eleme sınavlarına karşı yürüttükleri çalışmalardan bahsettiler, eleme sınavına karşı elbirliği yapmak ve ortaklaşa yapılan etkinliklerinin sürekliliğini sağlamak gerektiğini söylediler.

Kurumlar forum gibi yeni mücadele yöntemlerinin yaratılmasının önemli olduğunu, geçen sene yaratılan miting iradesinin bu anlamıyla dikkat çekilmesi gereken bir nokta olduğunu ifade ettiler. Ortak ve birleşik mücadelenin önümüzdeki süreçte yaratılmasının yöntemlerinin tartışılması gerektiğini öne çıkaran kurumlar, farklı öneriler getirdiler.✂

1 Mayıs Mahallesi'nden YDG okurları

Başörtüsü Bahane, “Yüksek Öğretim Sektörü” Şahane!

Bürokrat Kemalist klik ile AKP'nin temsil ettiği klik arasında süren ve devlet organlarında yaşanan hakimiyet mücadelesi, söz konusu üniversiteler olduğunda aralarındaki çatışmaların da yoğunlaştığı bir alan olma özelliğini taşımaktadır. Üniversiteleri siyasetten uzak tutma söylemleri dillerden düşürülmezken, geçmişte üniversitelerin özellikle devrimci mücadelenin ivme kazandığı dönemlere istinaden yapılan “sağ-sol çatışması”, “anarşi” vb. kavramlar, kötü bir imaj bıraktığı izlenimi ile kitleler üzerinde sistem tarafından bilinçli bir şekilde yaratıldı. Üniversitelerin “kötü” dönemleri anılmak istendiğinde hep o dönemler akıllara getirildi. Sonrasında ise üniversitelerde siyaseti bitirme adı altında devrimci hareketin lokomotifi olan bu kurumlar prangaya vuruldu. YÖK işte bu zeminde kendini meşrulaştırmaya çalıştı. Günümüze geldiğimizde devrimci mücadelenin inişli çıkışlı bir hatta seyretmesine rağmen, devrimci mücadelenin kırılabilmesi, engellenmesi için devrimci ve demokrat çevrelerin üniversitelerden tasfiye süreci ise aralıksız devam etmektedir.

Tüm bunlarla birlikte üniversiteler üzerinde son dönemde yaşanan başörtüsü tartışması ile aslında üniversitelerin egemen sınıfların farklı klikleri tarafından siyasetin arenasına haline getirilmesi, kozlarını oynadıkları bir ringe dönüştürülmesi, kutuplaşmaya yol açılması, bu kesimler tarafından bilinçli bir şekilde yapılmaktadır. **“Siyaseti bitireceğim” diyerek rektörlük koltuğuna oturanların siyaset meydanında aktif rol aldığı bu süreçte saflaşmalar, kutuplaşmalar, burjuva medyada dile getirildiği gibi üniversitelerde “kaos” dönemi kendilerince yaratılmaya çalışılmakta ve derinleştirilmek istenmektedir.** Öğrenciler de bu saflaşmanın tarafı haline getirilmeye çalışılmakta ve bu dönemde “hatırlanmaktadır”. Sadece öğrenciler değil akademisyenler arasında da bu durum yaratılmakta, bildiriler kaleme alınmakta ve herkesin tavrını alması istenmektedir. Özellikle bürokrat Kemalist kliğin bu noktada oldukça yoğun çaba sarf ettiği görülmektedir.

Söz konusu devrimci, demokrat mücadele olduğunda, Bürokrat Kema-

list klik ile AKP'nin temsil ettiği klik, aralarındaki tüm husumetleri bir kenara bırakarak bu konuda gayet iyi anlaşmaktadır. Yeni YÖK Başkanının atanmasından birkaç hafta sonra yaptığı “üniversiteleri paralı yapalım” açıklamasına karşı bu iki klik aynı tarafta durma becerisini yine gayet iyi göstermiştir. Yusuf Ziya Özcan hakkında başörtüsü serbestliği sonrası işi, haklarında suç duyurusu yapmaya vardırıran CHP'nin, aynı kişinin “paralı üniversite” açıklamasının ardından tepkisiz kalması **anlaşmazlığın** başka yerde olduğunu bize göstermektedir.

Yüksek Öğretim Pazarı için Egemen Sınıflar Kol Kola

Bologna Süreci'ne girilmesi ile birlikte, söz konusu olan Yüksek Öğretim Pazarının oluşturulması ve Yüksek

ki tartışmalara öğrencileri de taraflaştırmaya çalışılmasına karşı durmak gerekir. Önümüzdeki dönemde üniversitelerde çok ciddi dönüşümlerin (Bologna Süreci ile Eğitim Reformunun yaklaşması) olacağı, üniversiteleri gözü kâr hirsından başka bir şey görmeyen tüm özel kesimlere, emperyalist kurum ve kuruluşlara ziyafete sunulacağı ve bu menüde ziyafete sunulanın öğrenci olduğu düşünüldüğünde olması gereken, bu kesimlere karşı yürütülen mücadelede yer almaktır. **Öğrencilerin tarafı bu sömürücü, ikiyüzlü tarafı değil; bilimsel, demokratik, ana dilde, fırsat ve olanak eşitliğine dayanan, herkes için parasız eğitim talebini savunan devrimci-demokrat kesimin yanındır, tarafıdır.** Bologna Süreci'ne, Yüksek Öğretimin ticarileştirilmesine karşı duranla-

lamasıyla sicilleri oldukça sabıkalı olan bu kesimler öğrencileri, akademisyenleri, öğretim üyelerini arkalarına almaya çalışmaktadır.

Mücadelemize İvme Kazandırmak İçin Kampanyamıza Yoğunlaşalım!

Gençlik geleceği kuracak olandır. Buna rağmen gelecek noktasında gençlik ne kadar söz sahibidir? Gençliğin bin bir sorunu bulunmaktayken adeta bataklıktan kurtulma mücadelesi veren gençlik, sistemin esareti altında mahkum bırakılmaktadır. Bugün geleceğine güvenle bakabilenlerin oranı çok küçük bir azınlıktır. İyi bir iş bulabilmenin yolunun üniversitelerin kapılarından geçtiği bilinmesine rağmen gençliğin geleceğini karartan yasalar ve

Gençlik geleceği kuracak olandır. Buna rağmen gelecek noktasında gençlik ne kadar söz sahibidir?

Öğretimin sektörleştirilmesi amacı, hatta özel üniversitelerin borsaya açılma planları olduğu göz önüne alındığında oldukça büyük, milyar dolarlarla ifade edilecek olan pazar için mücadelenin bu iki klik arasında olması pazarı kaybetme tehlikesi altında bulunan Bürokrat Kemalist klik için elbette bir sorundur. Bu nedenle ki, hakim pozisyonlarını bir bir kaybetmeye başlayan bu klik her defasında yaygarayı kopararak, darbe çığırtkanlığı yapmaktan geri durmuyor. Ordu ile Yargı ikilisi arasında mekik dokuyor.

Bizleri Yok Sayanların Tarafı Olmayacağız!

Emekçi halk çocuklarına üniversite kapılarını kapamak isteyen ve bunu açıklamakta hiçbir sakınca görmeyen sistemin sözcülerinin kendi aralarında-

rın tarafıdır. Emekçi halk çocuklarının bilimden ve eğitim alma haklarından mahrum bırakılmaya çalışılmasına karşı duranların tarafıdır.

Sistemin bu iki unsurunun aralarındaki rant çekişmesinde üniversite öğrencilerini kendi tartışmalarında taraf haline getirmeye çalışılmasına, onlara söz hakkı vermemesine, üniversite yönetimlerinde yetki ve karar aşamalarında bulunmasına izin vermemesine rağmen, bir kliğin “üniversitelerde özgürlük” diğer kliğin “bilim, çağdaşlık, ilerlilik” kisveleri altında ortaya çıkması büyük bir hezeyandır, çelişkidir! Geçmişte ve hali hazırda üniversitelerde demokrasi mücadelesini boğmada, devrimci, demokrat öğrencilere her türlü baskı ve yıldırma politikası uygu-

emperyalist eğitim politikalarına karşı geleceği çalınacak olan yine gençlik olacaktır. Üniversiteleri paralı yapalım derken, özel üniversitelerin kasalarını doldurma planları gençliğin geleceğini çalmaktan daha önemli gözükmektedir. Daha fazla kâr için, milyonlarca gencin geleceği küçük bir azınlığın çıkarlarına sunulmaktadır.

Bunca sistemli bir saldırı planının içinde olan biz gençlerin elbette bir cevabı olmalıdır. Bunda en büyük rolü devrimcilerin aldığı, bu yükü devrimcilerin omuzlayabileceğini görmemiz gerekmektedir. Gençliği bu esareten kurtarmak istiyorsak, kampanyamızı kitlelerin gündemine taşımakta kararlı olmalı, gençliği sistemin çarklarına bırakmamalı, devrimci mücadele kanallarında gençliği buluşturmalıyız.✎

Kürt halk gençliği SÖZ VE KARAR hakkını teslim etmeyecek

Bizler bu ülkenin egemenleri tarafından kimlikleri yok sayılan, karda yürürken çıkan kart kurt seslerinden adımızı aldığımız iddia edilen Kürt ulusuna ait Kürt halk gençleriyiz. Kürt olduğumuz yıllardır reddedilen, dağ Türkleri olduğumuz iddia edilerek asimile edilmeye çalışılan bir milletin çocuklarıyız.

Bizi yok sayan Türk egemenleri Orta Asya'dan yola çıkmadan çok çok önce gözlerimizi bu topraklarda açmış. Ama ne hikmettir ki bu topraklarda asla sözü geçen bir millet de olmamış.

Bu topraklarda ne zaman bir savaş olmuşsa bu toprakların hükümdarları tarafından asker ihtiyaçları giderilmek için hatırlanmış, barış dönemleri ise hiçbir şekilde hatırlanmamış, dahası yok sayılmış, sürgün edilmiş insanların evlatlarıyız. Bu söylediklerimiz bugün için de geçerlidir. Bu ülkenin egemenleri ulusal mücadeleyi boğmak için gerici orduya Kürt halk gençliğini kazandırmak, kendi kardeşlerine silah sıkmasını sağlamak ve böylelikle yok sayılan ulusumuzun onurlu mücadelesini engellemek için Kürdü Kürde kırdırmanın hesabı ve planı içerisine girmektedirler.

Çok zengin bir dil olan Kürtçe'nin gelişmesi sistemli olarak engellenmekte, ulusal olarak tanınmadığımız için anadili-

mizi öğrenmemiz istenmemekte, kendi ulusumuza yabancılaşmamız için asimile edilmeye çalışılmakta, TC devletinin bekaşı için cesetlerimizin, kimliklerimizin üstüne basılmakta; yüreklerimiz onlarca acıyla dağlanmakta ve böylelikle yarınlara olan umudumuz kırılmaya çalışılmaktadır.

Yaşadığımız bunca acının nedeni Türkleştirme operasyonunun kabul edilmemesi ve ne olursa olsun ulusal kimliğimizi korumak için aktif direnişi seçmemizdir. Bu duruş ülkemiz egemen sınıflarını fazlasıyla rahatsız etmektedir. Ancak şu da bir gerçektir ki, örgütlü duruşumuzun da yetersizlikleri mevcuttur. **Bu ülkede söz, yetki, karar hakkı en çok biz Kürt halkından ve bu halkın parçası Kürt halk gençliğinden esir-**

genmektedir.

Elbette kimseden kendi hakkımızı aramasını ya da haklarımızı lütfetmesini beklemiyoruz. **Biliyoruz ki, haklarımız zorla, örgütlü mücadeleyle alınır.** Direnenlerin, örgütlü duruş sergileyenlerin hepsi belki haklarını alamamış olabilir. **Ancak tüm dünya halklarının mücadelesi de göstermiştir ki, haklarını alan halklar örgütlü duruşu üst düzeyde sergileyenler olmuştur. Kendi ülkelerinin egemenlerine ve emperyalistlere karşı net tavır takınanlar olmuştur.**

Son dönem ülkemizdeki Kürt ulusu ve Kürt halk gençliğinin talepleri üzerine çeşitli politikalar uygulanmaktadır. Kürt halk gençliğine bireysel haklar ve kültürel haklarının verilmesinin yeterli olduğu vurgulanmaktadır. Hatta son dönem anadilde eğitim talebimiz bile pek dillendirilmemektedir.

Elbette bu taleplerin kazanılmasını Kürt halk gençliği olarak önemsiyoruz. **Ancak Kürt halk gençliğinin sadece bireysel ve kültürel talepleri bulunmamaktadır.** En büyük talebimiz ulusumuzun tanınması, hak ettiği değer ve saygının kabul edilmesi, kendi kaderimizi tayin hakkımızı kullanmamızdır. Bu hak tanınmadan elde edilen tüm başarılar,

haklar yetersiz kalacaktır.

Kendi kaderini tayin hakkı önemlidir. Bu hak şüphesiz ayrı bir devlet kurma hakkından bağımsız değildir. Bu haktan bağımsız düşünülmesi Kürt ulusunun ulusal varlığının reddedilmesinden başka bir anlama gelmemektedir. **Kürt ulusunun ulusal varlığının reddedildiği, engellendiği koşullarda bireysel ve kültürel haklar yaralarımıza merhem olmayacaktır.**

Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkının tanınmasını istiyoruz. Kürt halk gençliğinin çıkarı şüphesiz demokratik halk iktidarının gerçekleştiği Türk, Kürt ve çeşitli milliyetlerden Türkiye halkının iktidarda olduğu bir düzenden yanadır. Bu yüzden de bu hakkın tanınmasının sonucu illa ki ayrı bir devlet kurmakla sonuçlanmayabilir. **Talebimiz özlüdür: geleceğimizi kendimiz belirlemek istiyoruz.**

Yaşadığımız ülke faşist bir ülkedir. Faşizmin bizi yok saymasına karşı tek panzehirimiz Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkının tanınmasıdır. Bu hak tanıyana kadar kesintisiz ve örgütlü şekilde mücadeleyi sürdüreceğiz, en temel hak ve taleplerimizi haykırarak, geleceğimizi belirlerken söz ve karar hakkımızı savunmak, örgütlenmemizin önündeki engellerin kaldırılması için isyan ateşlerini daha fazla harlayacağız.✂

SORUNLARIMIZ AYNI, ÇÖZÜM BİZİZ!

Bin bir emekle kazandığımız, milyarlarca para döktüğümüz üniversitelerde geleceğimizin belirsizleşmesinden öte hiçbir şey öğrenememekteyiz. Birbiri ardına yapılan düzenlemelerle ve çıkarılan yasalarla geleceğimizin karartılmasına sessiz kalmamız beklenmektedir. Yetkin Mühendislik, sözleşmeli öğretmenlik, yabancıların çalışması hakkında kanun tasarısı gibi uygulamalarla biz üniversiteli gençliğin en meşru haklarından birisi olan mesleki haklarımız açıkça gasp edilmektedir. Onlarca yeni sınav, yıllarca süren kurslar, stajlar sonucu dahi işsizlik belasının peşimizi bırakmaması bir yana sesimizi kimsenin duymaması, sözümüzü kimsenin önemsememesine daha ne kadar tahammül edeceğiz? Her sene sistemli bir şekilde artan harç paralarına, sağlıksız yurt koşullarına, ulaşım sorunlarına daha ne kadar göz yumacağız? Disiplin yönetmeliklerine, YÖK'e, şovenist-anti bilimsel eğitime

daha ne kadar katlanacağız?

Geleceğimizi ilgilendiren yasalar ve kararlar hakkında emperyalizmin, YÖK'ün, hükümetin, TÜSİAD'ın ve hatta Genelkurmay Başkanlığı'nın karar hakkı olmasına rağmen, geleceği çalınan, hakkında planlar yapılan bizlerin söz hakkımız dahi elimizden alınmış bulunmaktadır. Kendimizi ifade edebileceğimiz platformların azlığı ve işlevsizliği ortadadır. Sözde bizlerin oylarıyla seçilen ÖTK'ların aslında bizi temsil etmediği, görüşlerimizi önemsemediği açıktır. Resmi olarak bize tanınan tek hak olan ÖTK'lara kimlerin aday olabileceğine bile başkalarının karar vermesi bir yana bu kurumların da asla karar mercisinde işlevinin olmadığı bilinmektedir. Yine sözde bizlerin görüşlerini almak için yapılan TV programlarında dahi 30 saniyeden fazla konuşmamamız is-

tenmekte, kısaca birikmiş sorunlarımızı dillendirebileceğimiz hiçbir alan bulunmamaktadır.

Bunca sorun arasında konunun sadece "başörtüsü"ne indirgenerek bizlere sadece bu gündemin dayatılmasını kabul etmemiz ve dahası bu suni gündem içerisinde taraf olmamız, birbirimize düşmemiz, kavga etmemiz beklenmektedir. Eğitim hakkımızı elimizden alanlar-alma-

ya çalışanlar, yüzümüze baka baka "inanç hakkı" tanıdıklarını iddia etmekte. Eğitim hakkımız olmadıktan sonra üniversitelere nasıl gireceğimize ilgileneceğimizi düşünüyorlar ancak bizler, başörtüsü sorunundan önce yeni YÖK başkanının "üniversiteler paralı olsun" söylemini düşünmekteyiz. Ceplerimizden çıkan ve çıkmaya devam eden milyarlarca lira onlara yetmemekte ve suni çatışmalar yaratarak bizlerden daha fazlasını istemektedirler.

Tüm bu nedenlerden kaynaklı bizler sesimizi duyurmak ve geleceğimize sahip çıktığımızı göstermek için birleşmek zorundayız. Kendi geleceğimiz için üniversitelerde ve mesleki haklarımızla ilgili her konuda söz-yetki-karar hakkı istiyoruz. Genel seçimlerde oy verdirdikleri bizlere kendi üniversite yönetimimizin seçiminde dahi hak tanımayanların geleceğimizi karartmalarına izin vermemek için bir araya gelelim, örgütlenelim, sesimizi yükseltelim.✂

Ufuk

İŞÇİ SINIFININ VE HALKIMIZIN YANINDA, BASKILARA KARŞI ÖRGÜTLENME ANLAYIŞIYLA

Şubat ayı süresince halkımıza yönelik saldırıların arttığını gözlemledik. Her yerde azgınlaşan saldırılara militan bir duruşla karşı koyan işçi sınıfının ve ezilen halkımızın yükselttiği bu direniş çizgisini daha da büyütürken devrime kanalize etme anlayışıyla hareket etmemiz oldukça önemlidir. TEKEL'de, Tuzla'da sınıfın oldukça meşru ekonomik-demokratik hakları uğruna bedel ödemekten çekinmeyerek gösterdikleri direniş, bu durumun en net örneklerindedir. Yine Kürt ulusuna yönelik yok sayma ve imha saldırılarının, sınır içi ötesi operasyonlarla boyutlanması, sokak eylemlerinde can bedeli direnişler sergilenmesi acilen gündemimize girmesi gereken konuların başında gelmektedir. Devrimci kimliğimizin, egemenlerin her saldırısına karşı durmakla anlamlı hale geleceğini bildiğimize göre durmamızın, suskun kalmamızın, özünde egemenlere destek vermekle bir olduğunu rahatlıkla söyleyebiliriz. 15 Şubat eylemlerinin ardından sınır ötesi kara harekatına karşı değerlerini gözünün bebeği gibi sakınan halkımızın sokaklarda ödediği bedelin anlamsızlaşmasına asla izin vermeden ve bedel de ödetme anlayışıyla örgütlenme çalışmalarımıza hız katmalıyız.

Bu ay itibarıyla başlayan kampanyamız, aktardığımız gerçeklik içerisinde daha da anlamlı hale gelmektedir. İşçi, işsiz, öğrenci gençlik içerisinde kampanyamızın gerektirdiği çalışmalara hız vererek, her alanda "söz-yetki-karar hakkı" için yoğunlaşmamız gerekmektedir. Bu çerçevede yapabileceğimiz onlarca çalışma bulunmaktadır. Panelerle, basın açıklamalarıyla, yürüyüşlerle, imza-dilekçe kampanyalarıyla politikamızı genişletmek mümkündür. Komumuz özgülünde işçi gençliğin örgütlenmesinin önüne çıkarılan engellerin teker teker kaldırılmasını amaçlamalıyız.

Kısa süre öncesine kadar devam ettirdiğimiz anket çalışmalarında genç işçilerin biriken sorunlarını ve örgütlenmeye ne kadar açık olduklarını alenen gördük. **Bu sorunlar arasında öne**

Devrimci kimliğimizin, egemenlerin her saldırısına karşı durmakla anlamlı hale geleceğini bildiğimize göre durmamızın, suskun kalmamızın, özünde egemenlere destek vermekle bir olduğunu rahatlıkla söyleyebiliriz. 15 Şubat eylemlerinin ardından sınır ötesi kara harekatına karşı değerlerini gözünün bebeği gibi sakınan halkımızın sokaklarda ödediği bedelin anlamsızlaşmasına asla izin vermeden ve bedel de ödetme anlayışıyla örgütlenme çalışmalarımıza hız katmalıyız.

çıkaran yoğun çalışma saatleri, sigortasızlık, düşük ücret meselelerinin yanında adeta ağız birliği edilmişçesine yükselen örgütlenme hakkı dikkat çekicidir. Çoğunluğu küçük atölyelerde, sanayide ve mevsimlik işlerde çalışan işçi gençliğin kendiliğinden gelişen bu talebine cevap olmak bizlerin elindedir. Haftalık 40-50 YTL maaşla, aynı zamanda ev geçindirmeye çalışan gençlerin varlığı, iş cinayetleri de eklenince sorunun boyutu gözler önüne serilmektedir.

Sistem tarafından adeta bir çemberin içerisine hapsedilen işçi gençliğin, kendine ait olan zamanının da çalınması, bu sorunlara eklenebilir. Çoğunlukla tek izin gününü ya dinlenerek, ya gezerek ya da kahvehanelerde geçiren işçi gençliğin en önemli sıkıntılarının birisi de doğal olarak bu olmaktadır. Kendi hakları için birlik ve dayanışma anlayışını geliştirememesi, işçi gençliğin bu büyük örgütsüzlük dehlizinde birey olarak tutunmaya çalışmasını beraberinde getirmektedir.

Anketlerimiz esnasında iş kollarına maruz kalan çoğu gencin sessiz kalması, işten atılma korkusuyla yalan söylemeyi göze alması düşündürücü olmakla beraber, patronlarının yanında dahi sendika, dernek kelimelerini duyunca heyecanlanarak, "olsa giderdik" demeleri de o derecede coşku vericidir. Özellikle küçük atölyelerde ve mevsimlik işlerde çalışan işçilerin "örgütlenemez" görünmesinden güç alan egemenlerin bu soruna çözüm

bulmasını beklemek elbette ki hata olacaktır. Yalnızlaştırılan, hiçleştirilmeye çalışılan ve sınırları çizilen işçi gençlerin "bir sorunumuz var ama" şeklinde düşünmelerinden öte iç isyanlarıyla boğuşması ve kinini asla sisteme yöneltmemesi amaçlanmaktadır. Bugüne kadar yaşananlar da bu amacın ne kadar gerçekleştiğini kanıtlamaktadır.

Ülkemizde, çalışan gençliğin yaşadığı bu sıkıntılardan daha kapsamlı bir sorunla yüz yüze olan yüz binlerce genç bulunmaktadır. İşsizliğin, biriken maddi sorunlarla çekilmez hale geldiği ve çıkmaza ittiği gençlerin içinde bulunduğu durum asla görmezden gelinemez durumdadır.

İstatistiki bilgi olmanın ötesinde görüşü dahi alınmayan işsiz gençliğin de çalışan gençlik gibi belirli bir sınırın içine hapsedildiğini söyleyebiliriz. Bu sı-

nır, tıpkı çalışan yaşlılarındaki gibi isyanın bireysel kalmasının dayatıldığı bir sınırdır. **Kendini ifade edememe sıkıntısının yarattığı birikimle çeteleşmeye itilen, mutluluğu "keyif verici" maddelerde arayan binlerce işsiz genç bulunduğunu çok iyi bilmekteyiz. O halde sorunun nerede yattığı ortadadır. Sistemin, kendi sınırları içerisine hapsederek etkisizleştirdiği gençliğin mevcut durumu bu nedenle egemenler açısından büyük bir sorunun halledilmiş olmasını da beraberinde getirmektedir.**

İşte tüm bu nedenlerden kaynaklı gençliğin örgütlenmesi hayati bir noktada durmaktadır. Kendi örgütsüz durumunda sığındığı her limanın güvensiz oluşu, gençliğin var olan sıkıntılarını giderememekte ve görmezden gelinen sorunların aslında daha da birikmesine neden olmaktadır. Egemenlerin, bu gerçeklikten tedirgin olmaması mümkün değildir. Kendi geleceği hakkında söz sahibi olduğunu düşünmeyen işsiz ve çalışan gençlerin **bu gerçekliği kırmaya hazır olduklarını ve artık işin bize düştüğünü** söyleyebiliriz. Basitten karmaşığa her türlü örgütlenme aracıyla bireyselliğe hapsedilmiş gençliği birleştirerek, kendi geleceği hakkında söz ve karar hakkı sahibi olmasını sağlayabilmek için kampanyamıza yoğunlaşmamız gerekmektedir. **Parçalı duruşuyla umut verici olmaktan uzakta bulunan her direnişin, her isyanın ancak sınıf bilinciyle anlamlı hale geleceği açıktır.**

Tüm bu panorama içerisinde henüz yolun oldukça başında olduğumuz doğrudur. Ancak kendiliğinden de olsa hareketlenmelerin, örgütlenme çalışmalarımızda sıçramalara da yol açacağını bilmeliyiz. Unutmamalıyız ki gelişen süreç, asla bizi beklemeyecektir. O nedenle geride kalmak ya da direnişlerde ve hak alma mücadelelerinde halkla birlikte olmak bu dönemde sergileyeceğimiz performansa bağlıdır.✂

ÖZELLEŞTİRMENİN SON HEDEFİ TEKEL: YILGINLIK YOK DİRENİŞ VAR!

Türkiye’de emperyalist politikaların geçtiğimiz sene yapılan genel seçimlerin ardından kaldığı yerden hız kesmeden devam etmesi ile paralel olarak gerçekleştirilen özelleştirmelerin son örneklerinden birini de TEKEL fabrikalarında görmekteyiz. Dayatılan özelleştirme politikalarıyla, işçiler işsiz bırakılmakta, binlerce aile yalnızca ekonomik değil aynı zamanda sosyal ve kültürel yoksulluğa da mahkûm edilmektedir. En son gündeme gelen TEKEL’in sigara fabrikalarının özelleştirilmesinde de emekçilerin karşılaştığı durum ekonomik, sosyal ve kültürel yoksulluğun son noktası olmaktadır/olacaktır.

Özelleştirme kapsamındaki TEKEL’in Genel Müdürlüğü bünyesinde 3 anonim şirket, 6 fabrika, 56 yaprak ve 2 tuz işletmesi müdürlüğü, 39 başmüdürlük ve 15 binin üzerinde personel bulunmaktadır ve burada birçok insana istihdam sağlanmaktadır. Pazar payı % 40 civarında seyretmekte olan kuruluş her şeye rağmen kâr etmektedir. Bu özelliklere sahip TEKEL işletmeleri uzun zamandır emperyalist sermayenin hedefindedir.

Emekçilerin yaşam haklarına ilk saldırı TEKEL’in parçalanarak alkollü içkiler bölümünün satılmasıyla gerçekleşti. Satış, bu bölümde çalışan işçilerin yaşadığı sıkıntı ve kayıplarla sonuçlandı. Bu bölümde çalışan 1.800 işçiden geriye sadece 500 işçinin kaldığı, özelleştirme sonucunda çalışan işçilerin de iş ve ücret güvenliğinin kalmadığı biliniyor. TEKEL İçki Fabrikasının stoklarında 306 milyon dolarlık içki stoku varken, 290 milyon dolar civarında iki taksitle özelleştirilmesi açıktır ki devletin bütçesine herhangi bir katkı sağlamayacaktır.

Türkiye’de tütüncülüğü ayakta tutan tek kuruluş TEKEL’dir. Halen ülkemizde 100 binin üzerinde tütün ekicisi bulunmaktadır ve aile olarak bakıldığında bu nüfus neredeyse bir milyona yaklaşmaktadır. **Demek oluyor ki yaklaşık bir milyon insan geçimini tütünden sağlamaktadır.** Bugün satılması gündemde olan TEKEL sigara fabrikalarının hemen hepsinde eskiden özelleştirilen daha doğrusu kapatılan fabrikalardan pek çok haklarını yitirmiş olarak gelen işçiler bulunmaktadır. Bu fabrikaların özelleştirilmesiyle de açlık sınırında yaşayan emekçilerin yaşamlarını sürdürme hakları dahi ellerinden alınacak, sermaye gittikçe zen-

ginleşirken yoksullar sefaletin içine daha çok itilecektir.

İşte bütün bunların farkında olan TEKEL emekçileri, bu gidişata dur demek ve ihalelerin, pazarlıkların durdurulması için eylemlerine; Samsun, Tokat, Adıyaman, Çorum, Diyarbakır, Hatay, Adana, Tokat ve Bitlis illerinde Aralık 2007’den bu yana yaşamlarına, geleceklerine, haklarına ve özgürlüklerine sahip çıkmak için aileleriyle birlikte direndiler, mücadele ettiler ve bu mücadelelerine halen devam ediyorlar.

TEKEL’in Alkollü İçkiler bölümünün özelleştirilmesinin ardından, satılması sürekliliği gündemde olan sigara fabrikalarındaki ya da yaprak tütün işletmelerindeki işçiler de son iki yıldır özelleştirmenin ne demek olduğunu somut biçimde yaşayarak öğrendiler. Yalnızca özelleştirmenin ne demek olduğunu değil, işçilerin örgütlenerek mücadele ettiklerinde aslında ne büyük bir güç olduklarını somut pratikleriyle kendileri öğrenirken, hem sermayeye hem de sendika ağalarına öğrettiler. Yakın tarihte SEKA direnişinin ateşini kendi işyerlerine en fazla taşıyanlar, “SEKA kıvılcımdı, TEKEL ateş olacak!” diyenler onlardı.

Fabrikaların olduğu yerlerde işçiler, yeri geliyor kendilerini fabrikalara kapatıyor, ailesiyle günlerce fabrikaları terk etmiyor; yeri geliyor şalterleri indirerek direnişe geçiyorlar. Bütün bu direniş sürecinde Tek-Gıda İş ne yapıyor dersiniz? Kürsülerden sık sık hükümete seslenen sendika ağaları, bundan daha öteye gitmiyor. Buna karşın işçiler sürekli saldırılara maruz kalıyor, şiddet görüyor, eylemlerinden alıkonulmak için gaz bombalı, panzerli engellerle karşılaşılıyor.

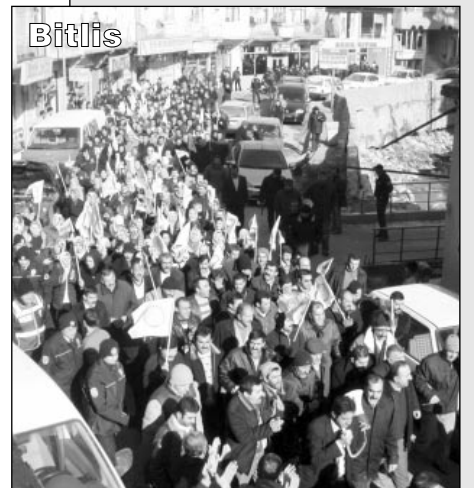
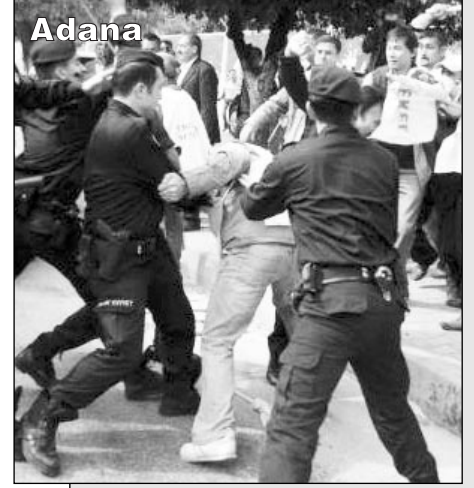
İşte en son eylemlerini, ihale sürüyor-ken Ankara’da Özelleştirme İdaresi Başkanlığı önünde yapmayı kararlaştıran işçilerin, eylemleri sürerken dört şirketin teklif verdiğini öğrendikten sonra Tek-Gıda İş ağaları tarafından eylemleri durdurulmak istendiğinde de işçilerin ne istediği ve niçin orada oldukları aslında çok açıktı. Onlar direnerek fabrikaların satılmasını engellemek istiyorlardı ve dolayısıyla sendikanın kararına uymadılar ve direnişe devam ettiler. Yüzlerce işçi ÖİB önünde direnişe geçerek önce ÖİB’i çevreleyen demirlere yüklendi ve kürsünün önünde oturma eylemi yapmaya başladı,

ardından da Ziya Gökalp Caddesi’ni trafiğe kapadı. İşçiler zorlu koşullara rağmen kararlı bir tavırla eylemi devam ettirerek direnişe geçtikleri sırada Tek Gıda İş yöneticileri eylem alanını terk etti. Eylem esnasında sık sık gerici-faşist niteliğini “Tekel Vatandır Vatan Satılmaz” örneğinde olduğu gibi sloganlara da yansıtan sendika, ilk olumsuz gelişmede direnen işçileri satmaktan geri kalmadı. Uzun süren direniş boyunca polisle işçiler arasında sık sık arbeye yaşandı, polis gaz bombaları ve tazyikli su ile işçilere saldırdı ama düştükleri yerden tekrar ayağa kalkıp protestolarına devam ettiler.

Yaşananların en üzücü olan kısmı ise şuydu ki; işçiler gerici faşist bir sendika bünyesinde örgütlenmiş olsalar dahi ne denli kararlı olduklarını gösterirken, işçi sınıfının örgütlenmesine ön ayak olması gereken devrimciler yani bizler onların arasında yoktuk. Direnişlerinin; her yeni su darbesiyle sarsılmasına, hiçbir devrimci yöntemin onlara yol göstericilik yapmamış olmasına rağmen ilericiyi aynı zamanda bizler için öğreticidir. Şimdiye kadar yeterli düzeyde onların yanında yer alamadığımız bir gerçeklik iken kitlelerin kendiliğinden de olsa tepkilerini ortaya koymaya başlamaları bizim nerede olmamız gerektiğini işaret etmektedir.

Kimi hırsından yeri dövüdü, kimi düşen arkasına yardım etti, kimi suyun etkisiyle sarsılmamak için elinden geleni yaptı ama şu bir gerçek ki; bütün bu zor koşullara rağmen hepsi buldukları alanı terk etmemek için direndi. Hepsinden önemlisi ise; onlar bir kez daha, özellikle son dönemde türbanla örtülmeye çalışılan sömürünün nereden bağlanırsa bağlansın emekçilerin özgürlüğüne vurulan bir darbe olduğunu ve sorunun bireysel değil kitlesel olduğunun bilincini tüm insanlığa soğuk, karlı ve buzlu Ankara sokaklarında ilan ettiler.

Not: Yazıdaki TEKEL fabrikaları bünyesindeki bölüm bilgileri ve istatistikî bilgiler için TMMOB Harita ve Kadastro Mühendisleri Odası belgelerinden yararlanılmıştır.☺

Aralık 2007’den bu yana Samsun, Tokat, Adıyaman, Çorum, Diyarbakır, Hatay, Adana, Tokat ve Bitlis’te yaşamlarına, geleceklerine, haklarına ve özgürlüklerine sahip çıkmak için aileleriyle birlikte direndiler, mücadele ettiler ve bu mücadelelerine halen devam ediyorlar.

Denge Cıwanê

✓ *Gerilla savaşı, ülkemiz egemenlerini köşeye sıkıştırmasıyla, faşizmin dayanaklarının ortadan kaldırılmasıyla ve ülkemizdeki demokrasi mücadelesi bakımından tüm önemini bütün canlılığıyla korumaktadır.*

Sistemin anladığı dilde konuşmak

Tarihler 21 Şubat'ı gösterdiğinde bu ülke topraklarından Irak Kürdistanı'na yönelik gerici ordu tarafından askeri operasyon başlatıldı. Geçmişte yapılan 24 operasyondan hüsrana ayrılan ülkemiz egemenleri, tarihte ilk defa operasyon yapıyor muydu? 25. operasyonunu gerçekleştirdi. Nizami birliklerin, uygun adımlarla, sırtlarında 40 kiloluk yükleriyle sanki karda alelade yürüyüşe çıkarılmasına bir görünümle birlikte işgal dünya ve ülke kamuoyuna sunuldu. Operasyonun ilk gününden itibaren hedefin sınırlı olduğu vurgulanmış, amacını tamamlayıp geri döneceği vurgulanmıştı. Aynı zaman diliminde Kürt Ulusal Hareketi operasyonunun amacının Irak Kürdistanı'nda tampon bölge oluşturmak, Kürt Ulusal Hareketinin gerillalarının ülkeye sızmasını engellemek ve bu amaçla Zap vadisinin/kampının ele geçirmek olduğunu ilan ediyordu.

Burjuva-feodal medyada operasyonun amacının Kürt Ulusal Hareketinin belinin kırılması, yönetici kadrolarının ele geçirilmesi, Irak Kürdistanı'nın ülkemiz egemenlerince güvenli bir bölge olmasının sağlanması olduğu vurgulanmıştır. Her ne kadar gerici ordu kurmaylarının yayınladığı bildirimlerde operasyonun amacı muğlak ifadelerle geçiştirilse de, burjuva-feodal medyada hedefin Kandil olduğu çok açık bir şekilde vurgulanmıştır.

Askeri operasyonun başlamasına paralel operasyonun ne kadar süreceği ve hedefi üzerine tartışmalar burjuva-feodal medyada fazlasıyla yer aldı. Ülkemiz egemenlerinin efendisi ABD, operasyonun en kısa zamanda sonuçlanmasını isteğini tüm dünyaya ilan ediyordu. Ancak perde önünde bunlar olurken, perde arkasında Talabani operasyona destek vermekte, Kürt Ulusal Hareketinin lojistik desteğini uzun süredir engellemeye çalışmakta, Barzani ise operasyon sırasında sözde ne Türkiye ne de Kürt Ulusal Hareketini destekleyerek sözde tarafsızlık adı altında Kürt Ulusal Hareketine yönelik operasyonun gerçekleşmesine sessizce desteklemektedir.

ABD'de yayınlanan burjuva gazetelerinde ABD'nin önemli temsilcileri

Türkiye'nin askeri harekate karşılık önemli sözler verdiğini belirtmiştir. Bu sözler içerisinde ABD'nin Afganistan'da başının belada olması ve bu konuda Türkiye'nin daha fazla inisiyatif alması olabileceği gibi, ABD'nin İran'a karşı Türkiye'yi kullanması için bölgenin uygun hale getirilmesi yönlü bir bakış açısının olması da mümkündür. Elbette operasyonla hedeflenenin ne olduğunu tam olarak bilmenin imkanı yok. Ancak şu kesindir ki, kara hareketinin ilk hedefinin şüphesiz Kürt Ulusal Hareketine yönelik etkili darbelerin vurulması, komuta kademelelerinin bulunduğu Zap vadisinin/kampı-

gizli tutulması gerektiği belirtilmiş, karşı tarafı şaşırmanın esas olduğu vurgulanmıştır. **Şüphesiz geri çekilme konusunda büyük bir şaşkınlık yaşayan Kürt Ulusal Hareketi olmamış, aksine burjuva-feodal medya, emekli savaş artıkları komutanlar, ülkemiz egemenlerinin siyasi temsilcileri büyük bir şaşkınlık geçirmiştir.**

Kandil efenemeleriyle şaşalı bir şekilde başlatılan askeri operasyon, ilk durağı olan Zap'ta demir atmamak zorunda kalmış, gerici ordunun en "seçkin" birliklerden yüzden fazlası savaş dışı kalarak niteliklerini göstermiş,

verdiği taahhütler doğrultusunda TC'ye yönelik yaptığı baskı apar topar geri dönüşün nedeni olmuştur.

Kürt Ulusal Hareketinin gerillalarının gerici ordu karşısındaki bu başarısızlığı ilerici, demokratik halk yığınlarında büyük bir mutluluk yaratmıştır. Geçtiğimiz bir kaç yıl içerisinde şovenist dalga yükselmiş, halk kitlelerinin bir kısmını arkasına alabilmiş, ülkemiz egemenlerinin ilerici, devrimci örgütlere yönelik gerçekleştirmiş olduğu büyük operasyonlarla birlikte demokratik halk yığınları üzerinde karamsarlık yayılmaya çalışılmıştır. Ülkemiz egemenleri her ne kadar nihai olarak amacına ulaşmasa da, bunların etkisinin önemli olmadığı da söylenemez. İşte tüm bu şartlar altında Kürt Ulusal Hareketinin bu başarısı, ilerici kitleler içerisinde olumlulukla karşılanacaktır.

Kürt Ulusal Hareketinin başarısının altında yatan nedenleri incelediğimizde şüphesiz gerilla mücadelesinin önemi ortaya çıkmaktadır. Her ne kadar silahlı mücadelenin eskidiği, gerilla savaşının anlamsızlaştığı yönlü propagandalar devam etse de devletin yoğun saldırıları karşısında halkın direnmesi konusunda gerilla mücadelesinin yeri net şekilde ortaya çıkmıştır. Gerilla savaşının eskidiği yönlü propagandaların ana temasını burjuvazinin bilim ve teknolojiye gösterdiği gelişme olarak sunulsa da gerici ordunun ileri düzey teknolojisini kullandığı, ABD'nin anlık istihbaratlarından yararlandığı ancak gerilla savaşının temel ilkeleri karşısında başarısız kaldığı kanıtlanmıştır. Konu gerilla savaşı olunca ileri düzey teknoloji kullanılması bir anlam ifade etmemektedir. Mevzu gerilla savaşı ve bu savaşın başarısıysa, şovenist dalga, faşist saldırılar, ülkemiz egemenlerin onlarca operasyonu, imha çabası teferruat olarak kalmaya mecbur olacaktır.

Gerilla savaşı, ülkemiz egemenlerini köşeye sıkıştırmasıyla, faşizmin dayanaklarının ortadan kaldırılmasıyla ve ülkemizdeki demokrasi mücadelesi bakımından tüm önemini bütün canlılığıyla korumaktadır.

Fotoğraf: Derya BALDUZ

nın olduğu net bir şekilde vurgulanabilir.

Sınırlı bir zaman diliminde yapılan operasyonun sınırının bu kadar kısa olmasını şüphesiz ülkemiz egemenleri de önceden görememiştir. Dahası geri çekilmenin başladığı son gün ülkemiz egemenlerinin siyasi temsilcileri operasyonun kararlılıkla devam edeceğini, geri çekilmenin mümkün olmadığını da vurgulamıştır. Erdoğan'ın ulusa sesleniş konuşmasında ilk önce askeri operasyonun devam ettiği ve kararlılıkla yürütüleceği vurgulanmış, ancak ulusa sesleniş anlık zaman diliminde eskiyerek apar topar geri çekilmiş, yeni bir ulusa sesleniş piyasası sürülerek operasyonun başarıyla sonuçlandığı vurgulanmıştır. Geri çekilme üzerine gerici ordu kurmayları tarafından yapılan açıklamada geri çekilmenin de

dünyanın en büyük ordularından biri olmakla övünen gerici ordu, Kürt Ulusal Hareketinin deyimiyle "tarihin en rezil, en perişan ve en sonuçsuz" operasyonu ne kadar büyük (!) ve kudretli (!) olduğunu göstermiştir. Her ne kadar gerici ordu kurmaylarının açıklamalarında bölgenin gerillalardan temizlendiği yönlü açıklamalar yapılmışsa da, dönüş yolunda düştükleri pusudaki 15 askerin kaybı büyük bir sessizlikle geçiştirilmiş ama pusu paniği medyada yerini bulmuştur.

Tüm bunlar göstermektedir ki, operasyonun sürpriz bir şekilde sonuçlanmasının nedeni gerici ordunun şehirlerde Kürt halkının eylemlerle sahiplendiği gerillalardan aldıkları ağır yenilgidir. İkinci olarak da ABD emperyalizminin, Irak Kürdistanı'ndaki işbirlikçilerine

Bir rant malzemesi olarak türban...

Türban konusu spekülâtif bir şekilde gündeme getirildiği günden bu yana gerek üniversitede bulunan akademisyenler, gerek öğrenciler gerekse de toplumun diğer kesimleri arasında yoğun bir tartışmaya neden olmuştur. AKP hükümetinin inanç özgürlüğü kisvesi altında gündeme getirdiği başörtüsü meselesinin arkasında başka kaygıların olduğu açıktır. 2002 yılında seçimleri kazanan AKP'nin verdiği seçim taahhütleri arasında bulunan başörtüsü serbestisinin 5 yıl aradan sonra birden bire gündeme gelmesi dikkat çekicidir. Siyasi ve ekonomik kriz beklentilerinin olduğu bir dönemde gündemin başörtüsü sorununa kaydırılması tesadüf değildir. **Yeni YÖK başkanın göreve gelmesiyle birlikte sıklıkla özgürlükler kavramının dilendirilmesine rağmen özgürlük kavramının sadece başörtüsüyle sınırlı kalması, üniversitelerde haklar ve özgürlükler anlamında değişiklikler olmaması egemenlerin niyetini gözler önüne sermektedir.** Demokrasi havarisi kesilen Yusuf Ziya Özcan'ın kısa bir süre önce söylediği "üniversiteler paralı olmalı ve parası olanlar üniversite okumalı" sözleri demokrasi anlayışını ortaya koymaktadır. Diğer taraftan sözde laiklik yanlılarının "rejim elden gidiyor, türban siyasi simgedir, türbanlı öğrencilerin üniversitelere girmesi kaos yaratır" yaygaraları da en az YÖK başkanının açıklamaları kadar manidardır. Rektörlerin 'üniversitelerde inanç özgürlüğü değil bilimsel özgürlük' temalı açıklamaları üniversitelerin durumu, bu süreçlerde bu akademisyenlerin (geçmiş süreçlerde yüksek öğrenim gençliği ile beraber anti-demokratik uygulamalara karşı koyan, ortak süreçlere katılan birkaç akademisyeni burada ayrıca değerlendirmek gerekmektedir) hiçbir soruna karşı muhalif olmamaları düşünüldüğünde inandırıcılığını tamamen yitirmekte ve anlamsızlaşmaktadır. **Özellikle 1980 sonrası üniversitelerin askeri kışlalara dönüştüğü, YÖK'ün Demokles'in kılıcı misali yüksek öğrenim gençliğinin tepesinde sallandığı, ilerici demokrat öğretim görevlilerinin sürgün edildiği, soruşturmalar, disiplin cezaları gibi anti demokratik uygulamaların sıradanlaştığı, eğitimin paralı hale getirildiği bu ortamda ne özgürlükten ne de bilimsellikten bahsetmek mümkün değildir.** Bu "aydınlara" doğal olarak dönüp "bugüne kadar neredeydiniz?" sorusunu yöneltmek elzemdir.

Bu minvalde ne inanç özgürlüğünden bahseden AKP hükümetinin ne de bilimsel özgürlük yaygaracılığı yapan sözde laikçilerin biz öğrencileri düşünmediği açıktır. Yaşanan bu durum, klik çatışmasının bizlere yansımalarıdır. CHP'nin sözcülüğünü yaptığı kliğin dokunulmaz olarak gördüğü cumhurbaşkanlığı, YÖK, anayasa mahkemesi gibi kurumları kaybetmesiyle kamuoyuna yansıyan bu çatışma başörtüsü tartışmalarıyla daha da görünür hale gelmiştir.

TEKEL'in özelleştirilmesi, Tuzla'da yaşanan iş cinayetleri, SSGSS, Bologna süreciyle geçirilmeye çalışılan yasalar, Kürt ulusuna yönelik saldırılar vb... arasında başörtüsü sorununun halkın gündemine egemenler tarafından dayatılan suni bir gündem olduğunu görmek zor değildir. Suni bir şekilde gündeme girmesine karşın başörtüsü sorunun birden geniş bir kitle tarafından tartışılmaya başlandığını, deyim yerindeyse yaygara kopartıldığını daha sonraysa neredeyse tüm toplumun az ya da çok gündemine girdiğini görüyoruz. Yıllardır ürettikleri ile varlıkları tartışılan akademisyenler imza kampanyaları yürütmeye başladı, üniversitelerde eylemler düzenlenmeye başlandı, her gün ana akım medya kuruluşlarında başörtüsü sorunu spekülâtif bir şekilde gündemleştirilmeye başlandı ve sokaktaki insanların gündemlerine girmesi, zorlamayla da olsa, sağlandı. Öyle ki akademisyenlerin imzasına sunulan birçok imza metni internette bulunmaktadır.

Bu metinlerden en fazla imza toplayan ve ciddiyeti olan 3 metine ayrıca değinmek gerekmektedir. Mecliste AKP-MHP ittifakının kesinleşmesinin ardından bir grup akademisyen 1 Şubat'ta bir "özgürlük" bildirisini yayımlayarak imzaya açtılar. Kısa bildiri özünde şunları söylüyordu: "... İstisnasız her demokratik ülkede olduğu gibi üniversitelerimizde de kılık-kıyafet serbestliğinin; hiçbir din, inanç, düşünce, ırk, grup ve cinsiyet ayrımı yapılmaksızın bütün öğrencilere tanınması gereğine inanıyor; aksi yöndeki tüm düzenleme ve uygulamalara bir an önce son verilmesini talep ediyoruz". Kamuoyuna "türbana özgürlük" bildirisini olarak tanıtılan, e-mail gruplarında imzacıları, "Türkiye'yi ortaçağ karanlığına götürmek istedikleri" gerekçesiyle, kara çarşafli kadın fotoğraflarıyla yan yana itah edilen bu bildiri bir hafta içinde 3549 imzaya ulaştıktan sonra kapatıldı. Burada dikkat çekici olan, imzacıların büyük kesiminin "taşra" üniversitelerinden olmalarıdır. Bildiriye imza koyan

önemli bir kesimi İslami düşüncelere yatkın kişiler oluşturmaktadır.

İkinci bir bildiri, kendini 'sol' olarak tanımlamaya ve ilerici kişilerden ve kurumlardan destek almaya çalışan Üniversite Konseyleri'nden geldi. Bildiri "Gericili ve liberallerin 'türbana özgürlük' ittifakı Türkiye Üniversitelerinin Yüz Karasıdır!" sloganıyla açılıyor. Gericiliğe izin vermeyeceğiz söylemi üzerinden yükselen bu metin 7532 imzaya ulaşıyor.

Düzenlemesinin ardından bir üçüncü bildiri de belki liberal olarak adlandırılabileceğimiz üniversiteli aydınlardan geldi. "Hem özgürlük hem laiklik" başlığıyla başlatılan bu bildiri "kılık kıyafet özgürlüğünün, toplumun farklı kesimlerinin özgürlüğünü kapsayan bir genel demokratikleşme programı içerisinde ele alınması gerektiğini"

ifade ediyor. AKP-MHP'nin "hukuku zorlayan" düzenlemelerine karşı rahatsızlık ifade ediliyor. Kılık kıyafet düzenlemesiyle birlikte ele alınması talep edilen diğer özgürlük alanları, zorunlu din eğitimi, diyanet, Alevi ve gayrimüslim hakları gibi din-devlet ilişkilerine dair alanların yanı sıra, sosyal haklar ve ifade özgürlüğü gibi diğer özgürlük alanlarını da kapsıyor. Sadece akademi içinden katılıma açık olan bu kampanyaya 14 Şubat itibarıyla 882 kadar imza verilmiş.

Tüm bu hengame arasında egemenlerin kurguladığı bu oyuna taraf olan kesimler sözde ilerçilik adına klik çatışmasına yedeklenmektedir. İlerçilik adına başörtüsü karşıtı eylemlilikler düzenleyen, imza metinleri yayınlayan, eylemler esnasında başörtülü insanlara saldırmaya kadar pervasızlaşan bu kesimlerin göremedikleri ya da görmek istemedikleri, bu tavırlarıyla egemen ideolojiye ve bir kliğe karşı çıkma adına başka bir kliğe yedek-

lendikleridir. Bu kesimlerin 'laiklik', 'Kemalizm' gibi kavramlara sarılıp, sapla samanı birbirine karıştıran, kitlenin bilincini bulanıklaştırmaya etmeye dönük tavırları kendilerini 'sol', 'devrimci' gibi kavramlarla tanımlamaya çalışmalarını gülünç kılmaktan öteye geçmemektedir.

Kemalizm laik değildir

Günlerdir başörtüsü konusunda en fazla yaygarası yapılan söylemlerden birisi de rejimin tehlikeye düştüğü, laikliğin elden gideceği safsatalarıdır. **TC'nin kurulduğu günden buna yana hiçbir zaman laik olmadığı herkes tarafından bilinen, alenen ortada olan bir gerçekliktir.** Sistemin resmi ideolojisi olan Kemalizm çokça dillendirildiği gibi laik bir ideoloji değildir. Kurtuluş savaşı yıllarında ve sonrasında devlet kendi ideolojisini halka kabullendirebilmek için ve halk üzerinde bir etki alanı yaratabilmek için dini her zaman kullanmıştır. **Daha doğru bir ifade ile din (Sünni İslam), devletin resmi ideolojisi içerisinde vazgeçilmez bir yerde durmaktadır.** Günümüzde bu kurumsal olarak Diyanet İşleri Başkanlığında kendisini göstermektedir. Ülke içerisinde sayıları azımsanmayacak imam ve diyanet memurlarının maaşlarını ödemektedir. Ayrıca Milli Eğitim Bakanlığı bünyesinde Din Eğitimi Müdürlüğü bulunmaktayken, imam hatip liseleri açılırken, din dersi zorunlu ders statüsündeyken, bu derslerde

Sünnilik diğer mezheplerden gelen öğrencilere dayatılırken ne eğitimin ne de devletin laik yapısından bahsedilemez. "Rejimin kendini zayıf hissettiği 1920'li, 1930'lu yıllarda din bir tehlike olarak sunuldu ve bastırıldı, 1960'lı ve 70'li yıllarda sol hareketin önünü kesmek üzere manipüle edildi. 1980 sonrasında din yeni dönemin ihtiyaçları doğrultusunda -Türk İslam sentezi- yeni bir işleve koşuldu ve yükselen Kürt hareketine karşı kullanıldı, Bu konuda Hizbullah örgütüne yaklaşımı hatırlamak yeter.

Bu yüzden Kemalist rejimin dine yaklaşımı her zaman ikircikli ve çelişkiliydi ve rejim oldum olası dozunu kendi ayarladığı bir "dinci gericiliğe" ihtiyaç duydu. Hem din işe karıştırıldı hem de dinin etkinliği artınca irtica hortladı söylemi dillendirildi."(Fikret Başkaya, Başörtüsü Üzerinden Yürütülen İktidar Mücadelesi). Kısaca ifade etmek gerekirse devlet dini halk kitleleri üzerinde hakimiyet kurmak için sürekli olarak kullanılmıştı/kullanılmaktadır. →

İnanç özgürlüğünü savunuyoruz

Tüm bu belirlemeleri yapmakla beraber başörtüsü takan kadınların yaşadığı sorunları ve dini inançları dolayısı ile eğitim haklarının engellendiği gerçeğinin altını çizmek gerekmektedir. Yıllardır başörtüsü takan arkadaşlarımız üniversiteye girerken, üniversite içerisinde, yaşamın diğer alanlarında sadece dini inancı nedeniyle baskı altında tutulmaktalar. Tacizlere uğramakta, üniversite seçiminden tatalım da ders seçimlerine kadar sınırlı hareket etmek zorunda bırakılmakta vb. birçok anti-demokratik uygulamaya maruz kalmaktalar. **Yaşadıkları anti-demokratik uygulamaları teşhir etmek ve hiç kimsenin dinsel ya da düşünsel inancı yüzünden eğitim hakkının engellenemeyeceğini vurgulamak gerekmektedir.**

Burada belirtilmesi gereken esas sorun başörtüsü sorunu üzerinden

AKP'nin rant sağlamaya çalıştığı vurulanması gerekliliğidir. Başörtüsü sorunu AKP'nin sözcülüğünü yaptığı klik ile CHP'nin sözcülüğünü yaptığı kliğin karşılıklı çatışmasına, rant kavgasına alet edilmektedir. Başörtüsü sorunu üzerinden kadın bedeni üzerinde tam anlamıyla bir savaş yaratılmaktadır. Tartışmanın taraflarına bakılırsa bu açıkça görülecektir. Hiç kimsenin gerçekten bu sorundan rahatsız olan, sorunun muhatabı olan başörtülü kadınlara sorunun çözümünün sunulmayışı, sorun üzerine kadın çevrelerini bir araya getirerek tartıştırma yönelimine girmemesi, tam tersine sorunun tamamen dışarıdan bir şekilde AKP-MHP-CHP, TÜSİAD, askeriye vb kurumlarca tartışılması, bu şekilde gündemleştirilmesi tartışmanın spekülasyon şeklinde gündemleştirildiğini oraya koymaktadır. Mecliste toplanan yüzlerce erkek vekilin dini yorumlarda bulunarak, ayetlerden-hadislerden örnek vererek Sünni İslamı yorumlamaya kalkışmaları,

genç kadınların başlarını nasıl örteceğini ayrıntılarıyla ele almaları dahi nasıl bir ülkede yaşadığımızı ve laikliği koruma adına yapılan yaygaranın anlamsızlığını göstermektedir. Üniversite öğrencilerine hiçbir şekilde sorunun çözümü sunulmamakta, hatta onlar yerine kararlar alınarak "başörtüsü ile üniversitelere girilirse sorunlar yaşanır öğrenciler arasında", "üniversite içerisinde kaos yaratılır" denilmektedir.

Siyasi simgelerle üniversiteye girmek hakkımızdır

Başörtüsünün siyasi simge olup olmadığı yönlü tartışmalara da değinmek gerekmektedir. Başörtüsünün siyasi bir simge olup olmamasının yanında burada değinilmesi gereken nokta 'siyasi simge'lerin üniversitelere girip giremeyeceği sorusudur. Yıllardır "üniversitede siyaset olmaz, üniversitelerde siyaset yapılmaz" söylemlerinin altında üniversite

gençliğini apolitikleştirme çabaları olduğu açıktır. Ülkemizde başbakanı seçebilecek kadar siyasi bilgiye sahip olan öğrenciler neden rektörlerini seçemesinler ya da üniversite içerisine kendi siyasi görüşlerini yansıtmasınlar? **Üniversitelerin içerisinde siyasetin olmadığı yalanı da sanırsız hiç kimseyi inandıramayacak bir söylem olarak ısıtılarak tekrar tekrar önümüze sunulmaktadır.** Üniversite kurumları tepeden tırnağa siyasi tercihler doğrultusunda şekillendirilmiştir. YÖK başkanının Cumhurbaşkanı tarafından atandığı, eğitim müfredatının faşist-şovenist içerikli olduğu, sivil faşist-idare-polis işbirliğinin alenen yapıldığı, en küçük demokratik etkinliklere soruşturmalar, cezalar ve üniversite içerisinde polis müdahaleleriyle saldırıldığı bir ülkede, tüm bu baskılar üniversite öğrencilerine pervasızca uygulanırken siyasetin ve siyasi simgelerin üniversitelere girip giremeyeceğini tartışmak abesle iştiğalden başka bir şey değildir.☺

Üniversitenin müşterisi değil, sahibiyiz

Hrant Dink'in katledilmesi ve bu katliama karşı gelişen tepkilerle başladığını söyleyebileceğimiz 2007 yılı, özde Kürt ulusuna/ulusal hareketine genelde tüm devrimci, demokrat güçlere yönelen şovenist histeri ve sınır içi-dışı operasyonlarla son buldu. Cumhuriyet mitinglerinden tatalım da terörü teline mitinglerine kadar değerlendirilecek birçok gelişmeyi de barındıran bu yılın ardından **2008'de sınıf mücadelesinin daha da keskinleşeceğini** söylemek abartı olmayacaktır. Nitekim özelleştirme saldırılarına, SSGSS'ye, yıkımlara karşı gelişen muhalefet bunun habercisidir. **"Bütünlüklü" ifadesinin yerini bulduğu bu saldırı dalgasından hızla ticarileştirilen eğitimin de payını aldığını, üniversitelerin yoğun mücadelelere sahne olacağını düşünmek gerekir.** Zira YÖK başkanının açıklamaları geniş bir tartışma yaratırken bizler için de yoğun bir mücadele dönemine hazırlık çağrısı olarak algılanmalıdır.

YÖK başkanından mücadele çağrısı

Başbakanın kendisini "*Aman hocam dikkat et! Bir laf edersen ipimizi çekerler*" şeklinde uyardığını kamuoyuna duyurarak görev ve başlayan Özcan adeta Başbakanı haklı çıkarmak kaygısıyla peş peşe açıklamalar yapıyor. Özcan ve hembasının ipini elinde tutan öğrenci gençliğin ve üniversitenin di-

ğer bileşiminin yoğun tepkisini çeken "paralı üniversite" açıklamasına göz atmak, bu vesileyle başlayan tartışmaya dahil olmak yararlı olacaktır diye düşünüyoruz.

Her şeyden önce Özcan'ın alevlendirmediği tartışmanın yeni olmadığını, bilakis konunun muhatabı tüm kesimlerin önüne temcit pilavı gibi ısıtılıp ısıtılıp getirildiğini belirtmeliyiz. Nitekim Özcan da yeni hiçbir şey söylemeye gerek duymadan bu tartışmayı alevlendirmiştir: "*Özellikle üniversitelerin mali bağımsızlığa kavuşması için paralı eğitim gereklidir. Devlet parayı üniversiteye veriyor. Üniversitelerin bütçesini zenginleştiriyor. Üniversitelere verilen para burs olarak*

öğrencilere verilse, ihtiyacı olan her öğrenci bu burstan yararlansa, parası olan öğrenci okul parasını kendisi karşılasa... daha iyi olur" (08.01.08 Vatan) Yani tıpkı 24.06.1973 tarihli Milli Eğitim Temel Kanunu'nun 38. Maddesi gibi "Yüksek öğretim paralıdır" diyor Özcan ya da 1990'ların başında har(a)çlara yapılan astronomik zam mantığının dışında bir mantığı yok. "Üniversite eğitiminin tüm maliyetini öğrenciler karşılamalı" fikrini savunan 1994 ve 2000 tarihli iki ayrı TÜSİAD raporu, 1999 yılında hazırladığı raporda MHP, 2002'de gündeme sokulan YÖK Yasa Tasarısı, 2003'te "*İstedikleri kadar bağırsınlar paralı eğitime geçilecek*" meydan okumasıyla bir yasa tasarısı hazırlatan **Kemal Gürüz**, YÖK'ün geçen yıl hazırladığı "Yüksek Öğretim Stratejisi" raporu ve DB'nin "Yüksek Öğretim Reformu" konulu tavsiyesi ne demişse YÖK'ün çiçeği burnunda başkanı Yusuf Ziya Özcan aynı şeyi söylemektedir.

Burada adını andığımız/anmadığımız emperyalistlerin ekonomik balans kurumlarından faşist partilere, patron örgütlerinden üniversiteleri zapturapt altına almakla işlevli YÖK'e kadar geniş bir halk düşmanı koronun aynı türküyü söylemesi elbette tesadüf değil. Her şey gibi bu da bir ihtiyaçtan kaynaklanıyor ki tartışmayı daha iyi algılamamız ve dahası manipülasyonları deşifre etmemiz için bu "ihtiyacın" ne olduğunu ortaya çıkarmak gerekir.

Paralı eğitime olan ihtiyaç

Hali hazırda süren tartışmalara bakılırsa "paralı üniversite" planının, üniversitelerin yaşadığı mali sorunlarla, öğrenciler için mevcut uygulamanın yarattığı fırsat eşitsizliğinin giderilmesi kaygısıyla ilgisi olduğu düşünülecektir. Bu noktaların tartışılması elbette olağandır fakat hiçbiri paralı üniversitenin hangi ihtiyacın ürünü olduğu sorusunu yanıtlamamaktadır. **Konuyu eğitim açısından ele alırsak merkezinde duran kelime "kâr"dır.** Ve aslında mantık basittir: "eğitim hizmet sektörünün bir parçasıdır, hizmeti alan karşılığını ödemelidir", diğer bir deyişle paralı eğitim/paralı üniversite tamamıyla "özelleşmiş" üniversiteye giden yolun ilk taşıdır. Fakat söz konusu olan üniversite olduğunda iş sadece "eğitim sektöründen kâr etmekle" açıklanamaz. **Çünkü üniversite (en azından teoride) sadece bilimsel bilgiyi veren bir kurum değil, aynı zamanda bilimsel bilgiyi üreten bir kurumdur/öyle olmalıdır. Doğal olarak alınıp/atılacak şey sadece "eğitim hizmeti" değil, "bilimsel bilgi" olacaktır.** Elbette bilimsel bilgiyi satın alacak olan da satın alma gücüne sahip olandır yani kabaca egemen sınıflardır ki böylece "bilimsel faaliyet" sermayenin hizmetine daha fazla girmiş olacaktır. Daha doğru bir ifadeyle paralı üniversite;

1) Bu alandan da azami kâr elde etmek için, →

2) Bilimsel bilgiye ihtiyaç duyan sermaye gruplarının bunu “en ucuza en çok” elde etmesi için gündeme sokulmaktadır.

Kuşkusuz yukarıda değindiğimiz üniversitelerin mali sorunları, fırsat eşitliği vb. konular tartışılacak ve tartışılması gerekiyor fakat çoğu burjuva kalemlerinin yaptığı gibi paralı üniversitenin sanki bu sorunların doğurduğu bir sonuçmuş gibi sunulmasına izin vermemeliyiz. Ancak böylece sorunu doğru bir zeminde tartışabiliriz. Örneğin kimi şarlatanların aksine 12.01.08 tarihli Milliyet'teki yazısında T. Akyol (elbette başvurmak zorunda kaldığı demagogiler ve sınıfın tavrını yansıtmakla beraber) sorunu doğru bir noktadan yakalayarak şöyle diyor: “Bu iki konu bir bütünün parçalarıdır. Üniversite ve bilim tamamen devlet tarafından mı finanse edilsin yoksa öğrencilerin ve sanayinin katılımıyla üniversitenin kendisi de kaynak üretsin mi?” ve yanıt “paralı ve piyasalı üniversite, elbette yoksula burs veren üniversite...”

Peki, bilimsel üretim?

Anlaşılabileceği üzere tartışmada sonuca gitmek için sormamız gereken temel iki soru var: birincisi, üniversite eğitimi alınıp/satılır bir hizmet midir? Ve buna bağlı olarak ikincisi, bilim “üniversite-sanayi işbirliği” adı altında sermayeye açılmalı mı? Piyasalaşmalı mı? Elbette herkesin üniversite eğitimi alması gerektiğini savunmak bilimsel bilginin aktarıldığı bir süreç değildir/olmamalıdır. Üniversite eğitimi aynı zamanda bilimsel bilgiyi üretme olanaklarının sunulacağı, kişi açısından bilimsel bilgiyi üretebilir olmanın zemininin hazırlanacağı bir süreç olmalıdır. Bu açıdan da üniversiteye herkesin değil girmesi için “belirli nitelikleri” sahip olanları neye göre tespit edeceğimizde düğümlenmektedir. **Fakat şu an altını çizmemiz gereken şey bu “belirli nitelikler” içerisinde “parası olma”nın olamayacağıdır.** Paralı üniversite modeline tam olarak geçildiği takdirde (ki şu an da har(a)çlarla paralı eğitim uygulanmaktadır) açıkça parası olan üniversite eğitimi alabilecek, olmayan alamayacaktır. Paralı olmayana burs ya da kredi verilmesi ise “paralı üniversite” savunucularının açık bir demagojisidir. Çünkü mevcut durumda bile krediler (yani sonradan ödenmek üzere verilen paralar) herkese verilmektedir, kredi alanların çok büyük bir kısmı geri ödemeyi ya yapamamaktadır ya da kendisi çalışıp kazandığı para ile değil borç-harç ile yine “borcunu” kapatmaktadır. Halihazırda üniversite mezunlarının iş bulma oranının düşüklüğü de paralı üniversite için isteyen tüm yoksul gençlere kredi vermenin (uzun vadede beyaz eşya fiyatına endeksli borç ödene-

meyeceğinden) bir fantezi olduğunu kanıtlar niteliktedir. Bunun tam bir anlamı olabilir, o da yoksul gençler içerisinde en yeteneklilere, “en işe yarayacaklara” kredi verilmesi ki, bu şu anda uygulanmaktadır. Şu an özel olan/paralı olan üniversitelerde burslu okumak için üniversite sınavında çok yüksek puanlar almak, okurken de notları sürekli yüksek tutmak gerekmektedir. Oysa diğer yandan devlet üniversitelerinde aldığı puanla zor herhangi bir bölüme yerleşecek kişi “parayı bastırıp” öğretmen, mühendis vs. olabilmektedir. Örnekler arttırılabilir fakat her halükarda “parası olmayan her gence burs veya kredi verilmesinin” basit bir demagoji olması dışında sonuç çıkmaz. Zira YÖK Başkanı da yukarıda alıntıladığımız açıklamasını yaparken paralı üniversite modeliyle üniversite önündeki yığılmanın ortadan kalkacağını söylemektedir. Yani parası olmayan üniversiteye gidemeyince yığılma çözülecek! Dahası üniversiteye gidemeyenler MYO'lara yönlendirilecek, böylece nitelikli, dahası olduğundan ucuz bir “ara eleman” orduyu yaratılacaktır!

Bombaya para var, eğitime yok

Diğer taraftan üniversitelerin kaynak sıkıntısı safatasına ve mevcut uygulamasıyla parası olana da kaynak aktararak fırsat eşitsizliği olduğu iddiasına (yani paralı üniversite savunucularının diğer dayanaklarına) baktığımızda bunların da çürük olduğu görülecektir. Dağı taşı 3-4 saat bombalamak için 20 milyon dolar harcanan bir ülkede, her yıl bütçeden milyar dolarla ifade edilen rakamlarla borç faizi ödenen bir ülkede üniversitelerin kaynak sıkıntısı değil, **kaynağın kısılması** sorunu olduğu açıktır. Parası olana da olmayana da üniversite eğitimi hakkının sunulması için üniversitelerin paralı olmasını savunmak ise (burs fantezisi gerçek olsa bile) sadece gülünçtür. Bu sorun, üniversite eğitiminin tamamen kamu kaynakları ile finanse edilmesi durumunda devletin izlediği vergi politikasıyla ilgili bir sorundur ve gelire göre vergi yöntemiyle pekâlâ çözülebilir. Paralı üniversite savunucularının dayanakları çürüktür/kurmacadır. Fakat bu nedenle değil, **eğitim almanın kıstası “parası olmak” olamayacağı için üniversite eğitimi (ve genel olarak eğitim) alınıp-satılır bir hizmet olarak değerlendirilemez.**

“Bilimin sermayeye açılıp açılmaması” tartışmasına gelecek olursak; “Bilim ancak sermayenin ihtiyaçlarına yanıt vererek gelişir” yalanına karşı “bilim zaten sermayenin hizmetindedir” tespitini yapmadan yol alamayız. Evet, bilim zaten 200

yıldan uzun bir süredir sermayenin hizmetindedir ve bu nedenle artık hızlı bir gelişim gösterememektedir. Statükoyu korumaya çalışan olarak “sermaye” bilimin önündeki engeldir. Öyle ki bugün kimi çevrelerin gıptaıyla baktığı, bilim ve teknolojiye dünyaya yön verir durumda olan ABD'nin başbakanının “akıllı tasarım” teorisini evrim teorisine alternatif olarak okullarda okutmak istemesi bilimin sermayenin hizmetine girmiş olmasının doğal sonucudur. O halde tartışılan, bilimin sermayeye açılmasından ziyade bilim üretmekle mükellef üniversitenin sermayeye bağımlılık ilişkisini derinleştirmek ve çeşitli şirketlerin ar-ge faaliyetini en ucuza yapmasını sağlamaktır. Bu ise halktan olanla, “bilimsel bilgi” arasındaki uçurumun derinleşmesi dışında bir sonuç doğurmaz. Öyle ki, bilimsel bilgi üretim sürecinde şirketler için gerekli olan alanlarda “yatırım yapılırken” (bilgisayar mühendislikleri, işletme vb. bölümler gibi) halkın yararına olduğu halde şirketlerin kâr görmediği alanlarda “yatırım yapılmayacaktır.” (tarih, felsefe, sosyoloji vb. bölümler gibi) Nitekim sermayenin bilimin önünde engel olduğunun bundan daha somut kanıtı olamaz.

Halk için bilim!

Görüleceği üzere bilimin piyasalaşmasını savunmak bir kenara tam tersi bir yönde çaba harcamak yani bilimin halk için yapılmasını savunmak hem bilimsel bilginin gelişimi açısından hem de toplumsal yarar açısından gerekli olmalıdır.

Özetle hemen her konu gibi üniversite üzerine yürütülecek tartışmada da temelden ayrılan iki farklı görüşün olması bir zorunluluktur, çünkü bir görüş genel olarak halkın çıkarlarını merkeze alacak diğeri genel olarak egemen sınıfların çıkarlarını merkeze alacaktır. Bizlerin ise bu soruna yaklaşımı nettir: egemen sınıflar için değil, halk için bilim, sadece parası olana değil herkese üniversite hakkı!

Hemen her konuyu gibi üniversite üzerine yürütülecek tartışmada da temelden ayrılan iki farklı görüşün olması bir zorunluluktur, çünkü bir görüş genel olarak halkın çıkarlarını merkeze alacak diğeri genel olarak egemen sınıfların çıkarlarını merkeze alacaktır. Bizlerin ise bu soruna yaklaşımı nettir: egemen sınıflar için değil, halk için bilim, sadece parası olana değil herkese üniversite hakkı!

Kitlesel bir gençlik hareketi

Türkiye Marksist Leninist Gençlik Birliği'nin merkezi yayın organı Komünist Gençlik yayınının 63. sayısında yayınlanan ve elimize e-posta kanalıyla geçen aşağıdaki yazıyı devrimci demokratik gençlik hareketi açısından önemli olduğunu düşündüğümüzden kısaltarak yayınlıyoruz.

Ufkumuzda doruklar var

Önümüzdeki dönemde Gençlik Birliğimiz, Partimizin ve devrimimizin kendisinden beklediklerine daha güçlü ve etkin cevaplar verebilmek amacıyla şu an bünyesinde var olan zaaf ve yetersizlikleri büyük bir ciddiyetle aşmayı önüne görev olarak koymaktadır. Halk gençliği ile bağlarını geliştirmeyi, öğrenmeyi, ilerlemeyi ve savaşmayı kendine şiar edinen komsomolumuz, yeni bir bileşenle örgütsel inşasını gerçekleştirme görevini yerine getirirken kendi gerçekliğiyle korkmadan yüzleşme, zaaflarına karşı acımasız olma, halk gençliği içinde halk savaşının sahiplenilmesi için fedakârca hareket etme ve düşmanın saldırılarına karşı bedel ödemededen çekinmemeye ve bedel ödetmekten/hesap sormaktan kaçınmama gibi kan ve can bedeli yaratılan partimizin ve komsomolumuzun geleneklerini ileriye taşımakta kararlıdır. Bu anlamda önümüzdeki dönemki kampanyamızı değerlendirirken bugünkü gerçekliğimizle yetinmemeli, yüzümüzü kitlelere dönmeli, ufkuza dorukları almalıyız. Bu bilinçle hareket ederek, kampanyamız sona erdiğinde örgütümüzün güvenliğinden yeteneklerine, olanaklarından kitle temelini hatırı sayılır bir gelişim göstermemiz hedeflenmelidir. **Bu hedefe ancak ve ancak tüm yerel örgütlülüklerimizle merkezi-yönetici organlarımızın uyumlu, yoldaşça ve**

kollektif bir çabayla birbirinden öğrenmesi ve birbirini denetlemesiyle varmak mümkün olacaktır. Yoldaşlarımız gençliğin verdiği heyecan, coşku ve enerjiyle yüzünü partimize, sırtını emperyalist-kapitalist sisteme döndüğü takdirde Birliğimizin halk gençliği içinde etkinliğini arttırmaması için hiçbir neden bulunmamaktadır.

Emperyalizmin ve ülkemizde hüküm süren faşist diktatörlüğün halk gençliğine yönelik kapsamlı planları bulunmaktadır. Çürüyen ve kriz içinde debelenen sistem halk gençliğinin geleceğini gasp ederek yaşamını daha fazla sürdürmeyi hedeflerken gençliğin kendiliğinden gelen tepkisi ve öfkesi de büyümektedir. **İşsizlikle boğuşan, işgallere-savaşlara zorla gönderilen, eğitim ve sağlık hakkı başta olmak üzere temel hakları gasp edilen, sistemin tüm kurumları tarafından yoğun bir sömürü, baskı ve kuşatmaya maruz kalan halk gençliği içinde yeni demokrasi, sosyalizm, bağımsızlık ve özgürlük ideallerini savunmak, yaymak ve bu idealleri ete kemiğe büründürmek bizim varlık nedenimizdir.** O halde varlık sebebimize yoğunlaşarak bu köhne sistemi hak ettiği yere, tarihin çöplüğüne yollamak için tüm çabamızla Halk Savaşı'nı yükseltmek için örgütlenerek harekete geçelim.

Güçsüzlüğümüz geçicidir

Güncel bir gerçeklik olarak faşizmin güçlülüğü ve devrimin güçsüzlüğü geçici bir olgudur. Gittikçe güçsüzleşen, yapısal krizler yaşayan, hakimiyetini zora ve baskıya dayanarak sürdürmeye çalışan, efendilerinin her emrini yerine getirmek için tüm olanaklarını seferber eden, politik ve ideolojik açıdan dahi halka sunabileceği bir umut kalmayan, ekonomisiyle, savunmasıyla, bürokrasiyle, kültürüyle her açıdan yozlaşan ve çürüyen faşist sistemin karşısında **ideolojik açıdan güçlü olan, geleceği temsil eden, ülkemizin gerçek sorunlarına yönelik somut alternatif çözümlere sahip olan ve halkımızın safalarında yer alan komünistlerin politik ve örgütsel açıdan da güçlenmesi, ilerlemesi ve halkımızın nazarında alternatif olabilmesi için koşullar her geçen gün daha da uygun hale gelmektedir.** Bu yalnızca sistemin zayıf noktalarından ve çözümsüzlüğünden kaynaklı değildir, aynı zamanda partimizin 8. Konferansı ile belirlediği yönelimin hayat bulması için verdiği emek de varlık sebebimize uygun bir yol izleyeceğimizi güvence altına almaktadır.

Düşmanın zayıflığını ve içinde bulunduğu zor durumu son dönemlerde yoğunlaşan işçi-emekçi eylemlerindeki saldırganlığında, peşi sıra gündeme getirdiği emperyalist patentli saldırı paketlerinde, derinleşen ekonomik sorunlarda görmek müm-

İdeolojik açıdan güçlü olan, geleceği temsil eden, komünistlerin politik ve örgütsel açıdan da güçlenmesi, ilerlemesi ve halkımızın nazarında alternatif olabilmesi için koşullar her geçen gün daha da uygun hale gelmektedir.

kündür. Sistemin güçsüzlüğünü türban vb meselelerde olduğu gibi kendi içlerindeki çıkar çatışmalarından anlamak olanaklıdır. Sistemin çaresizliğini Kürt ulusunun haklı talepleri ve mücadelesi karşısında bozguna uğrayan imha ve inkar politikaları üzerinden deşifre etmek zor değildir. Ve sistemin yıkılacağı dünyanın en büyük ordularından biri olmakla övünen ve faşizmin temel örgütlerinden biri olan ve bir suç örgütü olduğu Genelkurmay Başkanı tarafından da itiraf edilen ordunun gerilla savaşı karşısındaki çaresizliğinde görmek mümkündür.

Otoriteyi sarsmak için gerilla mücadelesine omuz verelim!

En son, büyük bir medya şovu eşliğinde Ulusal Hareket'in Irak Kürdistanı'ndaki üs bölgelerini işgale kalkışan ordunun 1 hafta içinde büyük kayıplar alarak geri çekilmesine neden olan büyük yenilgisi de demokratik halk iktidarı mücadelesinde düşmanı parçalamada ve halkı örgütlemeye gerilla savaşının belirleyiciliğini kanıtlamaktadır. **Bizler Halk Savaşı stratejisini rehber edinen Komünist Partisi'nin gençlik örgütü olarak bu gelişmelerden gereken sonuçları çıkartıyor ve bugüne kadar olduğu gibi bundan sonra da gerilla savaşı için her türlü emeği ödemeye hazır olduğumuzu bir kez daha ilan ediyoruz.**

Kampanyamızı sahiplenelim

Gençlik Birliğimiz esas görevi olan halk

ti için güçlü bir komsomol!

gençliğine komünist önderlik etme misyonu doğrultusunda önümüzdeki dönemde attığı adımları sıklaştıracaktır. Bu pratik adımları “**Kitlesel bir gençlik hareketi için güçlü bir komsomol**” şiarı altında yerine getirecektir. Güçlü ve sağlam bir komsomol halk gençliğini yeni demokratik devrim doğrultusunda seferber etmek ve partimizi üye, kadro, savaşçılarla güçlendirmek açısından zorunludur. Egemen sınıfların halk gençliğine yönelik kapsamlı planlarını inceliyoruz ve gençliğin bugünden kendi yaşamında doğrudan görebildiği sorunların nasıl daha da boyutlanacağını biliyoruz. Egemen sınıflar halk gençliğini kendi yanına çekemiyor, köleleştiremiyor, ehilileştiremiyor ancak **halk gençliği kendisini düzenin çarklarından kurtaracak, kendisiyle diyalog kurabilen, somut ve gerçekçi alternatifler ortaya koyan ve pratiğiyle güven veren bir alternatif devrimci örgüt** de göremiyor. Bu boşluktan yararlananlar gözümüzün önünde suni gündemler üzerinden tepişirken halk gençliğinin geleceğini daha da karartan egemen sınıflardır. Bizler bu boşluğu doldurmaya ve halk gençliğine devrimci alternatifimizi sunmaya adayız. **Bunun için de faşizm koşullarında istikrarlı mücadele verme yeteneğine sahip olan, ideolojik ve politik açıdan yetkin, örgütsel açıdan sağlam, savaşçı bir komünist gençlik örgütüne ihtiyaç vardır.** Bu ihtiyaca yanıt olmak için önümüze çıkan çelişkileri çözmek ve böylece daha üst düzeyde çelişkilere meydan okuyarak devrime daha fazla hizmet etmek bu kampanyanın başarısını bizlere gösterecektir.

Kolektif önderliği güçlendirelim!

“**Kitlesel bir gençlik hareketi için güçlü bir komsomol**” yaratmak için somut hedeflerimizden biri kurulu komitelerimizi işleyen, hareketli ve mücadeleci komiteler haline getirmek, komitelerimizin ideolojik-politik seviyesini yükseltmektir. Bu doğrultuda komitelerimizin düzenli olarak toplanması, alan sorunlarını inceleyen ve Birliğimizin, halkımızın, dostlarımızın ve düşmanın gerçekliğini açıkça ortaya koyan raporlar sunması, somut sorunları çözmek için kolektif şekilde politik çalışmalar yapması önemli bir görevdir. Zorla ve dayatmayla harekete geçen, üstten verilenle yetinen değildir bizim istediğimiz. **Anlamaya, öğrenmeye çalışan, emek harcayan, yaratıcı sonuçlar bulan, kendi alanına kafa yoran, sınıf mücadelesinin gündemlerine duyarlı olan ve genel yönelimi kendi alanına somutlayabilen kolektif örgütlenmeler yaratmaktır hedefimiz.** Bu anlamıyla basitten karmaşığa doğru, her komitemiz kendi gerçekliğine uygun hedefler ortaya koymalı, düzenli toplanmanın ve düzenli raporlar sunmanın alt yapısını oluşturmalıdır. Faaliyetlerimizdeki tıkanıkları aşmak için somut eğitim çalışmaları ve araştırma konuları belirlenerek politik çalışmalara özen gösterilmelidir.

Niteliksel ve niceliksel gelişim için harekete geçelim!

Bu kampanyamızın somut hedeflerinden bir diğeri ise her komitemizin kendi altında yeni komite(ler) kurmayı hedeflemesidir. Özellikle yönetici ko-

mitelerimiz kesinlikle alt komiteler kurmak ve onlara önderlik edebilmek için somut planlar ortaya koymalıdır. Kampanyamızın başarı ölçütlerinden biri de komiteleşmede attığımız adımlar olacaktır. Sorumluluğu altındaki alana önderlik ederken ve çözümler bulurken başarılar kazanmanın ve ileriye doğru gitmenin sonucu olarak oluşması gereken alt komitelerle komsomolumuzun sağlamlanması doğrultusunda ciddi olanaklar ortaya çıkacaktır.

Bu kampanyamız boyunca komsomolumuza yeni üyeler kazanma perspektifi de öne çıkacaktır. Kampanyamızın başından itibaren her örgütlülüğümüz sorumlulukları altındaki alanlarında öne çıkan, Birliğimizin verdiği görevlere istekle ve samimiyetle yaklaşan İS yoldaşları belirleyerek somut yol ve hedefler sunmalıdır. (...) Bu planlar komitelerimizin alt komiteler oluşturma perspektifiyle iç içe ele alınacaktır ve 8. Konferansın belirlediği ana yönelimlerden biri olan “**halef yetiştirme**” anlayışına da uygun şekilde değerlendirilecektir.

Kitlelerle birlikte kitlelerin önünde!

Kampanyamız boyunca hedeflerimizden biri de uzun süredir üzerimizden atamadığımız kitle faaliyetindeki tutukluktan kurtulmaktır. Genel devrimci gençlik hareketi komsomolumuz açısından da olumsuz değerlendirilmesi gereken kitle faaliyetindeki tutukluk uzlaşabileceğimiz bir konu değildir. **Devrim perspektifiyle halkımızın kurtuluşu için sınıfsal mücadeleye atılan, bu uğurda silahlı mücadele vermeyi önüne koyan ve bu savaş içinde yer almayı kabul ettiğini örgütlenerek beyan eden Gençlik Birliği militanlarının politika-**

larımızı kitlelere götürmek istemesi, kitle faaliyetinde isteksiz kalması veya düşmanın saldırılarına boyun eğmesi kabul edilemezdir.

İdeolojimize, politikalarımıza, inancımıza ve değerlerimize olan bağlılığımız, halkımıza olan sevgimiz, faşizme olan nefretimiz bizim hareketsiz kalmamıza tahammül etmemize izin vermemektedir. **Bu anlamda esas amaçlarımızdan biri de Bahar sürecinde canlı, renkli, etkili ve yoğun bir kitle çalışması ile harekete geçmektir.** Bu doğrultuda her komitemizin kampanyanın başından sonuna kadar **somut program, plan ve hedefler** belirlemesi ve bu pratik görevler doğrultusunda harekete önderlik etmesi gerekmektedir. Her alanımız kendi gerçekliğine uygun olarak, mümkün olan bütün dost güçleri de hesaba katarak gündem yaratmalı, faşizmin saldırılarına cevap olabilmeliyiz. (...)

Güven veren sağlam bir örgüt inşa edelim!

Kampanyamız boyunca örgütümüzün güvenlik sorunu konusunda da özel bir önem vereceğiz ve yoldaşlarımızın ve komitelerimizin bilinçlenmesi için çaba harcayacağız. Düşman darbelerinden kendini koruyabilen, örgütsel mekanizmalarının sürekliliğini sağlayabilen, düşmanın denetimi dışında faaliyetini örgütleyebilen bir komsomol hedefleri doğrultusunda adımlar atabilir. (...)

Şayet bizler kitle faaliyetine yoğunlaşır, kitlelerle bağımızı geliştirir, taraftar kitlemizi arttırsak güvenlik konusunda olanaklarımız da artacaktır. Kitlelerle bağı olan yoldaşlarımız olanak sıkıntısı çekmeyecektir.

Kampanyamız boyunca hedeflerimizden biri de uzun süredir üzerimizden atamadığımız kitle faaliyetindeki tutukluktan kurtulmaktır

Bu anlamda güvenlik konusunda esas mevzunun politikalarımızın kitlelere götürülmesi, kitlelerle ilişkilerimizin geliştirilmesi, öne çıkan gençlerin saflarımızda örgütlenmesi ve örgütsel mekanizmanın sürekliliğinin sağlanması olduğunu unutmamalıyız. (...)

Devrimci kültürü yaygınlaştıralım!

“Kitlesele bir gençlik hareketi için güçlü bir komsomol” kampanyamız boyunca parti/devrim kültürü konusuna da önem vereceğiz. Komsomolda örgütlenmede önemli kıstaslardan biri olan kültür konusunu daha fazla ön plana çıkaracağız. Bunun nedeni 8. Konferansımızda da vurgulanan, devrim ve parti saflarında görülen dejenerasyona ek olarak halk gençliği içinde yaygınlaşan kültürel yozlaşmanın saflarımızdaki etkisini olabildiğince azaltmaktır. Bu konu kolektif bir işleyiş, yoldaşça ilişkiler ve güven konuları açısından da önemli bir yerde durmaktadır.

Bu noktada öncelikle temel insani değerlere bağlılık kıstası önemli bir yerde durmaktadır. Dürüstlük, çalışkanlık, mütevazılık, üretkenlik, onur ve namus gibi halkımız açısından da önem verilen kıstaslar sınıfsal bakış açısıyla derinleştirilerek hayata uygulanmalıdır. Yalan söyleyen, tembellik yapan, asalak bir yaşam süren, kibirli, sözünün ardında durmayan, çelişkileriyle-zaaflarıyla uzlaşan gençlerin saflarımızda örgütlü olarak yer almasına izin vermeyeceğiz.

Bununla beraber kültür konusunu daha geniş bir bakış açısıyla ele almalıyız. **Örneğin düzenli ve planlı bir yaşam her genç komünist için bir zorunluluktur.** Yüz binlerce emekçi ve öğrenci sabah erkenden kalkıp işine, okuluna giderken geç saatlere kadar yatan, gününü planlı ve verimli şekilde kullanmayan, kitap-gazete okumayan, politik çalışma yapmayan, aldığı kararlara uymayan, örgüt tarafından talep edilmediği halde işini-okulunu boşlayan yoldaşlarla birlikte uzun süre yürümemiz mümkün değildir. **Sınıf mücadelesinin ateşi içinde bu zaaflarıyla uzlaşanların zaten uzun süre kalması beklenemez ancak örgütümüz bu konuda inisiyatifi kendi eline alarak zarar görmesini engellemek ve yoldaşları kazanmak için daha fazla çaba harcayacaktır.**

Halk gençliği, geleceğini ellerine alacak!

Kampanyamız içe dönük olarak belirttiğimiz bu çalışmaların yanı sıra önceden duyurusunu yaptığımız dışa dönük çalışmalar da içermektedir. **“Söz, yetki, karar hakkı ve örgütlenme özgürlüğü”** şeklinde kısaca özetleyebileceğimiz bu çalışma boyunca göstereceğimiz performansın ne kadar önemli olacağı ortadadır.

Geçtiğimiz dönem esasta üniversiteler özgülünde gündemleştirdiğimiz kampanya sonucunda asgari de olsa AB'ye uyum sürecinin eğitimdeki yan-

sıması olan Bologna Sürecinin etkilerini anlayabildik. **Üniversiteli halk gençliğinin geleceği konusunda alınan kararlarda bırakalım katılımcı olmasını, söz sahibi olmasına dahi izin verilmediğini, kampanyamızın etüt çalışmalarını yaparken bir kere daha netleştirmiş olduk.** Üniversitelerde esasen ÖTK'lar üzerinden sözde tanınan “katılımcılık” hakkının güdüklüğü ve bu kurumun biçimi, işlerliği göz önünde bulundurulduğunda gençliğin bu durumdan memnun olması zaten beklenemezken bunun bir de kampanya öncesinde gerçekleşen etüt çalışmalarında ortaya çıkması bizler açısından önemli bir veridir.

Israrla, sabırla, sevgiyle, dayanışmayla!

Üniversiteli gençliğin öz örgütlülüklerinin bulunmaması ve diğer her türlü örgütlenmenin güdüklüğü, sorunlar karşısında gençliğin bireysel tutumlar almasını ancak her halükarda bu durumdan rahatsız da olmasını beraberinde getirmektedir. **Bu nedenle başta öz örgütlülükler olmak üzere her türlü örgütlenme ile üniversiteli halk gençliğinin parçalı duruşunu kırmak, basitten karmaşığa sorunlara karşı direniş göstermesini sağlamak için**

adımlar atmak kampanyamız açısından oldukça önemlidir. Nihai olarak kitlelerin kendi örgütlenmelerinin, sözde temsil hakkı veren örgütlenmelere karşı tanınmasını sağlayarak, duruşu itibarıyla gerici olarak tanımlamakta sıkıntı çekmeyeceğimiz bu örgütlenmelerin tarih sahnesinden kaldırılmasını amaçlamamız gerekmektedir.

Kampanyamızın, çalışma alanlarımızın üniversite yoğunluklu olmasından kaynaklı bu noktada odaklanması anlaşılır olmakla beraber, **“söz ve karar hakkı, örgütlenme özgürlüğü”** şiarını tüm çalışma alanlarımızda dillendirmek zorundayız. Bugün liseli gençlik içerisinde hiç de azımsanmayacak çalışmalarımız bulunmaktadır. Üniversiteli halk gençliği için belirttiğimiz sıkıntılarının ve özellikle de temsil, kendini ifade etme hakkının liselerde daha geri düzeyde olduğu ortadadır. Zorunlu alınan kayıt paralarından tutalım da hiçbir biçimde örgütlenme hakkının tanınmamasına, disiplin yönetmeliğinden tutalım da eğitimin şovenist-anti bilimsel içeriğine, kılık-kıyafet dayatmasından tutalım da liseli gençliğin ka-

busu ÖSS'ye kadar geniş bir başlık altında toparlayabileceğimiz bu sorunlara karşı liseli halk gençliğini LÖB'lerde örgütlenmeye çağırarak, her yerel sorundan başlayarak genel sorunlara kadar ısrarlı ve sabırlı çalışmalar yürütmek göreviyle karşı karşıyayız.

Benzeri şekilde işçi gençliğin çalışma alanları düşünüldüğünde örgütsüz kalmaya mahkum edilmesi ve oldukça ağır çalışma koşulları, yaygın iş cinayetleri gibi uygulamalara maruz bırakılması bizler için önemli verilerdir. Kampanyamız öncesinde genç işçilerle yaptığımız etüt çalışmalarında çalışan gençliğin kendi özlük hakları için ör-

gütlenmeye diğer tüm kesimlerden daha fazla istekli olduğunu birebir gördük. Küçük atölyelerde, mevsimlik işlerde çoğunluğu ailelerini de geçindirme telaşı ile çalışmak zorunda kalan işçi kardeşlerimizin sendikalarda ve derneklerde örgütlenmesi için çalışmalar yapmak, bu örgütlenmeler aracılığıyla ekonomik hakları konusunda verecekleri mücadeleden tutalım da onların sosyal yönden duydukları eksikliği de gidermek için yanlarında olmak, birliktelik anlayışını güçlendirmek gerçekten de oldukça hayattır.

Kampanyamızın halk gençliği içerisindeki tüm kesimleri çalışmalarımız doğrultusunda kapsaması için uğraşmamız gerekmektedir. Semt çalışmalarımızda sadece işçi gençliği değil aynı zamanda işsiz gençliği de örgütlenmesi için sevk etmek, işsizlik sorununun gündeme gelmesini sağlamak ve çözümler üretilmesi için mücadele etmek de görevlerimiz arasındadır.

Kampanyamız devletin yoğun saldırılarına direnişle cevap veren Kürt halk gençliği içinde de kendi özgünlüğüne uygun olarak biçimlenecektir. **Kürt ulusuna yönelik imha ve inkar politikalarına karşı halkın öfke ve direnişinin içinde olmak bir yana, aynı zamanda emperyalizmin ve faşizmin Kürt sorununu kendi sınırları içinde çözümlenme, uysallaştırma politikalarına da cevap olmayı gündemimize alacağız.** Kürt ulusal sorunu bireysel, yerel ve kültürel haklarla çözülemeyecek kadar kapsamlı bir sorundur. Bu nedenle emperyalist müdahalenin, pazarlıkların, askeri ve “sivil” “çözüm”lerin tartışıldığı bu dönemde Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkının vazgeçilmezliğini savunmak, son işgalde de görüldüğü gibi faşizme karşı mücadelede gerillanın belirleyiciliğini ısrarla anlatmak kampanyamızın içeriğinde yerini alacaktır.

Gerek kapsamı gerekse de taleplerimiz düşünüldüğünde geniş bir konuya değindiğimiz bilincindeyiz. Ancak kampanyayı yerellere indirgeyerek, alanlarımızdaki somut sorunlarla bağını kurmak tüm komitelerimizin ilk ve en önemli görevidir ki bu gerçekleştirmediği takdirde kampanyamızın genel bir söylem ve talepten ileri gidemeyeceği açıktır. **Somutlama konusunda yararlanabileceğimiz en önemli kaynak, bizzat kitlelerin kendisi olmalıdır.** Tüm bu nedenlerden kaynaklı, çerçevesini çizdiğimiz kampanyamızı detaylandırmak tüm yoldaşlarımızın kolektif çalışmalarıyla sağlanacaktır.☺

✓ *Anlamli bir pratikten kaçınmak, hem kitlelere yön verilebileceğinin reddidir hem de kitlelerin değiştirebileceğine inançsızlıktır. Sadece kendi dar, ekonomik sınırlarında yani kendiliğinden biçimiyle bile kitlelerin hareketlenmesinin bizlere öğrettikleri dikkat çekicidir.*

✓ *Kolektif mekanizmanın geliştirilmesi gerekliliği, asla sıklıkla toplantı yapmak anlamına gelmemelidir. Ancak politikayı tartıştığımız, kararlar aldığımız toplantıların ve diğer tüm araçların bir şekilde mevcut pratiğimizi de ortaya döktüğümüz ve denetlediğimiz, pratiğin amaçlarını netleştirdiğimiz araçlar haline gelmesi gerekmektedir.*

PRATİKTE ANLADIĞIMIZ...

Sıklıkla pratik çalışmanın öneminden bahsettiğimiz düşünülürken bu konunun netleşmesinin hareketimiz açısından önemli bir gereklilik olduğunu da kabul etmiş olacağız. Örgütlü gücün nicelik anlamında gelişmesinin yanı sıra devrimci bireyin yetkinleşmesi açısından da pratik vazgeçilmez bir yerde durmaktadır. Pratik, doğru ele alındığında aynı zamanda tutuculuğu, statükoyu parçalayan önemli bir araç haline de gelmektedir. Bu nedenle pratikten en azından bu dönemde ne anlamamız gerektiğini netleştirmek gerekmektedir.

Bugün açısından kitle çalışmasının her biçimi, pratiğimizin temelini oluşturmaktadır/oluşturmalıdır. O halde alanlarımızda tartışılan "pratiğe girmek lazım" söylemini, "kitle çalışmasına girmek lazım" şeklinde çevirmekte fayda vardır. Kitleleri harekete geçirme, örgütleme amacı gütmeyen faaliyetlerimizin bu nedenle "başarılı" görülmesi mümkün değildir.

Niceliksel daralmanın yanı sıra durağanlık yaşadığımız bu süreçte elbette ki pratik en önemli panzehirimiz olsa da bu pratiğin dar kapsamını aşamaması durumunda sorunlarımızı çözebileceğimizi düşünmek yanıltıcı olacaktır. Böylesi bir durumda pratiğin örgütsel yapımıza hem nicelik hem de nitelik anlamında katacakları oldukça sınırlı kalacaktır. Tek başına baktığımızda bildiri-gazete dağıtımı, eylem gibi pratikleri kitle çalışması kapsamında değerlendirebiliriz ancak kendi mevcut gerçekliğimizde bu araçları **nasıl** kullandığımız sorusu daha önemlidir. O halde pratiği incelerken salt gerçekleştirdiğimiz çalışmada kitlelere ulaşmasının yeterli olmayacağını anlayabiliriz. **Kitle çalışmasının özünü oluşturan andaki politika, bizim bu politikayı kavrayışımız ve kitlelere götürüş tarzımız, pratik dediğimiz meselenin anlamlı hale gelmesi açısından daha önemlidir.** Her gün yayın dağıtabiliriz ve her gün onlarca insana ulaşabiliriz. Muhakkak salt bu pratik bile kazandırıcı olacaktır, ancak politikayı-ajitasyonu, propagandayı sadece araca

birakmadığımızda kazanacaklarımızın daha fazla olacağını söylersek yanlış olmayız. Araca hapsolan, alana sıkışan bir çalışmayla kendisini geliştirerek yenileyen ve her seferinde etki alanını büyüten bir çalışma arasındaki farkları görmek için tarihimizdeki onlarca örneğe göz atmamız yeterli olacaktır. Birincisinde zamanla statükoya hapsoldüğümüzü, örgütümüzü bir yerden sonra niceliksel olarak da geliştiremediğimizi bildiğimiz, uzakta değil çok yakın zamanda yaşadığımız deneyimler bulunmaktadır. Örgütümüzün niteliği

ve eksik de olsa oluşturduğu kolektif mekanizmaları bu sorunu aşmaya fazlasıyla yetecek durumdadır. Gerçekleştirdiğimiz amaçsız, yasak savan pratiklerden kurtulmak için bu mekanizmalara ağırlık vermemiz ve sıkı bir denetim sağlamamız yeterli olacaktır.

Kitle çalışması pratiğinin, tasfiyeciliğin safarımızdaki etkisini kırarak en önemli unsurlardan birisi olduğunu geçtiğimiz ayki yazımızda belirtmiştik. Bu durumun, yani kitle çalışmasına yoğunlaşmanın, birçok "köklü" sorunu aşmada mucizevi bir niteliğe sahip olduğunu bu nedenle rahatlıkla belirtebiliriz. Kitlelerin yaşadığı tüm sorunlar ve onların egemen sisteme karşı geliştirdikleri tepkileri bizzat onlardan öğrenilebilecek ve asla dışarıdan yorumlamalarla kaderi tayin edilemeyecek bir yerde durmaktadır. Beylik lafların kitlelerin karşısında mum gibi eridiğini bilmekteyiz ve bugün itibarıyla kitlelere karşı önyargılı her anlayışımızın da

aynı kadere sahip olacağını rahatlıkla iddia edebiliriz. İşte "pratik" adını verdiğimiz amaçsız her çırpınış, yasak savma kaygısıyla girişilen her deneme ancak verimli bir kitle çalışması ile bertaraf edilebilir. **Bu nedenle yukarıda belirttiğimiz anlamlı bir pratikten kaçınmak, hem kitlelere yön verilebileceğinin reddidir hem de kitlelerin değiştirebileceğine inançsızlıktır. Sadece kendi dar, ekonomik sınırlarında yani kendiliğinden biçimiyle bile kitlelerin hareketlenmesinin bizlere öğrettikleri dikkat çekicidir. TEKEL, Turbo, NOVAMED, Telekom pratiklerinin, bu kadar dışında kalmamıza rağmen nasıl da öğretici dersler içerdiğini reddetmemiz mümkün müdür? Yanı sıra sınıfın ve emekçi halkımızın her kendiliğinden tepkisinin bir şekilde bastırıldığı, kitlelerin sistem tarafından manipüle edildiği düşünülürken, kısa vadeli ya da kısmi ekonomik kazanımlara rağmen "farklı olabilirdi" diye içimizden geçirdiğimiz söylemlerimiz bulunmuyor mu?** Kitlelerin yanında olmadıkça, yani kendi devrimci amaçlarımızı "unuttuğumuz" sürece onların "pratiğinin" yukarıda bahsettiğimiz çerçeveyi aşamayacağı ve eni sonu asıl kazananın ezilenler değil, ezenler olacağı açıktır.

Bugün sıklıkla telaffuz ettiğimiz "pratik" meselesi, kitle çalışması anlayışımızla, günlük düzenimizle ayrılmaz şekilde bağlıdır. Kendimizi ve mevcut bileşenimizi tepeden tırnağa sarsarak bir hareketlilik yaratmamız ve hareketsizlikten salt şikayet eden, sorunu başkasına-başkalarına atan yaklaşımlardan kaçınmamız gerekmektedir. Gelişen onlarca sorunda devrimci sorumluluğümüzü unutuyorsak, tepkisiz kalarak egemenlere hizmet ediyorsak burada mevcut "pratiğimizin" sorgulanması kaçınılmaz olacaktır. Herkesin bu durumdan rahatsız olduğu ancak ısrarla da bahsi geçen sorunun çözülmediği onlarca örneğimiz bulunmaktadır. Bu nedenle kolektif mekanizmaların önemi daha da artmaktadır.

Alanlarımızdaki toplantılarımız, birimlerimiz sadece belirlemelerin yapıldığı, kararların alındığı araçlar olmaktan çıkarılmalıdır.

YDG olarak 2007 senesini kendi birim-alan toplantılarımızın önemini kavrayarak geçirdik. Bu toplantıların, niteliği düşünülürken YDG açısından ne kadar önemli olduğu da ortadadır. Bugün ise her aracın, yaşadığımız en önemli sorunu çözmek için kullanılması gerekliliği ile karşı karşıyayız. **Kolektif mekanizmanın geliştirilmesi gerekliliği, asla sıklıkla toplantı yapmak anlamına gelmemelidir. Ancak politikayı tartıştığımız, kararlar aldığımız toplantıların ve diğer tüm araçların bir şekilde mevcut pratiğimizi de ortaya döktüğümüz ve denetlediğimiz, pratiğin amaçlarını netleştirdiğimiz araçlar haline gelmesi gerekmektedir.** Alanlarımızda gerçekleştirdiğimiz yayın dağıtımlarında neyi hedeflediğimizin bilinmemesi, yayın dağıtırken kitlelere ne anlattığımızın belli olmaması ya da dağıtımdaki yoldaşlarımızın bireysel kararına bırakıldığı, eylemlerin bırakılmaması, kitle ile birlikte karar alınmasını, duyurusunun dahi yapılmadığı "pratiklerimizin" sayısı düşünülürken ne demek istediğimiz daha iyi anlaşılacaktır. Her gün saatlerce "pratik" içerisinde olan ancak her gün her şekilde eli boş dönen yoldaşlarımız düşünülürken enerjimizi ne kadar gereksiz yere kullandığımız da görülecektir. Bunların yanı sıra yani kazanamadıklarımızın yanı sıra kaybettiğimiz coşkumuz, her seferinde derinleşen tasfiyecilik anlayışlarımız da eklendiğinde kâr-zarar hesabını iyi tutamadığımızı söyleyebiliriz. Bu nedenle "pratik" anlayışımızı derinlemesine tartışmamız ve hatalarımızı mahkum ederek "pratik" konusunda bir netleşmeye gitmemiz, kâr-zarar hesabındaki olumsuz tabloyu da değiştirecektir. Aksi takdirde her rahat döneminin ardından "pratiğe girmemiz lazım" serzenişinin akabinde bir-iki gün ya da bir-iki hafta süren amaçsız koşuşturmanın yarattığı şaşkınlıkla uğraşmak zorunda kalmamız kaçınılmaz olacaktır.☺

DEZENFORMASYON

Bugüne kadar demokrat olduğumu düşündüğümüz, insan haklarından dem vuran bazı kesimlerin konu Kürt sorunu olduğunda nasıl da dillerini değiştirdiklerine şahit olduk bu yakın zamanda.

Bu ülkede demokrat olmak zordur. Demokrat olmak, çizginin neresinde olduğun sorusuyla da ilgilidir çünkü.

Son bir sene içerisinde belki de en fazla tartışılan konuların başında Kürt ulusal hareketi ve egemenlerin güdümündeki milliyetçilik vardı. Özellikle kıştan önce yaşanan Dağlıca baskını, esir askerler gerçeği ve serbest bırakılmaları sonrası gerçekleşen olaylar, taraf olma durumunun yaşanmasına neden oldu. Gerçekten demokratlığın da sınındığı bu dönemde “ilerici” kimi güçlerin bu sınavı geçemediğine ve egemen söylemin arkasına yedeklendiğine tanık olduk. İşte bu dönemin ya da doğallığında yaşanan demokratlık sınavının sonuçlarının muhasebesini yapmadan konuyu kapatmak hata olacaktır. “Terör” kelimesinin bu kadar telaffuz edildiği belki de başka bir dönem yaşamadığımızı göre tüm demokratların bu curcuna içerisinde kendisini değerlendirmesi faydalı olacaktır. Ancak bu değerlendirmeye yardımcı olmak, gördüklerimizi anlatmak da görevimiz olduğuna göre söyleyecek bir şeylerimizin olduğu açıktır. **Bugüne kadar demokrat olduğumu düşündüğümüz, insan haklarından dem vuran bazı kesimlerin, konu Kürt sorunu olduğunda nasıl da dillerini değiştirdiklerine şahit olduk bu yakın zamanda.**

Demokratlık sınavı

Bu ülkede demokrat olmak zordur. Demokrat olmak, çizginin neresinde olduğun sorusuyla da ilgilidir çünkü. Bahsi geçen kesimlerin de düne kadar kullandıkları kelimelerle aslında egemenlerin “hedef”inde olduğunu söyleyebiliriz. Ancak herhangi bir insan hakları sorununda hem de en uçtan yaklaşımlarla sözde eleştirdikleriyle aynı saflarda yer almaya çekinmeyenlere bizim de eleştirilerimizin olması anlaşılır karşılanmalıdır. O demokrat konuşmalar bir tarafa bırakılarak, yaşam ile ölüm arasında bazen sadece “kimliğin” bulunduğu bir coğrafyada ezilmemeye çalışanlara “alçak” diyebilen bir “demokrat” istemiyoruz biz. Çok anlaşılır da olsa, talepleri dahi kurşun yağmuruna tutulanlara, panzerler altında ezilenlere, dilleri yasaklanmışlara “direnme” hakkı vermeyerek “alçak” ilan ederek, “yaşamı”, “insan yaşamını” kutsadığını sanan Sayın Yıldırım Türker de, estirilen resmi terörü görmeden, “kimliği farklı” olanlara saldıran “muhalif” mizah dergileri de bu eleştirinin kapsamındadır. Sayın Türker, Dağlıca’da esir alınan askerlerin “savaş esiri” olduğunu düşünmeyebilir ama esir almaya bile yeltenmeden kimyasal silahların kullanıldığı bir savaşta bunları dahi kanamadan teslim edilen 8 askerinin öldürülebileceklerini de kabul etmek zorundadır. Kendilerinin olmayan bir savaşta sürüklenen daha binlerce, on binlerce gencin ölmesini istemek elbette ki anlaşılır değildir. Ancak kendilerinin savaşını ve-

renlere, direndikleri için “alçak” demek bu anlaşılmalardan daha da kötüdür. Adeta savaşın kaynağını farklı yerde arayan bu yaklaşımların neden egemenlerin ekmeğine yağ sürdüğü işte burada anlaşılmalıdır.

Savaş, keskinleştikçe taraf olmayı hızlandıran bir etki yaratmaktadır. Savaşta insan ölümlerine karşı olmak kadar, onu ortaya çıkaran nedenlerin de karşısında olmak demokratlığın en önemli kriterlerinden birisidir. Bu nedenle TKP’nin sosyal şoven yaklaşımı, Sayın Türker’in vahim açıklaması ve mizah dergilerinin güldürmeyen, bilakis bir ulusun acılarına vuran karikatürleri aynı anlayışa hizmet etmekteyse o anlayışın bizim anlayışımız olmadığını, o anlayışı asla sahiplenmediğimizi gururla ifade etmek isteriz.

Kiminle, nasıl bir barış?

Böylesi bir ortamda “barış” istemek asla kötü değildir. Ancak, “*Şimdi, adaletin işlemediği bu kuytuda toplanmışız. Bu kuytu, bizim memleketimiz.*” (Radikal, 11.02.2008), “*Ama bu çocuklardan kimilerinin Kürt olması basının iştahını kabartmıştı. Köstebek olabilecekleri üstüne kirli imalar okunuyordu satır aralarından. Özellikle Ramazan Yüce daha o zamandan bir adım öteye çıkarılmış, tek ayak üzerinde bekletiliyordu. Basın, onu herkesten daha koyu bir Kürt bulmuştu besbelli.*” (Radikal, 07.01.2008) şeklinde açıklamalar yapan Türker, bu gerçeklik değişmedikçe barışın ne ifade edeceğini de söylemeli bize. Açlığın, yoksulluğun, işsizliğin, anti-demokratik uygulamaların, yok saymaların kol gezdiği bir ülkede **kiminle, nasıl barış yapılacağını** da anlatmalı ki “barışın” bir anlamı olmalı. Çünkü sorun sadece insanların savaşta ölmesi değildir ve olamaz. **İnsanlar açlıktan da ölmemeli, insanlar ayrımcılığa da uğramamalı, insanlar eşit de olmalı ki “barış” isteminin anlamı olsun.**

Demokratlığın yaklaşımı bir yana egemen sınıfların güdümündekilerin de (eğer varsa) azıcık saygınlıklarını da yitirdikleri bir dönemden geçiyoruz. Dağlıca baskını ve arkasından yaşanan 8 er olayı, 21 Şubat’ta başlayan sınır ötesi kara harekati egemenlerin ve onların sözcülüğünü yapan medyanın birbiri ardına yaptıkları açıklamalara sahne oldu. Daha henüz Dağlıca

baskını sonrasında 8 erin kaçırılması olayı netleştikten ve ilk fotoğraflar geldikten sonra “hain” ilan edilmeleri ve o tarihten kaçırılan erlerin serbest bırakılıp da yargılanmaları başlayana kadar haklarında komplo teorileri üretilmesi, “Türk askeri ölür, teslim olmaz” şiarı etrafında estirilen düşmanlık havası, insanların kafalarında soru işaretleri bırakmaya başlamıştı. Kaçırılan erlerin sağ olmasından bile rahatsız olduğu “bir şeyler olsa da ölseler” diye birilerinin gizli-açık isteklerde bulunduğu biliniyordu daha o tarihlerde. Bu anlayışla medyada çıkan haberlerin aşırı burjuva-militarist içeriğinin ikiyüzlü “soğukkanlılık” çağırısına rağmen aslında linççiliği tetiklediğini ve zaten amacının da bu olduğunu anlamayanlara başka da bir şey söylemek mümkün değil. Ancak yine de hatırlatalım

da gerici medyanın yüzü bir kere daha açığa çıksın. “*Kandil Dağı’nın süprüntüleri bizim muhabetimiz değildir...*” (Ertuğrul Özkök, Hürriyet, 24.10.2007), “*O yüzden diyorum ki, daha o gece üç beş Türk F-16’sı, Erbil semalarında ses duvarını aşmalıydı. Bir-iki bin pencere camı tuzla buz olmalıydı.*” (Ertuğrul Özkök, Hürriyet, 25.10.2007), “*Yolun sonuna geldik. Gerek diplomatik, gerek siyasi, gerek askeri alanda, ağızlarının payını alacaklar. Hayır, yetmez. İlk seçimde, yöredeki bütün belediyeleri de kaybedecekler. Hani, ‘bu kale düşmez’ diyorlardı ya... Onu da göreceğiz. Yazın bir kenara. Az kaldı.*” (Rauf Tamer, Posta, 25.10.2007), “*Teröristlere kol-*

kanat gerekerek Türkiye aleyhine atıp tutan Kuzey Iraklı Kürt liderler ‘Hoş’tan anlamayan itlere benziyor... Bir zamanlar elimize ayağımıza kapanıp neredeyse kıçımızı öpen, şimdi ise Amerikalılara soytarlık eden bu küstahlara derslerini vermek gerek... İçimizdeki bazı şerefsizler ‘Silahla bir şey kazanılmaz’ diye tutturuyor” (Rahmi Turan, Hürriyet, 25.10.2007), “*Siz Kurtulmadan Biz Siyahıtayız: Er İrfan Beyaz, Er Fatih Atakul, Er Nihat Başova, Er Özhan Şabanoglu, Er İlhami Demir, Çavuş Mehmet Şenkal, Uzman Çavuş Halis Tan*” (Hürriyet İnternet Baskıda kaçırılan 8 er bırakılana kadar duran spot. Ancak burada sadece 7 askerinin ismi var, bilin bakalım hangi askerinin ismi yazılmamış?), “*Bordo Bereliler Teröristlerin İlinde*” (Hürriyet, 29.10.2007), “*İçimizdeki şerefsizler bir Kevin Costner etmiyor*” (Tercüman, 30.10.2007), “*Hepimiz Asker Olduk*” (Tercüman, 01.11.2007), “*Rahat uyu şehidim oğlun da komando olacak*” (Hürriyet, 8.11.2007), “*Bugün Türkiye’nin bir Kürt sorunu vardır ve bu sorunun çözümü için milli bir psikoloji yaratmalıyız. Bu psikoloji iki unsurdan oluşacaktır. Önce cesaret ve kararlılık.*” (Ertuğrul Özkök, Hürriyet, 08.11.2007), “*8 askerinin kurtulmasına sevinemedim*” (Mehmet Ali Şahin, Adalet Bakanı), “*O partinin adını ağzıma almam*” (Yaşar Büyükanıt, Genelkurmay Başkanı, 10.11.2007), “*GERÇEKTE kendilerine oy veren seçmenlerin mi yoksa dağdaki PKK isimli örgütün mü sesi olduklarını hâlâ anlayamadığımız Demokratik Toplum Partisi (DTP)...*” (Oktay Ekşi, Hürriyet, 10.11.2007), “*Milletin Vekiline Bak: Önce terörist başının fotoğrafı önünde tutanağa imza attı, sonra eşinin en çok aranan PKK’lılar listesinde olduğu anlaşıldı. Şimdi de Fatma Kurtulan’ın dağda askeri eğitim aldığı gösteren elinde makineli tüfekli fotoğrafı ortaya çıktı.*” (Hürriyet, 11.11.2007. Fotoğraftaki kişinin Fatma Kurtulan olmadığını bilmesine rağmen Hürriyet gazetesinin yaptığı haber. O fotoğraftaki kişinin Fatma Kurtulan olmadığı sonradan kanıtlandı)

Daha bu haberlere onlarcasını eklemek mümkündür. Şiddet, öfke, hakaret dolu bu haberlerin okuruna nasıl “sağduyu” verebileceği de ortadadır. Ancak sadece bu değil elbette. Medyanın ve efendisi egemenlerin kalemleriyle, silahlarıyla, sopalılarıyla yarattıkları terörün karşılığını aldıklarını da çok iyi biliyoruz. O süreçte kurşunlanan, yağmalanan DTP binalarının sayısı, evleri basılan, camları kırılan Kürtlerin varlığı, arka arkaya basın açıklamalarına toplatılıp getirilen linççilerin görüntüleri, “vatandaş tepkisi”, “münferit olay” diye yansıtılamaz. Buna rağmen utanmadan “işimiz PKK ile, Kürt vatandaşlarımız ile değil” deme cüretini göstermeleri, yalanlarını kapatma çabasından daha öte başka bir anlam içermemektedir. →

Biliyoruz ki içten içe “sağduyu”, “vatanındaş” deseniz de hepimizin ölmesini istiyorsunuz ama bu kadarını da yansıtmaya gücünüz yok, çünkü “kaleleri düşürmek” peşindediniz. Medyanın egemen sınıfların sözcüsü olması gayet anlaşılır bir durumdur ve biz de aksini düşünmüyoruz elbette ki. Ancak dünyanın hiçbir ülkesinde olmadığı kadar aşırıya kaçan bir medyanın sözde bile olsa “tarafsızlık” mesajından vazgeçmesi yazımızın başlarında belirttiğimiz gözlerdeki azıcık saygınlığın (yine belirtelim ki eğer varsa) yitirilmesine de neden olmaktadır.

Medyanın yalan söyleme hakkı

Medyanın yalan söyleme hakkına yapılan katkıları özellikle de 21 Şubat'ta başlayan sınır ötesi hareket ile iyice öğrenmiş bulunuyoruz. Çarpıtmanın, yalancılığın psikolojik savaşın bir parçası olduğu açıktır. Ancak yalanda da biraz tutarlılık olması gerekmez mi? Sevgili egemen medyamıza yarattığı dezenformasyonun içinde midemizin bulandığını söylemek istiyoruz. Buyurun birbiriyle çelişen haberler: “22 Şubat 2008 tarihinde terör örgütü mensuplarıyla çıkan çatışmada, 24 terörist etkisiz hale getirilmiş, çok sayıda terörist yaralanmıştır. Ayrıca, temas bölgesinde en az 20 teröristin daha topçu ve silahlı helikopterler tarafından etkisiz hale getirildiği değerlendirilmektedir.” (22.02.2008, Milliyet Online), “Mehmetçik, sınırın 25 km kadar içinde girdi. Bu bölgelerde PKK unsurlarıyla sık temas sağlandığı, çatışmaların sürdüğü bildiriliyor. Özel Kuvvetlere bağlı 3 bin kadar askerin K. Irak sınırını geçtiği, sınırın Türkiye tarafındaki askerlerle birlikte toplam 10 bin askerin operasyona katıldığı belirtiliyor.” (22.02.2008, Milliyet Online), “Türk Silahlı Kuvvetleri'nin Kuzey Irak'ta başlattığı kara hareketinde iki günde 79 terörist etkisiz hale getirildi.” (23.02.2008, Milliyet Online), “Dün akşam saat 19.00'dan itibaren 10 bin Türk askeri Kuzey Irak'a giriş yaptı. Mehmetçik şu ana kadar Irak'ta 10 kilometre kadar ilerledi...” (22.02.2008, Hürriyet Online), “24 Şubat 2008 tarihinde terör örgütü mensuplarıyla çıkan çatışmalarda, içlerinde sözde lider kadroların da bulunduğu değerlendirilen 33 terörist etkisiz hale getirilmiştir. Bu teröristlerden 5'inin cesetlerinin patlayıcılarla tuzaklanmış olduğu tespit edilmiştir. Son rakamlarla birlikte hareketin başlangıcından itibaren etkisiz hale getirilen terörist sayısı 112'dir.” (24.02.2008, Milliyet Online), “Harekatın 4'üncü günü boyunca çıkan çatışmalarda, 41 terörist etkisiz hale getirilmiştir. Böylece hareketin başlangıcından itibaren etkisiz hale getirilen terörist sayısı 153'e yükselmiştir.” (25.02.2008, Milliyet Online), “Türk Silahlı Kuvvetleri'nin terör örgütü PKK yuvalarına yönelik Kuzey Irak'ta başlattığı

‘Güneş Harekatı’, yer yer 1 metreyi bulan karda tüm hızıyla devam ediyor. Komandolar kara hareketinin dördüncü gününde PKK'nın Kandil'den sonra en önemli yuvası olan Zap Kampı'nda ana merkezinin 2 kilometre yakınına ulaştı. Dört tarafı kuşatılan Zap'ın ele geçirilmesiyle lojistik desteği kesilerek PKK'ya ağır darbe vurulacak. Zap ve Haftanın kamplarıyla Çemço Vadisi'nde süren çatışmalarda, aralarında bir üst düzey kadın sorumlunun da bulunduğu toplam 24 terörist daha öldürüldü. Böylece hareketin ilk gününden bu yana öldürülen terörist sayısı 136'ya yükseldi. PKK'nın yuvalandığı bölgeleri hedef alan birlikler, sınırdan 25 kilometre içeriye kadar girerek geniş bir bölgeyi kontrol altına

aldı.” (25.02.2008, Milliyet Online), “Türk Silahlı Kuvvetleri'nin terör örgütü PKK'ya yönelik Kuzey Irak'ta düzenlediği ‘Güneş Harekatı’nın beşinci gününde teröristlerle Mehmetçik arasındaki çatışmalar tüm şiddetiyle devam etti. Yoğun kar yağışı ve şiddetli tipinin etkili olduğu bölgede, PKK'nın Kandil'den sonra en önemli kampı olan ve çevresi kuşatılan Zap'ta örgütün bir çok küçük kampı tamamen Mehmetçiğin eline geçti. Dün geceden bu yana çatışmalarda 39 terörist daha öldürülürken, kara hareketinde bugüne kadar ölen terörist sayısı 192'ye yükseldi. Düşmek üzere olan Zap Kampı'nda teröristler Mehmetçiğin ilerlemesini önlemek için kurdukları bombalı tuzakları devreye sokuyor. Askerler, Zap'ın diğer kamplarla bağlantısını kesmek için bölgede teröristlerin kullandıkları köprüleri kullanılmaz hale getirdi.” (26.02.2008, Milliyet Online), “Mehmetçik, terör yuvalarına yönelik Irak topraklarındaki ‘Güneş Harekatı’nın dördüncü gününde, sınırdan 25 kilometre kadar içeriye girdi. Çukurca ve Şemdinli'nin karşısında yer alan ve önceden boşaltılan Şamke, Sincer, Zewke, Serni, Bezlu, Sipandere, Nerwejuri, Carmenda, Hus, Benisra, Hile ve Benistan köylerinin bulunduğu bölgenin kontrolünü ele geçirdi. Mehmetçiğin kontorülüne giren kesimde, Iraklı yöneticilerin ‘insansız bölge’ dedikleri yerler de bulunuyor.” (25.02.2008, Hürriyet

Online), “Genelkurmay Başkanlığı, hareketin başlangıcından bu yana en geniş kapsamlı olan ve dün gece boyunca süren çatışmalarda 77 teröristin etkisiz hale getirildiğini açıkladı... Bu rakamla, etkisiz hale getirilen toplam terörist sayısı 230'a ulaşmıştır.” (27.02.2008, Milliyet Online), “Harekata katılan birliklerimiz dün teröristlerle bir bölgede sıcak temas sağlamışlar; çıkan çatışmada 7 terörist etkisiz hale getirilmiştir. Başlangıçtan itibaren etkisiz hale getirilen teröristlerin toplamı 237'ye yükselmiştir.” (28.02.2008 Hürriyet Online), “Mehmetçik, 1 metreyi aşan kar ve buz gibi soğukta teröristlerin kabusu olmayı sürdürüyor. Zap'ın tüm stratejik bölgeleri kontrol altına alındı. Zirhli birlikler, bölgeye yerleştirildi. Sıra Kanimasi ve Metinan kamplarına geldi.” (29.02.2008, Hürriyet Online), “Türk Silahlı Kuvvetleri'nin Kuzey Irak'ta terör örgütü PKK kamplarına yönelik sınır ötesi kara hareketi sona erdi. 8 gün süren kara hareketinde 24 asker ile 3 korucu şehit olurken, 240 teröristte etkisiz hale getirildi.” (29.02.2008, Milliyet Online)

Tarihler tam sırayla verilmemiş olsa da sadece iki gazetenin haberlerinde bile birbiriyle çelişen onlarca haber bulunmaktadır. Milliyet henüz operasyonun ilk günü askerin 25 km ilerlediğini söylerken, Hürriyet bu rakamı 10 km olarak vermiştir. Hürriyet'e göre 25 km operasyonun 4.

den daha hızlı ve savaş, işgal, zapt etme konularında daha heveslidir. Aslında kalem yerine silah versek gerçekleştirdikleri bu mucizelerin kat be katını yapabilecek kadar motive olmuş durumdadırlar. Daha hareket bitmeden bir gün önce ABD'nin “bitirin” mesajına ateş püsküren, büyük cevaplar veren medya kuruluşlarının bir gün sonra yani hareket bitince birden sakinleşmeleri, “zaten tespit edilmiş 300 terörist vardı 237'si öldürüldü gerisi de kaçtı”, “askeri başarı elde edildi o nedenle geri çekildik” diyerek durumu kurtarmaya çalışmaları ibretliktir. Ancak bu 300 gerilla konusunu anlamak bir zor. Çünkü henüz operasyonun başlarında “BBG evi gibi” görüntülediğini bildiğimiz Kuzey Irak'ta 1000'lerce gerilla olduğundan bahsedilmiyor muydu? Savaş naraları, cenk destanları arasında topluca galeyana geldiğimiz bu dönemde internette farklı yorumların da boy göstermesi elbette ki kaçınılmazdı. “vuruyoruz vuruyoruz bitmiyorlar?”, “ölen teröristlerin resimleri yayınlansa ya kuşuklar giderilir” gibi yorumların boy göstermesine de egemen medyanın bir çözüm üretmesi gerekmez mi? Geçmişte köylüleri yere yatırıp fotoğrafını çekerek “ölü teröristler” diye propaganda yapanlar nedense bu sefer “ölüleri göstermek doğru değil”, “insanlığa sığmaz” gibi cevaplara başvurdular. Bu cevaplar açıkçası çok da soru işaretlerini gidermiş değil çünkü ölü gerillaların çeşitli işkenceden geçmiş fotoğraflarının, gayet insanlık dışı uygulamalarının reklamını yapmaktan haz duyulduğunu bugüne kadar ki onlarca örnekte fazlasıyla gördük. Son olarak da Zap bölgesinde tamamen bitirilmiş olan gerillanın henüz operasyondan bir gün sonra sınır içine girdiği söyleniyor. Bu kadar çelişkili bilgilerin arasında insanların kafalarının karışması anlaşılır karşılanmalıdır. Taraf olma konusunda en uçtan yaklaşımın çeşitli örneklerini veren egemen güdümlü medyanın kendi içerisinde anlaşılır bir açıklamada bulunan Bülent Ersoy'u linç etmesi, “çocuğum olsaydı göndermezdim” dediği için haberlerde “aralarında Bülent Ersoy'un çocuğunun bulunmadığı ve asla bulunamayacağı kahraman Mehmetçiğimiz...” şeklinde açıklamaların yaygınlaşmasına neden olmuştur.

Tek başına son kara operasyonu dahi onlarca manevraya rağmen medyanın güvenilirliğini önemli ölçüde zedelemiştir. Böylesi tutarsız, seviyesiz haberler karşısında “prim vermeme” tavrı yeterli değildi. Bu kadar pervasız haber yapma hakkı bulunduğunu düşünen gerici medyayı protesto etmek ve her saldırılarının değerlerimize, haklarımıza yöneldiğini unutmadan ısrarla saldırılarını teşhir etmek de gerekmektedir.✉

gününde ulaşılabilen rakamdır. Bunun yanında Milliyet gazetesi 26 Şubat'ta toplam 192 gerillanın öldürüldüğünü söylemiş, 27 Şubat'ta 77 gerillanın daha öldürüldüğünü ve toplam ölen gerilla sayısının 230 olduğunu iddia etmiştir. Basit matematik bilen her insan 192 ile 77'yi toplayınca 230 olmayacağını bilir ama belli ki hızını alamayan Milliyet Gazetesi yetkilileri bu gerçeği öğrenememişler. Daha da ötesi Hürriyet gazetesine göre kontrol altına alınan Zap, nedense kabul edilmemiş, masa üzerinde hazırlanan haberlerde Zap'ın kontrol edilmediği kabul edilmiştir. Belli ki gerici medya, sınır ötesindeki Türk askerlerin-

ÜNİVERSİTELERDEKİ ÖĞRENCİ KULÜPLERİ

Gençler üniversiteye ilk geldiklerinde özellikle kendilerini boşlukta hissetmelerinden ötürü bir arayış içerisine giriyorlar. Öğrencilerin genellikle kendilerini kabul etme veya çevresini kabul etme, yalnızlıktan sıyrılarak sosyalleşme; -daha azınlıkta olsa da- en önemlisi okula girdiği gibi karşılaştığı sosyal sorunlara karşı başvurabileceği ilk yer, okul içindeki meşruluğunun da etkisiyle öğrenci kulüpleri oluyor.

Üniversite içerisinde kulüp kurabilmek için okuldan okula değişiklik gösteren ama temelde aynılaşan bir dizi bürokratik işlemi yerine getirmek gerekiyor. Belli sayıda kurucu üyenin ve bir danışman hocanın varlığı ile okulun sunduğu örneğe uygun bir tüzükle birlikte kulübün kurulması için başvuru yapılabiliyor. Kulüp tüzüğünde; kulübün amaçları, programı, ilkeleri, aidat bedeli gibi pek çok bilgi açık bir şekilde belirtilmek zorunda. Tabii bu tüzüklerde bazı maddeler oldukça dikkat çekiyor. **Örneğin; bazı üniversitelerin tüzüklerine göre disiplin cezası alan öğrenciler hiçbir kulübe üye olamıyor.** Bazı üniversitelerde de kulüplere üye olsalar dahi kulübün yönetim ve denetleme kurullarında yer alamıyorlar.

Kurması zor, dağıtılması kolay

Bunun dışında, üniversite yönetimi kulüpleri çok kolay feshedebiliyor. Örneğin kulüpteki danışman hocanın ayrılması, kulüplerin feshedilmesi sebebi. **Bunun dışında kulüp kurmak için danışman hoca üniversite yönetimi tarafından onaylanması gerekiyor, danışman hoca kabul etse de üniversite yönetimi kabul etmeyebiliyor.** Açıkça görülüyor ki kulüp kurma çalışmaları bir yığın bürokratik işlemlere boğulurken, feshedilmesi oldukça kolaydır. Üniversite yönetiminin kulüp faaliyetlerini "yaratma" çabaları açıkça gözlemleniyor. Okul içerisinde en ufak bir ilerici adımda, hak arayışında hatta bunların da ötesinde öğrenci şenliklerinde dahi "ideolojik halay" çekmek gibi "yaratıcı" sebeplerden ötürü öğrencilere soruşturma açılırken; kulüp tüzüklerinde böyle bir maddenin var oluşu üniversite yönetiminin bu kulüpleri ne derece "ilerici" oluşumlar haline getirmek istediğini de gözler önüne sermektedir. Bu ve benzeri maddeler açık bir şekilde üniversite öğrencilerinin faaliyetlerinin önüne set çekmektedir.

Öğrenci Kulüplerinin Genel Yönelimleri

Üniversitelerdeki kulüplerin geneline mesleki kulüpler ve kişisel gelişim/hobi ku-

lüpleri oluşturuyor. Mesleki kulüplerin kurulabilmesi için o bölümün başkanının da imzasına ihtiyaç duyuluyor. **Mesleki kulüplerin görünürdeki amaçları öğrenciye mesleğini tanıtmak ve iş hayatına hazırlamak; ancak bu kulüpler -genellikle- gerçekte kariyerist yapılanma içerisindedir.** Kulüp üyeleri gelecekte aynı mesleğe sahip olacaklarından ötürü dayanışma içerisinde olmaktan çok birbirlerini rakip olarak görüyorlar. Bu kulüpler daha çok kariyer günleri gibi etkinlikler ve paneller düzenliyor. Bu etkinliklerde o mesleğe mensup kişiler ve mesleğin hitap ettiği sektörden kurum ve şirketler çağırılarak öğrencilerin kendilerini pazarlayacakları ortamlar sağlanıyor.

Bu kulüplerin çoğu Bologna sürecinden habersiz veya ilgisiz durumda. Buralardaki öğrencilerin kendi hayatlarını doğrudan et-

Kulüplerin çalışmalarının niteliğini geliştirecek olanın, içerisinde faaliyet yürütecek biz üniversite öğrencileri olduğu su götürmez bir gerçekliktir. Aynı tür faaliyetin yürütüldüğü farklı üniversitelerde çalışmaların meşruluğunun değişmesi üniversite özelindeki emeğin ve özverinin sonucudur.

kileyen yetkin mühendislik, ömür boyu eğitim, sözleşmeli öğretmenlik vb bir dizi yasa tasarısından haberdar olmaları ve söz hakkı talep etmeleri gibi dertleri yok. **Şu anki durumları göz önüne alındığında, mesleki kulüpler öğrencilerin haklarını aramak için örgütlenebilecekleri bir yapı olmaktan çok uzaktadır.**

Kişisel gelişim/hobi kulüpleri ise; tiyatro, müzik, halk oyunları, dans, felsefe, sual-tı, rock ve örnekleri arttırabileceğimiz buna benzer pek çok alanda kuruluyor. **Bu kulüpler öğrencilerin sorunlarına çözüm arayacakları bir yer olmaktan çok boş vakitlerini değerlendirmek veya özel ilgi alanları doğrultusunda kendilerini geliştirmek amaçlı içinde yer alınabilecek yapılanmalar olarak çıkıyor karşımıza.** Örneğin; tiyatro kulübüne bağlı gruplar yıl boyunca çalışmalarını yürüttükleri oyunları sene sonunda sergiliyor. **Bu kulüpler öğrencilerin kolektif çalışması ve dayanışma içerisinde olması açısından önemli bir yerde dur-**

makla beraber genelde kendi çembeline sıkışıp, alanı dışındaki öğrenci sorunlarına yeterince duyarlı davranmak bir yana diğer kulüplerle bile ilişkilerde zayıf kalıyorlar.

Bu noktada kişisel gelişim ve hobi kulüpleri; öğrenci gündemlerini takipten uzak kalıyor. Bu da öğrencileri kendi hayatları hakkında alınan kararlara karşı duruş sergileme noktasında -farkında olunmayarak- pasifize ediyor. Bunu somutlamak gerekirse şöyle diyebiliriz; öğrenciler bir şekilde gündeme ve sorunlarına dair bir şeyler yapmak istediklerinde okul, kulüplerini kapatma blöfleriyle bu hareketliliği çok rahat sönmümlendirebiliyor.

Bunların yanı sıra bazı okullarda, belli alan özgüllüğünde öğrencilerin daraltılan yaşam alanlarını geri alma mücadelesinde, içinde yer alabileceği kulüpler de az da olsa bulunmakta. Örneğin; Bilgi Üniversitesi'nde bir LGBTT kulübü bulunuyor. İTÜ'de Kadın Atölyesi Kulübü, Boğaziçi Üniversitesi'nde Kadın Araştırmaları Kulübü (BÜKAK), Sabancı Üniversitesi'nde Toplumsal Cinsiyet Araştırmaları Kulübü öğrencilerin bu konulardaki sorunlarına karşı bir şekilde seslerini duyurabilecekleri platformlar oluşturuyorlar. Çalışmalarına örnek verecek olursak; BÜKAK 2006 yılında diğer üniversitelerinde içinde yer aldığı kadın öğrencilerin katılımlarıyla bir forum düzenlendi. "Üniversitede Kadın Olmak" adlı forumda kadın sorununu toplumsal cinsiyet çerçevesinde değerlendirmiştir. Fakat bir noktaya dikkat çekmek gerekir: böylesi kulüplerin büyük şehirlerde yer alan "özgürlük"ler üniversitelerinde rastlanmaktadır. Bu okullarda ise harçlar fahiş fiyatlardadır. Sunulan "imkanların" bedelleri hiç de kolay karşılanılabilir değildir. Taşra üniversitelerinde ise böylesi kulüplerin varlığı neredeyse imkansızdır.

Kulüplerin Ortak Faaliyeti: Öğrenci Şenlikleri

Tüm okullarda her sene bahar döneminde, şeklinin okul özelinde farklılık gösterdiği kulüplerin organizatörlüğünde şenlikler düzenlenmekte. Şenliklerin organizasyonunun şekli, tam da bahar döneminin başlamasıyla, toplantılarla tartışılıyor. Şenliklerin, özünde öğrenci emeğiyle örgütlenmesi ve çalışmalarının yürütülmesi gerekirken üniversite kulüplerinin birçoğu konuya böyle yaklaşmamaktadır. **Şenlik çalışmalarını sponsor arayışına dönüştüren yoz kültüre direnmeye çalışan, şenliklerin böyle şekillenmesinin karşısında duran kulüpler ise hem sistemin rekabetçi kimliğe büründürdüğü**

kulüp ve üyeleriyle, hem de her çalışmanın ardından didik didik kapatma sebebi arayan üniversite yönetimiyle karşılaşmaktadır. Geçmişte ise tüm bu sebeplerden ötürü süreli-süresiz faaliyet durdurma ya da kapatılmayla karşılaşmış, tüm bunların etkisine rağmen ayakta kalmış kimi kulüpler gözlenmekte ve güne dair atılan her adımda kapatılma tehdidiyle karşılaşmaktadır. Böylesi bir tablodan ötürü öğrenciler ya da kulüp politikaları kırılmaya uğramış, dar pencereye sıkışmış bir hale gelmiştir. **Başka bir deyişle kulüpler öğrencilerin birlik oluşturduğu alanlardan çıkıp kısırlaşmıştır.**

Tüm bunları göz önünde bulunduramazla birlikte kulüp faaliyetlerinin niteliği daha bir açıklığa kavuşmuştur. Tüm bu basık ve yıldırma çalışmalarından ötürü kulüp faaliyetleri üretimden, tartışmadan yoksun hale getirilmiştir.

Kulüplerde Yürütülmesi Gereken Çalışma

Bahsi geçen bu olumsuzlukların ve engellemelerin farkında olmak gerekliliğinin yanı sıra, kulüplerin öğrencilerin okul içerisinde kendileri var etme noktasında önemli bir yerde durduğu da göz ardı edilmemelidir. **Kulüplerin çalışmalarının niteliğini geliştirecek olanın, içerisinde faaliyet yürütecek biz üniversite öğrencileri olduğu su götürmez bir gerçekliktir.** Aynı tür faaliyetin yürütüldüğü farklı üniversitelerde çalışmaların meşruluğunun değişmesi üniversite özelindeki emeğin ve özverinin sonucudur. Kulüp afişlemesi yapılan üniversitenin birinde engellemelere rağmen çalışmaların sürmesi bir diğerinde ise afişleme yapan öğrencilerin soruşturma alıyor olması faaliyetin meşruluğunun öğrencilerin çabalarıyla şekillendiğine açık bir örnek teşkil etmektedir. Büyük şehir üniversiteleri arasında bile bu meşruluk farkı ortaya çıkarken; bu üniversiteler ile taşra üniversiteleri arasında bu uçurumun daha da keskinleşiyor olması kaçınılmazdır.

Tüm bunlar göz önünde bulundurularak, öğrenci kulüplerinde yer almalı ve kulüplerin kolektif çalışmasıyla öğrencilerin üniversite nezdinde söz, yetki, karar haklarının kazanılması adına çalışma yürütülmelidir. **Öğrenci birlikteliklerinin oluşturulabileceği hiçbir araç reddedilmelidir.** Tüm bu kanallar öğrencilerin öz örgütlenmesini oluşturacak olan öğrenci derneklerinin kurulmasının önünü açacaktır. Tüm bu alanlarda faaliyet yürütülebilmesi ve öğrencileri öz örgütlülüklerle taşıyabilmelidir. **İstanbul YDG**

Üniversite Komisyonu

YÖK'ün Öğrenci Kolu:

Öğrenci Konseyleri Ve Ulusal Öğrenci Konseyi

Ülkemizde üniversitelerin tarihsel süreci ele alındığında, özellikle YÖK'le birlikte başlayan dönemde üniversitelerde özgürlüklerin yok edilmeye çalışıldığı, fikirlerin serbestçe konuşulup tartışılmadığı ve çerçevesi kırmızı çizgilerle çizilmiş "doğrularla" üniversitelerin bilim dışı bir konumda bulunduğu gerçeğine de tanıklık etmekteyiz.

Üniversiteler böyle olmakla birlikte var olan bu eğitim sisteminden memnun olmayan, nefret eden milyonlarca gencin sorunları ise dağ gibi büyümekte ve bu sorunları aşabilmek için, statüko kabul etmeyip yeniyi ve ilerici olanı ortaya koyabilen, değiştirme iddiasında olan ve koşullarını iyileştirmeye çalışan, bu mesele üzerinde çabalayan öğrenciler için tüm engeller oluşturulmaktadır. Sistem için düşünen ve sorgulayan insanların "tehlike" arz etmesi söz konusu olduğundan tüm yasaklar ve faşist yasa ve disiplin yönetmelikleri devreye sokulmaktadır.

Öğrencilerin üniversitelerdeki tüm faşist uygulamalara karşı durarak hareket etmesi demokratik mücadelenin meşruluğundan ileri gelmektedir. Bu nedenle hak etmediğimiz, savunulacak bir tarafı olmayan bu eğitim sistemine karşı meşru bir mücadele veriyor, bilimsel, özerk, parasız, anadilde ve demokratik bir üniversite istiyoruz. **Bu nedenle değişimin dinamizmini oluşturması açısından ilk yapılması gerekenlerden en önemlisi olarak ise hakkımız olanı almak için aynı sorunlarla boğuşan yüz binlerce üniversite öğrencisinin sorunları çerçevesinde örgütlenmesinden yana taraf olmak ve bu konuda çalışmalar yapmasını sağlayabilmektir.**

Sistem her zaman faaliyetlerimizi engellemeye çalışsa da, başarı elde edebilmenin yolu ne kadar geniş kitleleri etkileyebildiğimiz ve harekete geçirdiğimiz ile ilintilidir. Özellikle, öz örgütlülüklerin önemi üzerinde çokça bahsetmiş olmamız, kitlelerin örgütleri olmaları nedeniyle önemseydiğimizden kaynaklıdır. Kitlelerin yoğun bir şekilde örgütsüz olduğu, üniversitelerde sahte örgütlenmelerin (Öğrenci Konseylerinin) oluşturulduğu, tasfiyecilik rüzgarlarının şiddetini artırdığı bir dönemde bulunmaktayız. **Özellikle kampanyamızın içeriği öğrencilerin üniversite**

te yönetiminde söz söyleme, yetki ve karar aşamalarında bulunmalarını sağlamak üzerinde kurgulanırken, var olan bu sahte öğrenci örgütlülüklerinin de ipliğini pazara sermek ve gerçek yüzlerini ortaya koymak da o kadar önemlidir.

Öğrencileri temsil maskesi ardında gizlenen, öğrenci öz örgütlülüğü ile uzaktan yakından ilgisi olmayan ve zihniyet açısından YÖK'ten en ufak bir noktada dahi bugüne kadar farklı bir duruş sergileyemeyen bu örgütlenmelerin yakın dönemde nasıl oluşturuldukları, amaçları ve var olan çalışmaları üzerinde durmamız önemli bir yerde

YÖK'ün tüm politikalarına adaptasyonu sağlamak konseyin en önemli görevidir. Geçen Ocak ayında Ankara'da yapılan Ulusal Öğrenci Konseyi Toplantısı esnasında Yusuf Ziya Özcan'ın "üniversiteleri paralı yapalım" açıklamasına alkış tutan, YÖK Başkanının yanında el pençe divan olan Ulusal Öğrenci Konsey Başkanı ve yardımcılarının öğrenci haklarını savunacağına inanamamak mümkündür.

durmaktadır.

Bologna sürecinin hediyesi: öğrenci konseyleri

Öğrenci Konseyleri'nin ortaya çıkışı Bologna Süreci'ne Türkiye'nin 2001 yılında dahil olmasıyla gündeme gelmiş bir örgütlenmedir. Türkiye Ulusal Öğrenci Konseyi 25 Eylül 2005 yılında yönetmeliği oluşturulmuş ve resmen kurulmuştur. Aslında bu kurum Avrupa'daki ülkelerde olan öğrenci birliklerini taklit etmek için oluşturulmuş ve özellikle Bologna Süreci içinde Türkiye'nin başını ağrıttacak bazı problemlerden kurtarma işlevini yerine getirmek için oluşturulmuştur. Esasen başka bir işlevi de bulunmamaktadır.

Bologna Süreci'nde **Avrupa Ulusal Öğrenci Birlikleri (ESIB)** sürecin ilerletilmesinde ve örgütlenmesinde aktif bir rol oynamaktadır. ESIB'in bu konuyla ilgili yaklaşımını dergimizde daha önceden işlemiştik. ESIB her ülkenin ulusal öğrenci birliklerini temsil bir çatı altında toplayan ülkeler arası bir birliktir. ESIB her ülkeden katılımlarla çalışmalar organize etmektedir ve Bologna Süreci'nin paydaşları arasındadır. Ve Bolog-

na Süreci içerisinde öğrencileri temsil ederek karar aşamalarında bulunmaktadır. Ülkelerin Bologna karnelerinin oluşturulmasında söz sahibi olduğundan önemsenmektedir.

Tabii ülkemizde öğrencileri temsilen böyle bir ulusal öğrenci birliği bulunmadığından bu kurumlar niyetten bağımsız olarak **zorunlu olarak** oluşturulmuşlardır. Burası önemli bir noktadır. Öğrencilerin talebiyle oluşturulmuş bir örgütlenme değildir. Öğrenci öz örgütlülükleri olan öğrenci derneklerinin yasal konularına bile tahammül edemeyen, onları yok sayarak her türlü baskıyı uygulayan YÖK, "kurulacaksa ben kararım" diyerek bu kurumların sınırlarını

dahi kendi çizmiştir.

Türkiye'nin Bologna Karnesine bakıldığında üst dereceler elde etmesinde bu konseylerin önemli bir işlevi bulunmaktadır. Örneğin öğrenciler üzerindeki zorluk ve baskıları gösteren karne sıralamasında oldukça ilginç sonuçlar çıkmıştır. Birçok burjuva demokrasisiyle yönetilen ülkelerde dahi öğrencilerin baskı altında olduğuna dair tespitler yapılırken Türkiye'de öğrencilerin hiçbir baskı altında olmadan demokratik şekilde kararlar aldığını belirten bir tespit yapılmıştır. İşte YÖK'e göbekten bağlı konseylerin raporu ancak bu kadar olur!

YÖK'ün tüm politikalarına adaptasyonu sağlamak konseyin en önemli görevidir. Geçen Ocak ayında Ankara'da yapılan Ulusal Öğrenci Konseyi Toplantısı esnasında Yusuf Ziya Özcan'ın "üniversiteleri paralı yapalım" açıklamasına alkış tutan, YÖK Başkanının yanında el pençe divan olan Ulusal Öğrenci Konsey Başkanı ve yardımcılarının öğrenci haklarını savunacağına inanabilmek mümkün değildir. YÖK'ün bu açıklama-yı yaptığı yer öğrenci haklarını savunduğunu iddia eden Öğrenci Konseylerinin

toplantısı olmuştur. Ve Öğrenci Konseyleri YÖK'ün halk gençliğine üniversite kapılarını kapatma amacına ortak olmuştur. Bu tam bir ibret belgeselidir.

Yayınlanan Bologna Raporlarında, oluşturulan yönetmelikte her ne kadar öğrenci sorunlarına çözüm bulmak denilse de bu da göstermelik maddelerden biri olmanın ötesine geçememiştir. İlk kurulma aşamalarında dahi sessizlikle kurulan ve faşist ve gerici unsurlarla danişikli bir şekilde inşa edilen bu örgütlenmeler öğrenci haklarını savunmak bir yana kösteklemek için can hıraş mücadele etmektedir. Sözde demokratik seçimlerle seçilen "temsilciler" üniversitelerdeki kontenjanı doldurma adına antidemokratik bir şekilde seçilerek öğrenci "temsili" sağlanmaktadır.

Kurulduğu dönemden itibaren yaklaşık üç yıl gibi uzun bir süre geçmiş olmasına rağmen Öğrenci Konseyleri bugüne kadar hangi öğrenci sorunları için mücadele etmiştir? Öğrenciler adına hangi kazanım elde edilmiştir? Bu konuda en ufak bir çabaya dahi girilmediği bilinmektedir. Çünkü raporlarında bu konuya dair en ufak bir kazanımdan bahsedilememektedir. Türkiye Ulusal Öğrenci Konseyi'nin kendi raporunda da (Ulusal Öğrenci Konseyi Raporu-10 Şubat 2006) belirttiği üzere "*Bölücülerle işbirliği içerisinde olan topluluklarla mücadele edeceği ni oylar birliği ile benimsemiş ve kabul etmiştir*" denilmektedir. Ve bugüne kadar Ulusal Öğrenci Konseyi'nin öğrenci hakları üzerinde en ufak bir basın açıklaması dahi olmazken, "terörü" kınayan basın açıklamaları yapmaktan geri durmamaktadır. Bu konuda üniversitelerde konseylerce bir takım faşist içerikli etkinlikler yapılmaktadır. Bölücülerle işbirliği yapanlardan kastettikleri kişiler ise kendileri gibi düşünmeyen, özellikle devrimci-demokrat öğrencilerdir.

Açıkça görülmektedir ki, YÖK ve yeni öz çocuğu olan Öğrenci Konseylerinin nitelikleri net bir şekilde ortadadır. **Öğrenci Konseyleri öğrencilere rağmen oluşturulmuş kurumlardır.** Ve Avrupa Birliği'ne uyum sürecinde paketler halinde gündeme gelen ve eğitim ve mesleki haklarımıza yönelen saldırılarda en çok YÖK'ün işine yaramaktadır. Bu nedenle Öğrenci Konseyleri gayrimeşrudur.✂

Sakarya YDG

Özörgütlülükleri geliştirmek için emek verelim!

Öz örgütlülükler derken kitlelerin ekonomik-akademik- demokratik sorunları üzerinden örgütlenen, kitle inisiyatifinin açığa çıktığı, demokratik mekanizmalarla işleyen, kitlelerin kendiliğinden mücadelesi ile kurabilecekleri örgütlülükler anlaşılmalıdır

Ülkemizde demokratik devrimin gerçekleşmemesinin sonuçlarından birisi de kitlelerin demokrasi bilincinin gelişmemesidir. Özellikle 1980 Askeri Faşist Cuntasının kitle örgütlerini kapatması, sindirmesi, kitlelerin bilincini deyim yerindeyse dumura uğratması demokrasi bilincinin gerilemesine, öz örgütlülüklerin sayısının, zaten sınırlı olan etkinliklerinin azalmasına, nitelik ve niceliksel olarak güç kaybetmesine neden olmuştur. Durum böyle olunca

dumura uğradığı ve hak arama mücadelesinin oldukça sınırlı seyrettiği düşünülürse öz örgütlülükler kitlelerin demokrasi mücadelesinde kendiliğinden bir aşama olarak karşımıza çıkmaktadır. Çoğunlukla öz örgütlülükler dışarıdan müdahalelerle kurulmaktadır, bu durum özellikle halk gençliğinin hak arama mücadelesinde kendini daha belirgin bir şekilde göstermektedir. Örneğin yüksek öğrenim alanında öğrencilerin kendiliğinden kurduğu öğrenci

Özörgütlülükler derken kitlelerin ekonomik-akademik- demokratik sorunları üzerinden örgütlenen, kitle inisiyatifinin açığa çıktığı, demokratik mekanizmalarla işleyen, kitlelerin kendiliğinden mücadelesi ile kurabilecekleri örgütlülükler anlaşılmalıdır. **Özörgütlülükler** derken kitlelerin ekonomik-akademik- demokratik sorunları üzerinden örgütlenen, kitle inisiyatifinin açığa çıktığı, demokratik mekanizmalarla işleyen, kitlelerin kendiliğinden mücadelesi ile kurabilecekleri örgütlülükler anlaşılmalıdır. **Özörgütlülükler** derken kitlelerin ekonomik-akademik- demokratik sorunları üzerinden örgütlenen, kitle inisiyatifinin açığa çıktığı, demokratik mekanizmalarla işleyen, kitlelerin kendiliğinden mücadelesi ile kurabilecekleri örgütlülükler anlaşılmalıdır. **Özörgütlülükler** derken kitlelerin ekonomik-akademik- demokratik sorunları üzerinden örgütlenen, kitle inisiyatifinin açığa çıktığı, demokratik mekanizmalarla işleyen, kitlelerin kendiliğinden mücadelesi ile kurabilecekleri örgütlülükler anlaşılmalıdır.

bir şekilde görülmektedir.

Bilindiği üzere Genç-Sen DİSK'in gençlik çalışması olarak örgütlenmektedir. Her ne kadar bağımsız çalışmaktan, özerklikten bahsedilse de kuruluş kongresinde ortaya çıkan manzara Genç-Sen'in DİSK yönetiminden pek de uzakta duramayacağı, DİSK yönetiminin bunun olmaması için yoğun bir şekilde çaba sarf edeceğini göstermiştir. Her şeyden önce DİSK'in sendika ağalarının çöreklediği yönetim kademesinin sarı sendika çizgisi öğrenci gençliğin yükselcek demokrasi mücadelesinin önünde engel olmaya çalışacaktır. Ancak yüksek öğrenim gençliğinin enerjisi ve toplumsal muhalefetin yükseldiği dönemlerde bu muhalefetten uzak duramayacağı gerçekliği düşünüldüğünde DİSK yönetimi tabiri caizse kendi başına bela açmaktadır.

Tüm bu eleştirilerin yanında Genç-Sen'in bugün için özellikle metropol üniversitelerinde azımsanmayacak bir ilgi ile karşılaştığına da değinmek gerekmektedir. Bazı üniversitelerde tamamen siyasi örgütlerin yoğunlaştığı bir platform haline gelmişken bazı üniversitelerde üniversite öğrencilerinin de ilgisini çeken bir oluşum haline gelmiştir. Bu durumda bizlerin Genç-Sen'in oluşum sürecinden tutalım da şu anki yapısına kadar birçok yönünü eleştirmemize karşın öğrencilerin içerisinde yer aldığı, öğrencilerin akademik-demokratik mücadele ekseninde, demokrasi mücadelesi için bir araya geldiği hiçbir örgütlülükten ayrı durmamız, içerisinde yer almamamız düşünülemez. Her şeyden önce kitlelere ulaşmak için etik bir yanlışa neden olmadığı müddetçe hiçbir aracı direk reddetmemiz doğru olmayacaktır. **Bizlerin üstlenmesi gereken misyon Genç-Sen içerisinde demokratik mekanizmalarda öz örgütlülüklerin propagandasını yapmaktır.** Diğer taraftan Genç-Sen içerisinde öğrenci gençliğin can alıcı sorunlarından biri olan Bologna sürecini, söz, örgütlenme ve üniversite yönetimlerinde yetki sahibi olmamız gerekliliğinin/ isteminin dillendirilmesidir.✂

İstanbul YDG

kitlelerin kendiliğinden bilinciyle kurulabilecek öz örgütlülüklerin sayısı azalmış, 1980 sonrası çıkış yakalayan birkaç örgütlülük dışında neredeyse kurulmamıştır. 1980 sonrası çıkış yakalayan ve kurulan çoğu kitle örgütünün de yönetimine ağalar, iş birlikçiler yerleşerek gerilemiş, kitlelerin taleplerine sırt çevirerek, kitle inisiyatifinin ortaya çıkması engellendiği için öz örgütlülük olma özelliğini büyük oranda yitirmiştir.

Burada öz örgütlülük kavramını açıklamak gerekmektedir. Öz örgütlülükler derken kitlelerin ekonomik-akademik- demokratik sorunları üzerinden örgütlenen, kitle inisiyatifinin açığa çıktığı, demokratik mekanizmalarla işleyen, kitlelerin kendiliğinden mücadelesi ile kurabilecekleri örgütlülükler anlaşılmalıdır. Bunlara değinirken özel olarak dikkat edilmesi gereken bazı noktaları açıklamak gerekir. Yukarıda da belirttiğimiz gibi bizim ülkemizde kitlelerin demokrasi bilinci

derneği sayısı yok denebilecek kadar azdır. Kurulan dernekler ilerici-demokrat-devrimci siyasetlerin müdahalesi ile kurulmuştur/kurulmaktadır.

Bir başka nokta da kitle örgütlerinde vazgeçilmez bir unsur olan kitle inisiyatifinin açığa çıkması sorunudur. Öz örgütlülükler kitlelerin kendi günlük yaşamlarında karşılaştıkları, günlük yaşamlarının onlara gösterdiği sorunlar ekseninde örgütlenen örgütlerdir. Bu sorunlar ekseninde örgütlenen kitle örgütlerinde demokratik mekanizmalar ile kitlelerin kendi sorunlarını tartışmaları, bu sorunlar ekseninde kendi çözümlerini ortaya koymaları gerekmektedir. Yönetiminde ne niyetle olursa olsun belirli grubun çöreklediği, kitlelerle bağın gevşek tutulduğu, karar alma mekanizmalarına kitlelerin dahil edilmediği örgütlülükler adı ne olursa olsun öz örgütlülük misyonu oynamamaktadır.

Kitle örgütlerinde kitle inisiyatifini açığa çıkartılmak isteniyorsa işleyiş yöntemi olarak demokra-

YDG Genç Kadın Buluşması başarıyla örgütlendi

YDG Genç Kadın Buluşması 2 Mart'ta Ankara'da Genel-İş Sendikası'nda ülkemizin farklı şehirlerden gelen 70 civarında katılımcıyla örgütlendi. Devrimci bir gençlik örgütü olarak YDG'nin genç kadınların yaşadığı kapsamlı ve özgün sorunları incelemek, anlayışını derinleştirmek ve hareket tarzını netleştirmek amacıyla örgütlediği Buluşma sabah saat 10.30'da açılış konuşması ve divan seçimiyle başladı. Seçilen divan kısa bir sunumun ardından katılımcıları devrim şehitleri için saygı duruşuna davet etti. Saygı duruşundan sonra gündemler belirlendi ve ilk gündeme geçildi.

Şehit kadın yoldaşlarımızın resimleriyle ve YDG bayraklarıyla süslenen salonda böylesi bir etkinliği ilk kez örgütlememizin verdiği heyecan açıkça hissediliyordu. Bu anlamda heyecanımızı yatıştırmak ve coşkuyu arttırmak amacıyla ilk gündem öncesinde Tutsak Partizanların ve ATİK Kadın Komisyonu'nun etkinliğimize gönderdiği dayanışma mesajları okunarak yoldaşlarımızın verdiği desteği hissetmiş olduk. Mesajların ardından genç kadının sorun ve talepleri konulu ilk gündeme başlandı.

Gündemde ilk sunumu yapan arkadaşımız genç kadınların durumuna genel olarak değindikten sonra anti-emperyalist anti-faşist ve anti-feodal kadın hareketine olan ihtiyacı vurguladı. Yeni demokratik devrim perspektifiyle mücadele eden böylesi bir örgütlenmenin hangi sorun ve talepler üzerinden anti-emperyalizmi, anti-faşizmi ve anti-feodalizmi savunması gerektiğini örneklerle anlattı. İlgile dinlenen sunumun ardından söz alan bir başka arkadaşımız ise YDG'nin bahar döneminde gündemine aldığı "söz ve karar hakkı ve örgütlenme özgürlüğü" konulu kampanyayı anlatarak genç kadınların da okullarında ve çalıştıkları yerlerde örgütlü mücadele etmesinin öneminden bahsetti, kampanya ekseninde YDG'nin genç kadınlar arasında nelere değinmesi gerektiği üzerinde durdu.

Sunumların ardından serbest kürsüye geçildi. Serbest kürsüde ilk başta bir süre YDG'nin kampanyası üzerinde durularak gençliğe dönük emperyalist saldırılara ekler yapıldı ve Bologna Sürecinin genç kadınlara etkisi üzerinde duruldu. **Avrupa Birliği'ne uyum adı altında gündeme gelen eğitimde dönüşüm tasarılarının hayat bulmasıyla birlikte halk gençliğinin eğitim ve mesleki haklarına ağır darbelerin indirileceği, halk gençliğinin eğitim almasının zorlaşacağı, mezuniyetin ardından da staj, sınav ve kursların baskısı altında, sı-**

nıf kardeşleriyle rekabet içinde ucuz işgücü olarak halk gençliğinin sömürülmek istendiği açıklandı. Bu sorunları tüm halk gençliği paylaşmakla beraber genç kadınlara etkisinin daha da boyutlu olacağı vurgulandı. Günümüz şartlarında eğitim ve iş yaşamında genç kadınların zaten geri planda kaldığı, bu planların yaşam bulmasıyla birlikte engellerin daha da artacağı açıklandı. Ve özellikle mezuniyetin ardından rekabet şartlarında, yaşam boyu öğrenim adı altında iş çıkışı kurslarda ve sınavlarda genç kadınların yer almasının zorlaşacağını, çünkü kurulu düzende kadının ayrıca ev içinde de emekçilik yaptığı belirtildi.

Ardından DDSB adına katılan arkadaşımız işçi kadınların yaşadığı sorunlara değindi. **Arkadaşımızın sunumunun ardından YDG'li bir arkadaşımız da bazı eklemelerde bulunarak genç işçi kadınların işyerinde yaşadığı düşük ücret, uzun çalışma saatleri, iş güvencesiz çalışma koşulları, taciz vb sorunlara örnekler ve istatistik verilerle anlattı.** İşçi kadınların evlerinde de çalışmaya devam ettiği vurgulandı. Kadınlara uygun olan ve olmayan meslek ayrımının eleştirildiği sunumlarda kayıt dışı ekonomide kadınların maruz kaldığı yoğun sömürüye de değinildi ve talepler sıralandı.

İşçi kadının ardından üniversiteli kadınlar ve yurttan kalan kadınlar üzerine sunumlar yapıldı. **Üniversitelerin toplumsal yapıdan bağımsız olmadığı vurgulandığı sunumlarda üniversiteye kadar okuyabilen kadının da aslında özgür olmadığı ve 2. planda tutulduğu vurgulandı.** Yine yurtlarda yaşanan genel sorunlara ek olarak genç kadınlara uygulanan baskı, ayrımcılık ve yasaklar da sunumlarda işlendi.

Sunumdan sonra verilen kısa aranın ardından söz alan **Sultan Ana** gençleri se-

lamlayarak gençlerin ve kadınların yaşamı üzerine görüşlerini bizlerle paylaştı ve mücadelede ısrarlı olmamız çağrısıyla konuşmasını bitirdi. Sultan Ana'nın konuşmasının ardından T. Kürdistanı'ndan gelen arkadaşlarımız özellikle Kürt kadınlarının yaşadığı özgün sorunları anlattılar. Feodal yapının daha baskın olduğu bölgede töre cinayetlerinin yaşandığı, kadınların tecavüzleriyle evlenmeye zorlandığı, gelenekler nedeniyle söz ve seçim hakkının yok sayıldığı, genç kadınlar arasında intihar oranının oldukça yüksek olduğu, kadının tarlada, evde ve işyerindeki emeğinin görmezlikten gelindiği, değerinin bilinmediği vurgulandı. Yine bölgede devam eden savaşın ve devletin baskılarının etkilerine değinilerek son dönemdeki askeri operasyonlar ve yükselen şovenist dalga üzerinde duruldu. **Bu baskı ve kuşatma altında genç kadınların gerilla saflarında özgürleştiği, savaşarak kendi sınırlarını aştığı, genç kadınların ve halkımızın kurtuluş mücadelesini engellemek için devletin şiddet ve işkencesinin yanı sıra halk arasında karalama ve iftira kampanyalarına başvurduğu vurgulandı.**

Bu sunumların ardından ise YDG saflarında örgütlenen genç kadınların yaşadığı

sorunlar ve deneyimler paylaşıldı. Genç kadınların örgütlenmesinde ve kadın sorununu konusunda bilinçlenmede YDG'nin etkileri vurgulandı. Genç kadın arkadaşların ilk örgütledikleri dönemlerde karşılaştıkları sorunları anlatmaları ve çeşitli pratik deneyimlerden örnekler vermeleri ilgiyle karşılandı. **Genç kadın sorununun birçok arkadaşımız tarafından önemsenmediği, geleneksel-toplumsal ilişkilerin YDG saflarında da etkisini gösterdiği, YDG'li kadınların aile, okul ve toplum içinde karşılaştıkları**

sorunları aşmada kolektif çabanın yeterince verilmediği, bazı alanlarımızda örgütlü kadın arkadaşların sayısının oldukça az olduğu üzerinde duruldu.

İlk gündemin sona ermesinin ardından yemek arası verildi. Yemek arası sona erdiğinde ise **İstanbul YDG** tarafından kısa bir müzik dinletisi verildi. Dinletide genellikle kadınların yaşadıkları sorunları anlatan türkülerle yer verilmesi ve arkadaşlarımızın kısa süre içinde böylesi bir çalışma için emek vermesi beğeniyle karşılandı.

Müzik dinletisinin ardından 2. gündeme geçildi. Bu gündemde örgütlü kadın üzerinde daha fazla duruldu ve YDG Kadın Komisyonlarının kuruluşu, işleyişi ve ilkeleri tartışıldı. Bu gündemde ilk olarak sözü Partizan adına alan arkadaşımız örgütlenmenin kadınların zincirlerini kırma da önemli bir adım olduğunu ama salt örgütlü olmanın yetmediğini, örgütlü mücadele içinde de hem bireysel hem de kolektif şekilde toplumsal şekillenişe karşı özgürleşme mücadelesine devam edilmesi gerektiğini vurguladı ve örgütlü kadınların mücadele içinde karşılaştıkları sorunlara yaklaşımını, erkek arkadaşların yanlış bakış açılarını ve örgütün kolektif yaklaşımının önemini örneklerle açıkladı. Ardından YDG'li arkadaşımız da eklemelerde bulunarak örgütümüz içinde erkek-egemen yaklaşımlara karşı mücadelenin önemine değindi ve genç kadınların kendi ayakları üzerinde durması gerektiğini, örgüt içinde model olarak yalnızca erkek yoldaşların alınmasının olumsuz sonuçlara yol açabileceğini, sorgulayıcı-araştırmacı ve mücadeleci olmanın devrimcileşmedeki yeri üzerinde durdu. Bu sunumların ardından soru-cevap ve serbest kürsü bölümüne geçildi. Bu bölümde farklı fikirler ortaya konularak verimli tartışmalar yaşandı ve konunun önemi, derinliği ve güncelliği daha net şekilde anlaşıldı.

Bu tartışmanın ardından dergimizin bir önceki sayısında YDG Kadın Komisyonu'nun çalışma tarzı üzerine yayınlanan taslak maddeleri teker teker okunup açıklandı ve tartışmaya açıldı. Canlı tartışmaların da yaşandığı bu bölümde kadın komisyonlarının nasıl kurulup işletileceği üzerinde duruldu, taslağa yönelik eleştiriler ve öneriler sunulup oylandı ve kolektif şekilde kabul edildi. Özellikle kadın komisyonlarının esas komisyonlarla ilişkisi, konferanslarda nasıl temsil edileceği vb konular ayrıntılı şekilde işlendi.

YDG Genç Kadın Buluşması saat 18'de Amed YDG'den bir arkadaşımızın söylediği Kürtçe ve Türkçe türkülerle sona erdi.✂

POLİSLER SUÇ İŞLEMENE, YASALAR DA KORUMAYA DEVAM EDİYOR!

Abdullah Öcalan'ın Kenya'da uluslararası komplo sonucu yakalanıp Türkiye'ye iade edildiği tarih olan 15 Şubat tüm ülke genelinde olduğu gibi Mersin'de de protesto edildi. Her yıl olduğu gibi yapılan gösterilere bu yıl da kolluk kuvvetleri azgınca saldırdı. Önceki yıllarda Mersin'de **Ümit Gönültaş** ve **Murat Demir** polis tarafından katledilmişti. Bu yıl ise Şırnak Cizre'de 15 yaşındaki **Yahya Menekşe** polis panzeri altında ezilerek katledilmiştir. Burjuva basını tarafından sözde eylemcilerin atmış olduğu taşla öldürüldüğü öne sürülse de halk tarafın-

dan gerçek ortaya çıkarılmıştır.

Mersin'in Çilek Mahallesi'nde yapılan gösterilere de polis azgınca saldırmıştır. Polisin mahalleye gelme amacı eylem esnasında anlaşılmıştı. Mahalledeki birçok genç polisin saldırgan tutumuna maruz kalmış, mahalledeki kadınlara sözlü tacizde bulunulmuş ve ufak çocuklar çırılçıplak soyundurulup sokak ortasında polis tarafından copla dövülmüştür. Ayrıca çocuklar çırılçıplak soyularak kıyafetleri sokak ortasında yakılmış, evlerine çırılçıplak gönderilmiş ve çoğu genç de kimlikleri yakılmıştır. Burjuva basının-

da yer alan polisin "şirinlik" gösterilerinden çok farklı olarak mahallede polis gerçek yüzünü bir kez daha göstermiştir.

Bizler çok iyi biliyoruz ki Ümit Gönültaş'ı, Murat Demir'i, Yahya Menekşe'yi katledenlerle Çilek Mahallesi'nde halka azgınca saldıranlar arasında hiç bir fark yoktur. Sistem bir yandan halkın eğitim ve sağlık haklarını çalarken diğer yandan da kolluk kuvvetleriyle halka fiziksel olarak saldırmaktadır. Bizler halka yönelik yapılan saldırılara karşı tüm kesimleri duyarlı olmaya çağırıyoruz.✂

Mersin YDG

Muğla'da Tahammülsüzlük

Muğla'nın Milas ilçesinde 17 Şubat Pazar günü Pir Sultan Abdal Derneği'nin düzenlemiş olduğu geleneksel aşure etkinliğinde stant açan 2 YDG'li gözaltına alındı.

Etkinliğe katılımdan 45 dk sonra satılan kitapların özellikle İbrahim Kaypakaya'nın seçme yazılarının ve Tohum'un yasak olduğu gerekçesiyle jandarma tarafından Milas Jandarma Karakolu'na götürülen arkadaşlarımız yaklaşık 4 saat alıkonulduktan sonra 8 kitaba, 2 Partizan dergisine ve Partizan'ın kartpostallarına el konularak bırakıldı. Arkadaşlarımızın gözaltına alınması esnasında stanttan yayın alan ve stantta arkadaşlarımıza yardımcı olan gençler jandarma tarafından taciz edilerek üst araması yapılmaya çalışılmış ve GBT kontrolü yapılmıştır.

Etkinliğe katılımın zayıf olması ve bu tarz olumsuzluklara rağmen 45 dk gibi kısa bir süre de olsa kitaplarımızın ve yayınlarımızın kitleye ulaştırılması ve kitle tarafında kitap, dergi ve gazetelerimizin satın alınarak sahiplenilmesi oldukça olumludur.

Muğla YDG

Nevşehir'de faşist saldırı

11 Şubat'ta saat 15'de Nevşehir Üniversitesi Merkez Kafeteryası'nda 15-20 kişilik faşist grup İktisat 4. sınıf öğrencisi YDG'li **Uğur Doğan**'a linç edercesine saldırarak darp etmiştir.

Bu saldırı Nevşehir Üniversitesi'nde son 3 aydır Ülkü Ocaklı sivil faşistlerin estirdiği 4. terör olayıdır ve bu kişiler okul içinde dahi polislerle kol koludur. Aynı faşistlerle ilgili olarak dekanlığa defalarca şikayette bulunulmasına karşın Dekan aymazca öğrencileri yalan söylemekle suçlamıştı. Saldırıyla ilgili olarak 13 Şubat'ta Eğitim-Sen Şubesi'nde konuyla ilgili basın açıklaması yapılmıştır.✂

Nevşehir YDG

Tarsus'ta tarım işçilerinin bir günü...

Sabah ağabeyimin "kalk" sesiyle uyandım. Uyandığımda belimde dayanılmaz bir acı hissettim. Bu acı dünden kalan bir acıydı. Akşama kadar 15-20 kiloluk sandıkları indirip kaldırdığımdan dolayı sabah da onun acısıyla uyandım doğal olarak. Hemen üstümü giyip makama (işçilerin toplandığı yer) gittik. Herkes arabaya bindi. 45 kişi civarındaydık. Araba ise 6 tekerlekli bir 50 NC. Herkesi koyun gibi arabaya bindirdiler. Erkekler arka tarafta ayakta durdular, kadınlar ise ön tarafta oturdular. Arka çadırı da kapattılar. Nefes almak bile zordu.

Araba gidebildiği kadar hızlı gidiyordu, insanların canına değer vermeden. Şoföre kızımıyordum. Çünkü o da ağanın emrinde çalışıyordu. Tıpkı diğer milyonlarca işçi gibi. Emir verilmişti patron tarafından, "çabuk getir" diye.

Bu zorluklarla tarlaya vardığımızda daha büyük bir zorlukla karşılaştık. Hava buz gibiydi ve fırtına vardı. İlk önce eve dönmeye karar verdik. Ama ağa "çalışın" dedi. Herkes kahvaltıya oturdu. (Evde kahvaltı edilmez tarlada kahvaltı edilir.) Ama fırtına buna izin vermiyordu. Kimisi bindiğimiz arabada o toz toprağın içinde kahvaltı etti. Kimisi ise fırtınaya rağmen dışarıda etti kahvaltısını. Ben arabada kahvaltı edenlerdendim. Ama işçilerin bu hali iştahımı kapatmıştı. Sadece çay içmekle yetindim. Kahvaltısını erken bitirenler hemen ateş yaktilar. En azından diğerleri kahvaltısını yapana kadar ısınmak için yakmışlardı ateşi. Ben de hemen ateşin yanına gittim. Hava buz gibiydi. Kahvaltısını yapan herkes hemen ateşe doğru yöneldi. Yaşları 45-50 civarında olan iki kadın da geldi.

Ellerini birbirlerine sürtüyorlardı ısınmaları için. Sonra kadınlardan birisi ötekine şöyle dedi; "çiye va haléme. Em bımrın ji vi işa pabın. Ecéva zaréme ji ewé va bını" Türkçesi şöyleydi; "Nedir bu halimiz. Ölssek de kurtulsak bu işten. Acaba çocuklarımız da böyle mi olacak."

Aslında kadının bu sözleri her şeyi apaçık anlatıyordu. Bu halinden ne kadar bıktığını ve çocuklarının geleceğinden ne kadar umutsuz olduğunu bu cümlelerden rahatlıkla anlayabiliyoruz. Sen rahat ol anacığım, çocukların böyle olmayacak. Bizler yığınlarla birleşip onların tepesine çökeceğiz.

Kralcı (ağanın adamı) kalkın komutunu verdi. Kimisi kalkmadı. Kimisi ise kalkıp çalıştı. İşçiler arasında "onlar çalışıyor. Biz niye çalışmayalım" gibi konuşmalar oldu. Ondan sonra hepsi kalkıp çalıştı. Aradan 10 dakika geçmeden 3 kişi soğuğa dayanamayıp işi bıraktı. Ardından 10-15 kişi daha bıraktı. Onun ardından 10-15 kişi daha derken bütün işçiler işi bıraktı. Ve bir kez daha yaşamda kanıtlanıyordu Başkan Mao'nun "Bir kıvılcım bütün bozkırı tutuşturur." belirlemesi.✂

Tarsus YDG

Eğitim, sağlık hakkımızı türbanla örttürmeyiz!

Mersin'de Yeni Demokrat Gençlik olarak suni gündemleri esas gündem haline getirip halkın esas gündemlerden uzaklaşmasını sağlayan türban yasasına ilişkin 11 Şubat Pazartesi günü saat 13'de Taş Bina önünde basın açıklaması gerçekleştirdik. Basın açıklamasında "Eğitim, sağlık hakkımızı türbanla örttürmeyiz" pankartını taşıyan YDG'liler "parasız eğitim, parasız sağlık", "eğitim hakkımız engellenemez" dövizlerini de açtı. Basın metnini okuyan arkadaşımız "Ülkemiz egemenleri yıllardan beri suni gündemler yaratarak asıl sorunların üzerini örtme çabasındadır. Ülkede derinleşmekte olan gelir adaletsizliği, eğitimin kalitesizliği, üniversitelerin büyük bir keşmekeşliğe itilerek bilim üreten kurumlar olmaktan çıkarılması AKP hükümeti döneminde de son hızla devam etmektedir... Bunun yanında

bahsi geçen türban yasası ile yüz binlerce işçi ve köylü ailesini (ülke ekonomisi bakımından önemini bir yana bıraksak bile) dolsuz bir biçimde ilgilendiren TEKEL'in özelleştirilmesine karşı verilen mücadele, Tarsus'ta Turbo işçilerinin mevsimleri eskitlen grevlerinin üstü kapatılmaya çalışılmaktadır. Alevilerin, "AKP'nin Hızır Paşa Operasyonu"na karşı tepkileri ve inanç özgürlüğü bağlamında zorunlu din dersinin kaldırılması için verdikleri mücadele görmezden gelinmektedir... Emekçi halkımızın onlarca gerçek sorunu arasında "inanç özgürlüğü" kılıfı ile gündeme getirilen şeriat-laiklik tartışmaları halkımızın asıl sorunları yanında bir anlam ifade etmemektedir" dedi. Bu konuya değindikten sonra basın açıklaması alkışlar ve sloganlarla son buldu. Basın açıklamasından hemen sonra polisin kimlik sorması üzerine kitleyle sürtüşme yaşandı.

Mersin YDG

Öğrenciler borçlanıyor

Hollanda'da on binlerce öğrenci, 10 yıl içerisinde eğitimlerini tamamlamadıkları için en az 12.000 Euro borçlanıyor. İBG'den alınan verilere göre öğrencilerin yüzde 25'i verilen süre içerisinde eğitimlerini tamamlayamıyor.

Gençlerin toplam borcu şu an 240 milyon Euro. Öğrenci sendikası İSO Başkanı Bastiaan Verweij'e göre bu 'devasa' bir rakam. "Öğrenciler için altından kalkması zor olan bu miktar, aynı zamanda yeni kariyerle-

rine başladıklarında demotive edici nitelikte." Verweij'e göre gençler sadece burs borcunu değil, bunun yanı sıra ortalama 8000 Euro tutarında alınan ek borcu da ödemek zorunda.

Hollanda'da her 7 öğrenciden biri 3 yıl veya daha fazla okuduktan sonra eğitimlerini bitirmeden bırakmaktadır. En fazla ise HBO (Yüksek Okul) öğrencileri borçlanmaktadır: Toplam 13.000 HBO öğrencisi İB Groep'a borçlu.

Hollanda YDG

haluk_zorusevmez@hotmail.com

Merhaba sevgili gençler,

Bir köşe yazarının en büyük mutluluklarının başında elbette ki analizlerinin gerçekleşmesi gelmektedir. Geçtiğimiz ayki yazımı ve satır aralarını iyi okuyanlar, yaptığım bazı tespitlerin nasıl da gerçekleştiğine şahit olmuşlardır. Bu nedenle Sayın R.T Erdoğan'a minnettarlığımı sunarak yazıma başlamak istiyorum. Ekonomik kriz beklentilerine yönelik yaptığım değerlendirmeleri Sayın Başbakanımızın da desteklemesi ve "ne krizi her şey yolunda" şeklinde açıklamalar yapması şahsım adına gurur verici olmuştur. Bu açıklamalardan Başbakanın da köşemi dikkatle izlediğini çıkarsam yanlış olmam sanırım.

Aslında bu ay güncel açıdan değinilecek çok fazla konu olmasına rağmen 2 Mart'ta gerçekleştirilen **Genç Kadın Buluşması**'na köşemi ayırmaya karar verdim. Öncelikle satır aralarında verdiğim mesajları doğru okuyarak 2 Mart'a damgasını vuran YDG'lilere teşekkür etmek istiyorum. Gerçi toplantının başında çekingen kalmış olsalar da dostlarımın birbiri ardına sordukları sorularla salonda esen panik havası dikkate değer olmuştur. Şimdi merakla bekliyorum Mart sayısının nasıl çıkacağını. Bakalım bu toplantıda esen panik havası ve erkek dostların şaşırtıcı soruları haberde yer alacak mı yoksa yine klasik "Kadın buluşması başarılı geçti", "çok coşkulu oldu", "harikaydı" gibi yazılarla mı karşılaşacağız? Aslında sorunun cevabı belli: yine erkek arkadaşlarımızın söylemleri görmezden gelinecek ve ikinci şıkta olduğu gibi abartılı haberlerle durum geçiştirilecek. Bu hüznü duruma rağmen beni gençlik yıllarıma götüren, zamanında aynı sorunları yaşadığım genç dostlarıma ne kadar minnettar olduğumu söylemek istiyorum. Daha henüz toplantının başlarında "Polonya Süreci" diye garip bir süreci uzun uzadıya anlatmaya çalışan arkadaşımıza dahi hak veriyorum. Gerçi pek anlamadım Polonya ile kadın konusu arasında nasıl bir bağ kurdu ama yine de iyi bir çıkıştı. Eminim ki bu arkadaşımızın belirttiği ve benim pek bilmedi-

RESMİ YDG ANLAYIŞINA RAĞMEN...

Bunun yanında kadın sorunu adına dillendirilen onlarca garip konuya karşın direk somuttan yola çıkarak "kadınların gözlerine bakamıyoruz" yakarıyla toplantıya damgasını vuran arkadaşların da sesi olmak istediğimi ve resmi YDG anlayışının bu haykırışı boğmasına izin vermeyeceğimi ilan ediyorum.

ğim "Polonya Süreci" dahi o buluşmadaki garip tartışmalardan daha önemlidir. Zaten benimle aynı düşün bir iki kişi, hatta bir iki kadın diyeyim de daha etkili olsun, kadın sorunlarını bırakıp "Polonya Süreci" üzerine sorular sormaya başladılar. Bu bilinçli kardeşimin derdini anlatmasına mani olmak için uçuşan kağıtları ve divandakilerin beyhude çabasını hatırladıkça gülmek için kendimi zor tutuyorum. Yani sevgili okurlarım planlasak bu kadar başarılı olmazdı sabote girişimimiz.

Bunun yanında kadın sorunu adına dillendirilen onlarca garip konuya karşın direk somuttan yola çıkarak "kadınların gözlerine bakamıyoruz" yakarıyla toplantıya damgasını vuran arkadaşların da sesi olmak istediğimi ve resmi YDG anlayışının bu haykırışı boğmasına izin vermeyeceğimi ilan ediyorum. Resmi YDG anlayışına buradan sesleniyorum: sizler haberlerinizde bu çılgınlığa yer vermeyebilirsiniz ama bilin ki bu çılgınlığın sahiplerini kucaklamaya hazır bir Haluk ağabeyleri vardır ve buradadır. Toplumsal cinsiyet, kadın ezilmişi, örgütteki kadının sorunları gibi hiç de sorunumuz olmayan konularda yapılan laf kalabalığı arasından yükselen bu cesur çılgılık ki tabuları yıkmaya cüretinin, resmi YDG anlayışına muhalefetin kaynağıdır. Bir kısım erkek arkadaşımızın "bırakın bunları biz daha kadınların gözlerine bakamıyoruz" anlamına gelen çıkışına deneyimlerimle ışık tutmak isterim.

Yazımın başlarında da belirttiğim gibi ben de daha toyken bu sorunları yaşıyordum ve ilk başlarda sesimi çıkaramıyordum ancak zamanla tıpkı bu genç arkadaşlarımız gibi ses çıkarmam gerektiğini düşünerek kendimi ifade ettiğimde garip eleştirilerle karşılaşmıştım. Kadın konusunda zaaflı olduğumu söyleyenler, gördükleri yerde bana gülenler olduğunu hatırladıkça halen içimi çekiyorum. Tabii o zamanlar bana sahip çıkan bir büyüğümüz olmamıştı ama şimdi bu gençlerin yanlarında bir Haluk ağabeyleri var. Tüm bu nedenlerden kaynaklı "sizleri anlıyorum gençler" demek istiyorum. Beylik laf düşkünü, laf ebesi bazılarının "eğitim çalışması" gibi demagojilerine aldanmamamızı tavsiye ederim. Bu konudaki engin deneyimlerimi paylaşmak için sizleri özel bir buluşmaya davet etmek istiyorum. Beyoğlu'nda bildi-

ğim nezih bir mekan var ama buradan açıklayıp görüşmemizin sabote edilmesini istemiyorum. Artık sizler bana ulaşırsınız.

Elbette ki toplantımızın konusu "kadınların gözlerine nasıl bakılır?" olacak. Bu kadın buluşması hakkındaki yorumlarımı bitirmeden önce bir de kadınsız kadın komisyonu kurduklarını ilan eden arkadaşımıza teşekkür ediyorum. Efendim araştırdım o komisyon kadınsız değilmiş ama yine de arkadaşımızın bu iddiasını "yalancılık" olarak göstermeye çalışanlar da lütfen sözlerine dikkat etsinler. Arkadaşımızın o çıkışının arkasında vermek istediği mesajı anlamaya çalışsınlar. "Bir şey yapmak için illa ki şekilcilğe ne gerek var?" anlayışının yansımasıdır bu mesaj. Zamanında bir devlet büyüğümüzün de dediği gibi "ko-

neydi öyle? Anadolu'nun, halkın takımı, sürpriz Süper Lig ekibi Sivasspor'un kendi sahasında Fenerbahçe'den 4 gol yemesi, bazılarını çok sevindirdi. Sivasspor'un 4 gol yemesine sevinenler, ilan ediyorum ki zenginlerin yanında saf tutanlardır. Fransa'dan özel ayakkabı, bilmem nereden özel sıcak tutacak kremler getirterek Sivasspor'dan nasıl da korktuğunu belli eden Fenerbahçe'nin eksi 20 derecede kamuffajlar içinde attığı 4 gol, halkımıza yapılan çirkin bir nanik işarettir aslında. Yiğidolar soğukta tir tir titrerken patron takımı Fenerbahçe özel kremleri, kramponları, şortları ile sıcacık duruyordu. Buradan tüm YDG'lilere çağrıdır. Nerede kaldı sizin "ezilmişin yanındayız" söylemlerinizi? Öyle ayrımcılık yapmadan tüm

münizm iyi bir şeyse onu da biz getiririz" söyleminin "kadın komisyonu gerekirse onu da biz kurarız" şeklindeki modernize edilmiş biçimidir. İşte ülkemizin ve örgütümüzün gelişmesi için bu anlayışa nasıl da ihtiyaç duyduğumuz ortaya çıkmaktadır. Geçen sayıdaki bazı yazıları üşenmeyip okudum hep böyle bir şeylere ihtiyaç duyduğumuz falan söyleniyordu. İşte buyurun aradığımız anlayış gözünüzün önünde ama görmek yerine gülüyorsunuz. Ne diyeyim, gülün bakalım. Sonra pişman olacak yine sizsiniz.

Geçen ay belirtecektim lakin önemli sorunlar nedeniyle ertelemiştim. Şimdi tam sırası diyerek önemli bir konuyu da tartışmaya açmak istiyorum. Efendim Sivasspor ile Fenerbahçe arasındaki o maç

ezilenlerin yanında olacaksınız ki bir anlamı olsun varlığınızın. Ancak tüm bu eşitsizliklere rağmen işte Yiğidolar yine ligin üst sıralarında, hatta o tam teçhizatlı ve Roberto Carlos'lu Fenerbahçe ile aynı puandalar. Şimdi Sivasspor'lu olmanın tam zamanı demek istiyorum değerli okurlarım. Zaten önümüzdeki haftalarda da gelişmelerin Sivasspor lehine olacağını buradan iddia ediyorum. Eğer olmazsa ben de Ahmet Çakar gibi bikini giyeceğim.

Sevgili gençler, önümüzdeki sayı buluşmak dileğiyle hepinize güzel bir Mart ayı geçirmenizi diliyorum. 2 Mart deneyiminin ışığında kafanızda soru işareti kalmadan yaşamanız temennileriyle gözlerinizden öpüyorum.☺

Dostlar Tiyatrosu, bu sezonu yeni bir belgesel oyunla açtı. Politik tiyatronun öncülerinden Dostlar Tiyatrosu, uzun bir süredir politik yanı çok da ağır basmayan oyunları tercih etmekteyken bu sezon gayet politik, üstelik unutulmaya yüz tutmuş bir gerçekliği konu edinmiş ve sahneye taşımış.

Oyun 2 Temmuz 93'te Sivas Madımak Oteli'nde aydınların ve gençlerin hunharca öldürüldüğü katliamı ele almakta. Aslında ele almaktan da öte yaşanan katliamı olduğu gibi aktarmış demek daha doğru olur. **Çünkü oyun belgesel tiyatro niteliğinde hazırlanmış ki bu oyunun isminden de rahatlıkla anlaşılacaktır.** Oyun "Sivas 93 belgeseli" adıyla sunulmaktadır. Doğallığında belgesel olarak adlandırılan bir oyunla karşılaşmak hedef kitlede ilk etapta bir kafa karışıklığı yaratabilir. Çünkü, seyirci ya da seyirci adayı belgesel mi yoksa bir oyun mu izleyeceği noktasında tereddüde düşebilir ki, işte tam bu noktada kaba da olsa belgesel tiyatroya değinmek açıklayıcı olabilir.

En genel ve en kaba deyim ile belgesel tiyatro doğalcıdır ve son derece gerçekçidir daha da ötesi gerçektir. Yaşanmış bir olayı belgelere dayanarak sahneye koyar. Bu belgelerin arasında dönemin afişlerinden tutun da gazete arşivlerine, mahkeme tutanaklarına kadar uzanan bir yığın doküman vardır. Yaşanan gerçekliği belgeleri ile beraber olduğu gibi aktarmakla yükümlüdür.

Belgesel tiyatronun bu niteliği ile beraber Sivas katliamı bir arada düşünüldüğünde oldukça ilgi çekici ve merak uyandırıcı bir oyunla karşı karşıya kaldığımızı söyleyebiliriz. Çok değil sadece katliamı ve katliamın az öncesini düşünün bir kere! Bir otelde etkinlik için hazırlanan onlarca insan... Ve bir yandan otelin dışındaki gözü dönmüş saldırgan grup... Sonrasında alev alev yanan otel ve alevlerin arasında kalan onlarca değerli aydın ve genç... Düşünse-nize bir kere; belgesel tiyatrodan, gerçek bir tiyatrodan bahsederken bütün bu olanlar sahneye nasıl aktarılabilir ki? İşte bütün bu sorularla doluyken seyirci koltuğuna oturduğunuzda görüyorsunuz ki, başta

Genco Erkal olmak üzere Dostlar Tiyatrosu, adeta ders verircesine tam bir ustalık örneği sergiliyor.

Oyuncular ve sahne de dahil olmak üzere her şey tamamen siyahlarla kaplı. Sahnenin sağ ve sol girişinde ise demet demet kırmızı karanfiller... Sahnenin tam ortasında ise dev bir sinevizyon. Sinevizyon, oyunun gerçekliğinden gelen zorluğu oldukça hafifletmiş denebilir, ama şu detayı da belirtmek gerekir ki sinevizyon, birçok şeyi kolaylaştırırken dengeyi koruyamadığımız takdirde tiyatro sahnesini, oyuncularını, oyunu gereksiz de kılabilir. İşte Dostlar Tiyatrosu bu dengeyi, sahnede sergiledikleri performanslarıyla öyle kurmuş ki; sahnede sinevizyonun varlığını unuttur hale gelebiliyorsunuz. Ve öyle ki oyuncuların kimi zaman sinevizyon ekranına girdiklerini, kimi zamansa ekrandan çıkıp sahneye taşıtık-

ları hissine kapılabilirsiniz.

Oyun temsili bir biçimde oynanmasına, oyuncunun birden fazla rol üstlenmesine rağmen usta işi oyunculuk ile gerçekliği olduğu gibi hissedebilirsiniz. Öyle ki dumanlar genzinizi yakabilir ve birden kendinizi alevlerin arasında bulabilirsiniz ya da bazen kurtulan bir canla siz de derin bir nefes alabilirsiniz.

Şunu belirtmek gerekir ki; politik tiyatronun bu kadar soluksuz kaldığı bir dönemde, unutulmuş, 'popülaritesini' yitirmiş bir insanlık ayıbını, utanç verici bir katliamı birçok engelleme girişimine rağmen inatla sahneye taşımak ülkemiz koşulları düşünüldüğünde oldukça cüretkâr bir tavır olarak değerlendirilebilir. Oyunun yazar ve yönetmeni, aynı zamanda da oyuncusu olan Genco Erkal, bu oyunu, unutmamak, hatırlatmak adına çalıştıklarını söylemekle beraber 'oyunda yazdığım hiçbir şeyi kafamdan uydurmadım, tüm replikleri belgelerden aldım' demektedir. İşte işin belki de en can alıcı kısmı bu galiba... Çünkü bir izleyici, sahnede trajik ya da komik olanı izler, oyun bittiğinde ise bir arınmayla beraber sahnede izlediklerinin bir oyun olduğunu bilerek oradan ayrılır. İşte ne yazık ki, bu oyunu izlediğinizde tekrar

gerçeğe dönmek gibi bir durum söz konusu değil. Çünkü zaten oyunun en başından beri bir gerçeğin içerisindeyiz. **"Sivas 93"ün bitiminde esasta bunun bir oyun olmadığını bilmek can acıtmakla beraber çok rahatsız ve tedirgin edebilmekte.** Öyle ki oyunda bu etkiden sıyrılmayanlar sadece izleyiciler değil. Tiyatro oyunlarında adettendir... Oyun bitiğinde, oyun ya da rolünüz ne olursa olsun seyirciyi, oyunun etkisinde sıyrılmış bir vaziyette selamlamak zorundasınızdır. Fakat bu sefer öyle olmadı/olmadı. Oyuncular da en az izleyiciler kadar sahnede olanların gerçekliğini bilmekteydiler.

Ayrıca oyun boyunca Fazıl Say'ın Metin Altınok için bestelediği yasaklı oratoryasının çarpıcılığına değinmemek büyük eksiklik olsa gerek. Çünkü müzik oyuna eşlik etmekten ziyade adeta oyunun bir dışlısıydı.

Bu oyun için gerek bu cüretkâr tavır desteklemek gerekse özellikle Genco Erkal'ın ve Meral Çetin Kaya'nın ders niteliğindeki usta oyunculuğuna tanıklık etmek için kaçırılmaz bir fırsat denebilir. Ama 'oyun' çıkışı bu faşist vahşeti unutturmak adına yapılacak bir şeylerinizin olmadığını düşünüyorsanız gitmeyin! Boş yere ruhunuzu acıtmayın, sizi saran dumanda boğulmayın! **İÜ'den bir YDG'li**

SAHİ, SİZ RUHİ BEY NASILSINIZ?

"O ben ki bir kadında bir çocuk hayaleti mi bir çocukta bir kadın hayaleti mi yalnızca bir hayalet mi yoksa."

Edip Cansever'in ölmeden önce mutlaka bu şiiri sahnede görme hayalini, Cüneyt Çalışkur'un yönetmenliğinde İstanbul Devlet Tiyatroları gerçekleştiriyor. Oyun, ilk gösterim tarihi olan 19 Ekim 2001'den beri sahneleniyor. Edip Cansever'in şiirinin içindeki tiyatronun ve tiyatronun içindeki şiirin harmanlanması yine şiirin kendisine bırakılmış ve oldukça başarılı olmuş. Aynı oyunun broşüründe yazıldığı gibi; **"Şiir ve tiyatro zamanının uçuculuğu içinde sahiçilik neredeydi? Yanıt yine şiirden geldi; beni olduğum gibi dile getir."** Oyun Ruhi Bey'in kendini, hayatı ve ölümü sorgulaması; iç çelişkileri ve devinimleri üzerine kurulu. Ruhi Bey'in uzun monologları aslında onun iç dünyası olarak çıkıyor karşımıza. Onun anlattıklarında, çocukluğunda ve ilk gençliğinde yaşadığı travmaların kişiliğine nasıl yansındığını görüyoruz. Onu dinledikçe hem daha çok

tanıyor hem de ondan daha da uzaklaşıyoruz. Oyunda çiçek sergicisi, genelev kadını, meyhanecisi, patron, otel katibi, kürk tamircisi Yorgo, ölü kaldıracısı Adem ve üvey annesi Hayrinüsa; kendi hayatlarını anlatırken Ruhi Bey'in de hayatının farklı bölümlerini ve bu bölümlerin içindeki aynılığı da anlatıyorlar. Tüm bu insanlar Ruhi Bey'in hayatının etrafında dolanan fakat ona değemeyen insanlar olarak çıkıyor karşımıza.

Sahne üzerindeki tüm oyunculukların gerçekten oldukça başarılı olmasının yanı sıra **Uğur Polat** izleyiciyi soluksuz bırakan etkileyici performansıyla **6. Afife**

Jale En İyi Erkek Oyuncu ödülünün de sahibi olmuştur. Oyunda oyunculuklar kadar müzik, ışık ve dekor da bütünlüklü ve seyirciyi içine çeker güzellikte. Aynı organizasyonda Önder Arık da **En İyi Işık Tasarımı** ödülünün sahibi olmuştur.

Oyunun bir diğer özelliği de hem şiir uyarlaması olmasından hem de Edip Cansever'in kendine özgü dilinden kaynaklı anlaşılması biraz güç bir oyun oluştu. Oyunun ne anlattığı az çok anlaşılabilirse de çıktıktan sonra da düşünme ihtiyacı yaratıyor seyirci üzerinde. Oyunu izleyeceklerimize önerimiz, gitmeden önce mutlaka şiiri okumaları ki Ruhi Bey'in buhranlarına, hayatının içindeki hiçliği ile ölümdaki çokluğu arasında gidip gelişlerine, hep aynıymış gibi görünen o kocaman iç dünyasına hazırlıklı olabilsinler çünkü kafaları karışacak!

"Ölümler ki bir gün gömülür içimizdeki ölümler, dışımızdaki ölümler insan yaşıyorken özgürdür insan yaşıyorken özgürdür."

İTÜ'den bir YDG'li

Sergei Eisenstein

Unutulmaz film Bronozets Potyomkin'in (Potemkin Zirhlisi) unutulmaz yönetmeni, gelmiş geçmiş en büyük sinema kuramcılarının biri olan Sergei Eisenstein, **23 Ocak 1898**'de Riga'da doğdu Sergei Eisenstein, 1916 yılında ailesiyle yaptığı Paris seyahatinde ilk kez sinemayla tanıştı. 1908'de Riga'da Fransızca ve İngilizce eğitim veren bir okula başlayan Eisenstein, daha sonra Petersburg'a giderek mühendislik okuluna yazıldı. Ama güzel sanatlara olan eğilimi onun buradan ayrılmasını ve Güzel Sanatlar Akademisi'ne gelmesini sağladı. 1917'de patlak veren Sovyet Devrimi nedeniyle Kızıl Ordu'ya katıldı. 1920'de Proletkult Tiyatrosu'na dekor hazırlayıcı olarak girdi. Sinemaya 1923 yılında "Glumov'un Günlüğü" adlı ilk kısa filmi çekerek fiilen ilk adımını atmış oldu.

Eisenstein öldüğünde elli yaşındaydı. Yaşadığı dönem yirminci yüzyılın ilk yarısına rastlar. Ve bu yıllar tüm dünyada siyasal ayaklanmaların, savaşların, toplumsal ve sanatsal devrimlerin olduğu dönemdir. Eisenstein bu yüzyılın ilk yarısının bütün siyasal, toplumsal, sanatsal serüvenlerinin çoğunu fiilen yaşadı; iki dünya savaşının yıkıntı ve acılarını gördü. Tarihin dönüm noktalarından olan bir devrimin doğusuna tanık oldu; bunun doğum sancılarını çekti. Tomurcuklanan, yeşeren, olgunlaşan ya da kaybolup giden sanat akımlarını izledi; bazılarını dahil oldu. Eisenstein, sinemanın doğusundan itibaren yarım yüzyıllık serüvenini gördü ve fiilen de yaşadı. Sinemaya hem yaratıcı, hem kuramcı, hem de eğitimci olarak büyük katkılar sağladı. Bugüne kadarki bütün sinema tarihinin belki de en büyük yapıtı "Potemkin Zirhlisi", onun da en büyük eseridir.

Filmeleri

Grev: Bu filmde, işçi sınıfının tarihi ve Rusya'da yaşanan devrim konu edilmiştir. Grev, geleneksel öykülü bir film yapısında değil, daha çok belgesel film yapısında çekilmiş. Çarlık döneminde yaşanan bir grev olayını anlatıyor. Grev, yapısal olarak belgesel filmi andırsa da yönetmenin tutumu, anlatış tarzı ve üslubu farklı bir hava veriyor. Filmde çarpıcı kurgunun en iyi örneklerinden birini görüyoruz. Filmde tersanede çalışan işçilerin zorlu çalışma koşulları anlatılıyor. Bu zorlu koşullarda çalışan işçilerin iş kazası sonucu ölmeleri ve bunun ardından tersanede uzun zamandır çalışan bir kadının ölen işçilerin ailelerine tazminat verilmemesi üzerine verdiği mücadele ve ardından işçinin atılmasıyla başlayan grevi konu alıyor. İşçinin işten çıkarılmasıyla tüm ülkede büyük bir grev patlak verir ve işçiler istediği hakları kazanır.

Potemkin Zirhlisi: Aslında 'Bronozets Potyomkin' için söylenecek fazla birey yok. Çünkü bu filmi ifade edebilmek, hakkını vererek puanlamak, incelemek çok zor. Söylenebileceklerin başında şunlar geliyor; her şeyden önce alabildiğine yalın, sağlam kuruluşu, çok başarılı bir yapıtı. Bu başarısı, oyunculuğun bütün fazlalıklardan arındırılmış olmasından, konunun birbirine bağlı iki olaya dayanmasından (zirhlidaki ayaklanma ve merdivenlerdeki kıyım) ve mükemmel işleyişten kaynaklanıyor.

Ekim: Eisenstein filmlerinin en dikkat çekici özelliği olan kurguyu bu filmde gerçek amacının yanında düşünceleri, kavramları anlatmada kullandı. Filmin görünen sahnelerinden yola çıkarak, görünmeyen anlamların fark edilmesini sağladı. Çağırışım yapıcı kurguyu özellikle denedi ve Grev filmindeki anlık kurguyu geliştirerek soyut kavramların anlatımında kullandı.

Eski ile Yeni: Eisenstein, ilk kez olarak bu filmde güncel bir konuyu ele almıştır. Kırsal bölge ve buradaki insanların sorunlarına değinmiştir. Filmin ilk adı "Genel Çizgi"dir. Bu film yönetmenin sinemayı yönlendirmeye çalıştığı filmlerden birisidir.

Her türden gericiliğe karşı sesiyle savaşan bir kadın; Ayşe Şan

1963 yılında ekonomik sıkıntılar nedeniyle sanatın merkezi olarak gördüğü İstanbul'un yolunu tutar. İstanbul'da Kürtçe ve Türkçe konserler verir. 'Ez Xezalım' adlı parçasıyla ünlenir, daha sonra çıkardığı Kürtçe-Türkçe ilk kaseti, onun tanınmasına sağlar. Ancak Ayşe Şan'ın tanınması, onun üzerindeki baskıları azaltmak bir yana, bilakis artırır. Kürtçe müziğin yasak olduğu bu yıllarda baskılara daha fazla dayanamayan Şan, Türkiye'yi terk ederek Almanya'ya gider. Burada sanat ve yaşam mücadelesini sürdürmeye çalışırken 18 aylık kızı Şahnaz'ı yitirir. Direndiği baskılara bir de duygularındaki bu büyük yıkım eklenir. (Şan'ın dillere destan "Qederê" adlı parçası bu yıllarda yazılır ve söylenir.)

Bir süre burada yaşadıkdan sonra şartların uygun hale geldiğini düşünüp Almanya'dan İstanbul'a geri döner. Fakat İstanbul'da yaşamı umduğu gibi iyi gitmez. Artık üç çocuk sahibi bir anne olan Şan bu kez, söylediği şarkılar nedeniyle baskı ve tehditler ile karşılaşır. Çocuklarının da bu durumda kendisini yalnız bırakması üzerine 1979 yılında Bağdat'ın yolunu tutar.

Bağdat'ın Sesi Radyosu'nda Eysana Eli adıyla sesini duyurmaya başlar. Dönemin Hewler Valisi'nin daveti üzerine Hewler'e giden Şan birçok konser verir. Burada bir çok sanatçıyla tanışma fırsatı bulur. Ayşe Şan'ın hayatından etkilenen sanatçı Cizrawi, 'Le le le waye, Eysane le waye, çav biçuke le waye..' gibi Ayşe Şan'a aşkı dilendiren şarkılar seslendirir.

Ayşe Şan, kardeş ve akrabalarının ölüm tehditleri yüzünden doğduğu, hayatının ilk yıllarını geçirdiği ve çok sevdiğini her fırsatta di-

le getirdiği Diyarbakır'a bir daha gidemez. Sadece annesinin ona sahip çıkması, sevdiği şehre gitmesi için yeterli olmaz.

Kendi hayatında tanık olduğu yalnızlık ve baskıyı şarkılarında dillendiren Ayşe Şan, yine de bütün acılarını vakur bir şekilde karşılamının yanında, ezilmişliğin üstünü örten perdenin arkasını gören, bilinçli bir sanatçı olarak; ezilmişliğin kendisiyle beraber büyük acı ve keder getirdiğini söyler.

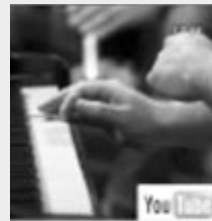
Ayşe Şan'ın acı ve keder dolu yaşamına kanser hastalığı eklenir. Ölümünden önce son kez kızını görmek isteyen anneye akrabaları izin vermediği gibi, annesinin mezarını bile bir kez olsun ziyaret etmesine izin verilmez. Bu olay Ayşe Şan'ın hayatında büyük bir yara açar. Ayşe Şan, bu acısını, müzik duygusunda derin izler bırakan bu olay sonucunda 'Dayike' şarkısıyla dillendirir. Bir dönemin bütün gençlerini etkileyerek o dönemin efsanesi haline gelmiştir. Zorluklarla dolu olan hayatı gurbet elde tek başına mücadele ve sıkıntılarla geçmiştir.

Ayşe Şan 18 Aralık 1996 yılında İzmir'de kanser hastalığına yenik düşerek, aramızdan ayrıldı.

www.etnikmuzik.net adresinden yararlanılmıştır

Youtube'den izlenebilecekler:

Ben giderim batuma

<http://www.youtube.com/watch?v=k8-FYMdwVVU>

Deryalar

<http://www.youtube.com/watch?v=ud3TdKVVWf10>

Çalın davulları

http://www.youtube.com/watch?v=psXE-eu_GymU

DEYİŞTEN NEFESE

15 Ocak Cuma akşamı İstanbul'da **Bostancı Kültür Merkezi**'nde **ERKAN OĞUR, İSMAİL HAKKI DEMİR-CİOĞLU, DERTLİ DİVANİ, MUSTAFA KILÇIK, HÜSEYİN ALBAYRAK, ALİ RIZA ALBAYRAK "DEYİŞTEN NEFESE"** adlı bir konser verdiler.

Dertli Divani'nin deyişiyle bütün bir akşam bizlerle hasbihal (dertleşmek) ettiler. Pir Sultan'dan, Harabi'den, Kul Nesimi'den, Yunus'dan eserlerle dertlerini, dertlerimizi dile getirdiler.

Deyişlerin dile geldiği gecede dinleyenlerin soluksuzluğu Erkan Oğur'un "Sizlerin de sevdiği deyişlerde hep birlikte nefes nefese kalalım" söylemiyle zaman zaman bozuldu. Erkan Oğur konuşmasında deyişlerden bahsederken "**De-**

yişler müzik değildir sadece, içinde müzik vardır" ifadesiyle deyişlerin derinliğine dikkat çekti. Deyiş aralarında akort yapan Erkan Oğur espriyle "**Şu üç teli çeke çeke ömrümüz geçti. İşin kötüsü bir türlü doğru sesi yakalayamıyoruz.** Doğru sese akort etmiş gibi, doğru perdeye basıyormuş gibi hayal ediyoruz, mutlu oluyoruz" söylemiyle "**deryada bir damlayım**" ifadesini açıkladı. Ardından doğurganlığın yok olduğunu, böylesi gecelerde yeni doğmuş parçaların olmayışından duyduğu eksikliği vurguladı. Deyişlerin sonu geldiğindeyse selamlamayla salondan çıkan ustalar, dinleyenlerin alkışı kesmemesinin ardından tekrar yerlerini alarak bir deyiş daha seslendirdiler.

ATİK-YDG 18. Kongresi başarı ile sonuçlandı

Avrupa'nın çeşitli ülkelerinde yaşayan YDG'liler 23-24 Şubat tarihlerinde Almanya'nın Frankfurt şehrinde 18. Kongrelerini başarıyla örgütleyerek önümüzdeki süreçteki yönelimlerini belirlediler. Biz de hem ülkemizdeki durumu ve mücadele deneyimlerimizi paylaşmak hem de Avrupa'daki YDG'li arkadaşlardan öğrenmek amacıyla Kongre'ye katıldık. ATİK-YDG'nin kongresine yıllar sonra ülkemizden YDG adına katılmak bizim için oldukça önemliydi. Örgütümüzün Adana'da gerçekleştirdiği 2. Konferansına Avrupa'dan arkadaşlarımızın katılıp katkı sunmasında da gördüğümüz gibi böylesi adımların mücadelemizi geliştirmede yararlı tartışılmazdır.

Avrupa Türkiye İşçiler Konfederasyonu (ATİK) içinde yer alan özerk bir örgütlenme olan **Yeni Demokratik Gençlik** 18 yıldır Avrupa'nın farklı ülkelerinde yaşayan veya yaşamak zorunda bırakılan Türkiyeli gençliği örgütleme misyonuyla hareket eden bir örgütlülük. Anti-emperyalist anti-faşist hatta mücadelesini sürdüren kardeş örgütümüzle politik ve ideolojik açıdan ortak yönlerimiz oldukça fazla olmasına karşın Avrupa'daki arkadaşlarımızın örgütsel deneyimleri ve kurumsallaşma düzeyleri ülkemizden farklılıklar taşımaktadır. Her yıl düzenli olarak toplanan kongreleriyle yerelden merkeze yönetimini seçen arkadaşlarımız **Merkez Yürütme Kurulu (MYK)** ve **Ülke Gençlik Komiteleri (ÜGK)** başta olmak üzere daha derli toplu bir örgütsel mekanizmayla hareket ediyorlar. Bu anlamda kurumsallaşma, kitle çizgisi ve çalışma tarzı üzerine uzun süredir devam eden tartışmalarımızı geliştirmede ATİK-YDG'den öğreneceğimiz çok şeyin olduğunun bilincine kongrede yerimizi aldık ve gözlemlerde bulunduk.

Kongre 23 Şubat'ta saat 12'de başladı. **FHKC lideri George Habbas**'ın nezinde devrim şehitleri için yapılan saygı duruşunun ardından delege tespiti yapıldı. Seçilen delegelerin büyük çoğunluğunun kongrede olduğunun tespit edilmesinin ardından 17. Dönem MYK'sı adına bir arkadaşımız açılış konuşması yaptı. Konuşmanın ardından divan seçimine geçildi ve kongre gündemlerinin onaylanmasıyla tartışma süreci de başladı.

Kongrede doğal delege olarak yer alan Merkez Yürütme Kurulu ve Denetim Kurulu üyelerinin performanslarının değerlendirilmesinin öne çıktığı kongrede MYK'daki arkadaşlarımız genellikle eleştiri ve önerileri dinlemeyi tercih ettiler. Daha öncesinde Ülke Gençlik Kongrelerinde yapılan değerlendirmelerin ve dele-

gelerin kendi kişisel yorumlarının dinlendiği ilk bölümde esas tartışma konusu MYK'nın hazırladığı **Faaliyet Raporu**du. Raporda yer alan pratiklere yönelik eleştirilerin, katkıların sunulduğu ve olumlu-olumsuz deneyimlerde MYK'nın rolünün ele alındığı konuşmalar MYK ile ÜGK ve taban arasındaki ilişkilerin düzeyini gösteren veriler sundu. Delegelerin konuşmalarının ardından MYK adına söz alan arkadaşımız genel bir toparlama yaparak eleştiri ve sorulara cevap verdi. Ardından yapılan oylamada oyçokluğu ile MYK'nın sunduğu faaliyet raporu kabul edildi.

İkinci gündem esnasında TC'nin Irak Kürdistanı'na yönelik askeri operasyonunu protesto etmek amacıyla Frankfurt'ta düzenlenen eyleme katılmak için delege olmayan gözlemci ve misafir arkadaşlarımız salondan ayrıldı.

Kongrenin ikinci gündemi YDG'nin önümüzdeki döneme yönelik siyasi perspektif yazısının ele alınmasıydı. **"YDG'nin mevcut durumu ve ileriye taşınmasının araçları neler olmalıdır?"** başlıklı yazıda YDG'nin zayıf ve güçlü yönleri, mevcut durumu ele alınmış ve kitle çizgisi ve çalışma tarzı tartışmaya açılmıştır. **Avrupa'daki arkadaşlarımızla benzer konuları gündemleştirmemiz, hem ülkemizde hem de Avrupa'da halk gençliğine açık, kitlesel, devrimci bir gençlik örgütlülüğü olabilmek açısından gerçekliğimizi sorgulamamız, gençliğin gerçek gündem ve taleplerini ele almayı ve incelemeye çalışmamız, kitle çalışması ve eylemler içinde örgütlülüğümüzü güçlendirmemiz ve yüzümüzü kitlelere dönmemiz amacını taşıyan bu tartışmaların yararı kuşkusuz oldukça önemlidir.** Bu anlamda ülkemizde ve Avrupa'daki gençliğin kendi özgünlükleri olmasına rağmen gerek halk gençliğinin sorunlarının daha fazla ortaklaşması gerek de örgütlerimizin benzeri tartışmaları ele alması bize yeni olanaklar sunmaktadır.

Bu bölümde canlı ve heyecanlı tartışmalarla YDG'nin önümüzdeki süreçteki hattı belirlenmeye çalışıldı. Gerek delegelerin gerek misafirlerin gerekse de ATİK yönetiminin katıldığı tartışmalarda YDG'nin misyonu ve hedefleri derinleştirilmeye çalışıldı. **Avrupa'daki Türkiyeli gençliğin göçmenlikten kaynaklı yaşadığı ayrımcılık-ırkçılık gibi özgün sorunlarının yanı sıra emperyalizmin dünya gençliğine yönelik yoğunlaştırdığı ve Bologna Süreci adı altında Avrupa genelinde uygulanan**

ve yüz binlerce öğrencinin eylemler düzenlemesine sebep olan saldırıların etkisiyle hem ülkemizde Avrupa'daki gençlik arasında hem de Avrupa'da yaşayan göçmen ve yerli gençliğin sorunlarının daha fazla ortaklaştığı vurgusu kongrede öne çıktı. Dolayısıyla YDG'nin yalnızca göçmenlik sorunlarıyla yetinmemesi, Türkiyeli gençlikle yerli gençlerin ortak yaşadığı ekonomik-akademik-siyasal sorunlarda daha geniş bir perspektifle hareket etmesi üzerinde duruldu.

Bu tartışma içinde "Türkiye YDG"ye de söz verilerek düşüncelerimizi paylaşmamıza imkan sağlandı. Bizler arkadaşlarımızın da talebi üzerine sunumumuzu daha çok ülkemizde izlediğimiz siyasi hat ve ortak gündemimiz olarak Bologna Süreci üzerine yaptık. Siyasi taslakta da bahsi ge-

çen "zorlu bir süreçten geçtiğimiz" tespiti katıldığımızı belirterek başladığımız konuşmada bu zorlu sürecin geçici olduğunu, emperyalist sistemin yapısal krizinin ve halkların yükselen tepkisinin devrimci olarak koşulları olgunlaştırdığını, doğru bir hatta, ısrarlı bir mücadele ile süreci tersine çevirebileceğimizi, bu anlamda bu zorlu süreci yaşamaya, mücadele etmeye ve bedel ödemeye değerliğini vurguladık. **Bu doğrultuda başarıya ulaşmada, örgütlü ve kolektif şekilde sistemin saldırılarına cevap vermede en büyük güvencemizin örgütlülüğümüz olduğunu, örgütümüze güvenmemiz ve en büyük zenginliğimiz olan tarihsel deneyimlerimizden çıkan ders ve ilkelere hayat vermemizin önemli olduğunu ekledik.** Ardından genel hatlarıyla Bologna Sürecine, ilkelerine, hedeflerine ve özellikle ülkemizde ve Avrupa'nın çeşitli ülkelerindeki yansımalarına örnekler vererek

değindik. Sunumumuzun ardından delege ve misafir arkadaşlarımız, divanın verdiği izinle, ülke gündemleri, politikalarımız, deneyimlerimiz üzerine sorular sordular. Türban meselesine yaklaşımımızdan tarım işçileri arasındaki çalışmalarımıza birçok konuda bilgi vermeye çalıştık. YDG'lilerin ufuklarını kampüslerle sınırlamadığını, üniversitelerdeki çalışmalarımızda öğrenci gençliğin sorunlarıyla yetinmediğimizi, devrime daha üst düzeyde hizmet vermenin temel hedefimiz olduğunu vurguladık.

Gerek soru-cevap bölümünde gerekse de aralarda genç arkadaşlarımızın ülkemizdeki sürece olan ilgisi ve merakı bizleri mutlu etti. **Özellikle Avrupa'da doğup büyüyen, ülkemizle bağları zayıf olan genç devrimcilerin Türkiye Devrimine yaklaşımları, ülkemizdeki yoldaşlara olan ilgileri, duyduklarını-gördüklerini yorumlama çabaları, Avrupa'daki olanaklarla devrimci yaşama ve mücadeleye olan ilgi ve istekleri arasında ortaya çıkan çelişkileri de göstermekteydi.** Genç arkadaşlarımızın karşılaştıkları engelleri cüretli pratiklerle ve örgüte güvenle aşacağı da anlaşılabilir ve bizlere umut vermektedir. Bu anlamda birçok arkadaşımızın gerek Erasmus Projesi aracılığıyla gerek yılın belirli dönemlerinde ülkemizde aileleri ile geçirdikleri zamanı daha verimli kullanarak gerekse de YDG'nin düzenlediği etkinliklere ve çalışmalara dahil olarak ülkemizdeki mücadeleyi tanıma, dahil olma, öğrenme ve YDG'yi tanıma istekleri ve coşkuları oldukça değerlidir ve devrimci bir yaklaşımdır. Yine ülkemizdeki mücadele içinde yer alan ancak faşizm nedeniyle Avrupa'da yaşamak zorunda kalan arkadaşlarımızın ülkemize duydukları özlemi de kongre boyunca gözlemledik.

İlk gün **Grup Şiar**'ın konseri ile son buldu. İkinci gün de tartışmalar ilk gün kaldığı yerden devam etti ve siyasi perspektif yazısı üzerine eleştiriler ve öneriler dinlendi, bunlara yönelik MYK'dan arkadaşlar cevaplar verdiler, ardından oylamalara geçildi ve perspektif yazısı son halini kolektif bir emekle almış oldu.

Kongrede Türkiye'deki YDG'lilerle ilişkilerin geliştirilmesi, Bologna Süreci üzerine incelemelerin yapıp politikaların belirlenmesi, kitle faaliyetinde daha etkin ve cüretli olunması üzerine kararlar alındı. Ardından yeni MYK ve Denetim Kurulu, aday olan ve önerilen arkadaşların oybirliği ile seçilmesiyle belirlendi. Kongre 24 Şubat günü saat 16'da dilek ve temennilerin iletilmesi ve **"Birlik Mücadele Zafer-Yaşasın ATİK-YDG-Yeni Kadın"** sloganları ile sona erdi.

İRAK'TA DİRENİŞ KAZANACAK!

Soluksuz kalıp tıkanmadan; gözlerimizi, ruhumuzu kaçırmadan sıra sıra dizilmiş insan ölümlerine bakıp insanın gelmiş olduğu noktayı bir kez daha değerlendirmek zorunda kaldık Irak işgaliyle. Kelimelerin çoktan bizi terk ettiği, küsüp sonsuz dek susmak için dayanılmaz bir arzu duyduğumuz yere, Iraklıların parçalanmış bedenlerinin, artık gerçekleşemeyecek hayallerinin görüntüsüyle geldik. Bütün bir dünya insanların topluca katledilmesini naklen izledi.

Acı ve korkuyla kavru olarak bombaların söylediğini işitmeye çalıştık her birimiz. Bizi ikna edecek herhangi bir açıklama, tek bir son söz olsun işitebilmemiz mümkün olmadı. İnsan sesini öldüren ve her tarafı sessiz bir çöle dönüştüren o uğultulu korkunç silah seslerini bir insan diline tercüme edip karşılığında söyleyecek bir söz bulabilmemiz mümkün mü? Ölümün sesi var mı?

Ortadoğu... Tarih boyunca güç savaşlarının merkezi olmuş yerlerden. Bir zenginliğin doruklarında uzun uzun soluklanmış bu masal diyarı, doğal olarak savaşların, yoksulluk ve sefaletin de menzillerinden uzak kalamamış. Burayı hükmü altına alan, bütün dünyayı yönetmeye talip olmuş. Yani tarihten bu yana güçlüünün gözünde bir hazine, bir karargâh olagelmış. Gelen, kalmış. Bir başkası gelene dek... Her gelenin de bir bahanesi olmuş.

Uyarlık yolunda, vahşi ilan ettiği dünyanın yarısını dize getirmeye yeminli ABD'nin de bahanesi hepimizin bildiği gibi "demokrasi" götürmekti bu vahşi insanlara...

ABD, Saddam ve Irak üzerinde, elinde bulundurduğu dünya medyasını harekete geçirmiş ve büyük bir karalama harekâtına girişmişti. ABD'ye göre, Irak'ta kitle imha silahları vardı ve bu silahlar mutlaka yok edilmeliydi, elbette "barış adına".

20 Mart 2003 tarihinde Irak bombalanmaya başlandı. Bombalamalar aralıksız gece gündüz devam etti. Ve nihayet 9 Nisan 2003 tarihinde Amerikan güçleri Bağdat'a girdi, öyle görünüyor ki bunu da "adalet" için yapmışlardı.

John Berger, bir yazısında dünyayı rehin almak isteyen zorbalığın söylemlerinde, bildirilerinde, basın konferansları ve tehditlerinde sürekli kullandığı 'Demokrasi, Adalet, İnsan Hakları ve Terörizm' terimlerinin nasıl ifade ettikleri kavramla-

ra ters düştüğünden yakınıyordu. **"İnsanlığı soyup bu kavramları teker teker kaçıran bir haydut, onları parolası haline getirmiştir."** Bunu bir dil cinayeti olarak adlandıran Berger şöyle devam ediyor: **"Yeni zorbalık, dilin geniş ölçüde ve sistemli bir şekilde suistimal edilmesine bağlıdır. Bir olup onların çarpıttığı bütün kelimeleri yeniden ele geçirmemiz ve zorbalığın anlam kaydırmacalarından temizlememiz gerek. Yoksa elimizde tek kelime kalacak: Utanç."**

Utanç kelimesi emperyalistlerin literatüründe yer almıyor belki ama halkların dilinde çok önemli bir sözcük var: **"Direniş"**

ABD Irak'a girerken çiçeklerle karşılanacağını umuyordu. Ama beklenen gibi olmadı. Bütün dünyanın bildiği gibi Irak halkı da ABD'nin bir özgürlük havarisi olmadığını biliyordu. Büyük Ortadoğu Projesi'nin bir parçası olan Irak işgalinde ABD'nin asıl amacı Ortadoğu'nun doğal varlıklarını sömürme ve devasa bir pazar yaratmaktı.

Ama emperyalistler Irak'ta baltayı taşa vurdular. Üstüne biraz olsun kafa yormadığı bir halkın direnişi karşısında şaşkınlığa düşen ABD, aslında kendi etrafında oluşturmuş olduğu mitolojiyle savaştı. Bu savaşın zayıtı da yalnız Iraklılar olmadı kuşkusuz. Irak işgalinin meşruiyeti üstüne toz kondurmayan ABD yepyeni bir hikâye yazmak zorunda kaldı sonunda. Herkes gördü ki, ABD'nin tehdidi, sanıldığı gibi bütün dünyayı işaret parmağında döndürmeye yetmiyormuş.

İşgale karşı ilk günden beri direnen Irak halkı emperyalistleri hayal kırıklığına uğrattığı gibi, kâbuslarımızın başkahrama-

nı, yenilmez bir şövalye gibi duran ABD'nin yenilmezliğini de yerle bir etti.

İşgal sırasında El Cezire televizyonunda gösterilen esir Amerikalı askerleri hepimiz hatırlıyoruz değil mi? Dünyanın "uğursuz" bölgelerine demokrasi götürmek için "fedakârca" savaşan askerlerin ölümün eşliğinde sergilenmesiyle savaşın "ezik ve yenilgiye mahkum tarafı" ABD'nin ne kadar kırılğan, ne kadar öldürülebilir bir mitoloji olduğunu bütün dünyaya gösterdi.

Ve dünya halkları... Onlar da tek bir yürek olup bu haksız savaşa "hayır" dedi. Çünkü ne Türkler, ne İsraililer ne de Amerikalılar ne de herhangi bir ülkenin halkı vahşet ve zulüm konusunda diğer halklardan daha kırıyıcıdır. Vahşet ve zulüm, işkence ve tecavüz, düşmanı kayıtsız şartsız yok etmek üstüne kurulu olan savaş dilinin mimarlarının, emperyalistler ve onların uşaklarının içselleştirmiş olduğu benlikleridir.

Filistinli, Iraklı, Türk, Kürt ya da Arap ne fark eder... Hepsinin adı da aynı. Hepsisi de aynı gök-

yüzünü paylaşıyorlar, bir avuç toprağı paylaşamayanların inadına...

ABD'nin uşaklığında baş sıralarda Türkiye, dün de bugün de...

ABD'ye uşaklıkta ilk sırayı kimseye kaptırmamakta niyetli olan TC, Irak işgalinde efendilerinin isteğiyle ve büyük pas-tadan kendisine de pay düşeceğini umarak, hava sahasını, liman ve topraklarını, en önemlisi İncirlik Hava Üssü'nü ABD'ye açmak isteyerek Türkiye'yi bu

savaşın bir parçası yapmaya çalıştı. Hatta 1 Mart tezkeresiyle yoksul Türkiye halkının çocuklarını, kardeş kanı dökmek için Irak'a göndermek istedi.

Her şey ne kadar da birbirine benziyor. Bugün de ABD Türkiye'nin Kuzey Irak'a "teröristleri" temizlemesi için gitmesini istiyor. Ve Faşist TC de yine üzerine düşeni yerine getiriyor. Emperyalistlerin çıkarı için her şeyin hazır olduğu kanlı bir oyunu yeniden izliyoruz yani.

Şimdilerde yitip giden insan hayatlarının rakamlarla yarıştığı bir ortamda sürekli dinlediğimiz bir de masal var tabii, "şehit" olmanın yüceliği. Her savaş, katliam ya da işgal öncesinde aynı nakarat tekrarlanır. Nasıl ki ABD Irak'a girmeden önce kahraman Amerikalı askerlerine görevlerinin kutsallığını anlatmışsa, bugün de TC kendi askerlerine şehit olmanın erdemini anlatıyor.

Bir halkı ya da bir insan grubunu toptan vahşi, ilkel, terörist, katil ilan edip, onların üstüne kinle eğittiğiniz, canını fedaya hazır ettiğiniz, her halükârda kazanmaya yemin ettirdiğiniz bir orduyu yolladığınızda ölüme inanmak zorunda bırakıldığı için hayatın ona dayattığı vicdan, merhamet, adalet duygularından silkinip kurtulan genç insanların yapamayacağı yoktur herhalde. Böyle durumda "şehit olmak" bir erdemdir, "kahraman" savaşçılar için.

Ah o şehitler. Ölümün dünyasında kendilerine ebedi ödül bulacaklarına iman edenler... "Kanım bu vatana feda olsun" diyerek, elinden geleni yapacağına söz verenleri hep birlikte izledik ekranlarda. Beraberinde ne kadar çok kurban götürürse o kadar şanlı olacaklarına nasıl da inanmışlar.

İnsanların canları kanlı satranç tahtasına sürülmüşse bir kez, hiçbir hamle kaybettığımız hayatı geri getiremez, bu doğru. Ne zamanı döndürebiliriz ne de yeniden yazabiliriz yitip giden insanların yaşamını; ancak **insanlığa karşı suç işleyenlere karşı tavır almaz, buna karşı çıkmazsak bu suça iştirak etmiş oluruz.** Bizler, bütün dünyayı kan ve toza bulanmış bir seferberlik yerine çevirmeye çalışan, kendi baskıcı sözünü biricik geçerli söz ilan eden güçlere yılmadan karşı çıkmalıyız. Hayatımızın hayati kararlarını "uygarlığın" kanlı maskesine bırakmayalım.✎

Bir yanımız acıysa, diğeri direniştir!

*Halkım ben, parmakla
sayılmayan
Sesimde pırl pırl
bir güç var
Karanlıkta boy atmaya
Sessizliği aşmaya yarayan*

*Ölü, yiğit, gölge ve buz,
ne varsa
Tohuma dururlar yeniden
Ve halk, toprağa gömülü
Tohuma durur bir yerde
Buğday
nasıl filizini sürer de
Çıkarsa toprağın üstüne
Güzelim kırmızı elleriyle
Sessizliği
burgu gibi deler de*

*Biz halkız,
yeniden doğarız.
ölümlerde.*

*Buğdayın türküsü
Pablo Neruda*